

ARK Kitapları : ??

Kitabın Adı : Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu

Yazarın Adı : Cemal Nar

Editör : Hasan Kurt

Sayfa Düzeni : Mürettibhane

Kapak Düzeni : Yunus Karaaslan

Baskı & Cilt
Lord Matbaası
Topkapı / İstanbul
Tel: 0 212 674 93 54
Matbaa Sertifika No: 22858

© ARK Kitapları, 2017

ARK Kitapları,
ÖZGÜ Yayıncılık Reklam ve Tanıtım Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.'nin bir ürünüdür.

Yayıncı Sertifika No: 13562
ISBN: 978-605-5350-??-?

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18, Cağaloğlu/İstanbul
Tel.: 0212 511 38 26 - 511 75 52
info@arkkitap.com - www.arkkitap.com

Laik Sistemde İSLAMÎ SİYASET SORUNU

CEMAL NAR

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş/Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 de emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilmistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com haber sitesi olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1-Anılar ve İbretler, 2-Bu Sistemden İslam'a, 3-İslamlaşma Bilinci, 4-İslam Sancısı, 5-Arş Gölgesi, 6-Tasavvufun Anahtarı, 7-Alimin Önderliği, 8-İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9-İlim Ve Özgürlük, 10-İlim Ve İktidar, 11-İmanın Kıymeti ve Korunması, 12-İman Ve Etkisi, 13-Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14-İnançta Arınma, 15-İnançta Kirlenme, 16-Okuma Aşkı, 17-İslam'a Göre İrkçilik ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18-İnsana Ulaşmak, 19-Cihad ve Zafer Şartları, 20-İnancın Kıvancı, 21-Sistem ve Şeriat, 22-Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23-Gönül Azığı, 24-Laiklik Sorgulaması, 25-Derdimiz İslam, 26-Adı Konmamış Savaş, 27-Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28-Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, 29-Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30-İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31-İslam'ın Özeti, 32-İslam'da İrkçilik Ulusalcılık Milliyetçilik, 33-İslam'sız Olmaz, 34-İlimsiz Olmaz, 35-Davetsiz Olmaz, 36-Hesaplaşmadan Olmaz, 37-Kıymet Bilmek.

Türkiye'de laikliği "din düşmanlığı" şeklinde algılayan ve uygulayan bir sistemde "dindar siyasetin onursal önderi" sayılan merhum Prof. Dr. Necmettin Erbakan ve samimi dava arkadaşlarının mü'min ruhlarına ithaf olunur.

İçindekiler

ÖNSÖZ	11
İSLAM VE DEVLET	15
Devletin Tanımı.....	15
Devletin Unsurları.....	17
Devlet Şekilleri.....	20
İslam Devletinin Şekli	23
İslam Devlet Dinidir.....	24
Peygamberler ve Devlet.....	25
“Hilafet Devleti”	26
İslam Devletsiz Olmaz.....	27
İslam’da Devlet Başkanı	28
Halifenin Hakları, Görevleri ve Şartları	29
İslam’da Krallık Yoktur	30
İlk ve Örnek İslam Devleti	33
Çağdaş İrtidat	34

DİN DEVLET TOPLUM.....	37
Din ve Toplum.....	37
Din ve Devlet.....	39
İnsanı Ortasından Bölmek.....	40
Neden İslamcılık?	41
İşte Cehaletin Kötülüğü	45
Açıkça İlan Ederiz ki	46
Saltanat Başka Hilafet Başka	48
Bir Gerçeğin Tesbiti mükerrer	50
DİN, DEMOKRASİ VE LAİKLİK	53
Demokrasi ve Laiklik	53
Demokrasi Ve Müslüman Kimliği.....	55
İslam ve Demokrasi.....	58
Bir Çözüm Daha	59
İslam’a Göre Yasama	61
Çare Arayışları	62
Ara Çözüm	63
İslam’ın Cumhuriyetle Sorunu Yok.....	64
Hicret de Bir Ara Çözümdür.....	66
Hudeybiye Sulhu da Ara Çözümdür.....	68
İSLAMSIZ SİYASET YANLIŞI	71
Demokrasi Laiklik ve İslam Partisi.....	71
Batı’da Örneği Var Ama	72
Başlamadan Biten Teşebbüs	74
İslam Partisi ve Takiyye	76
“Lafı Dolandırma” Ne Demektir?	77
Uzayda Yaşamıyoruz.....	78
Siyasetçiler ve Bizler.....	80
LAİK DEVLETTE İSLAMÎ SİYASET	83
Tartışalım Ama.....	83
Asıl Sorun Demokrasi mi, Laiklik mi?	84

Asıl Sorun Laiklik	88
Yasamada Halkın İradesi Ne Kadardır?	90
Şeriat ve Laiklik İki Zıt Kutup	93
YanlıŞ Bir İddia.....	97
Hem Demokrasi Hem Şeriat Olamaz mı?	99
Dinde Zorlama Yoktur	101
Önce Bir Düşünün	103
İşte Teklifimiz	105
Canı cehenneme	107
Ah Zaruretler.....	109
Bizim Davamız.....	111
İslam’a Göre Partiler	112
SİYASETTE ZARURET, AZİMET VE RUHSAT	115
Azimet ve Ruhsatı Tanıyalım	115
İslamî Siyaset ve Zaruret	117
Örgütlü Toplumun Gücü.....	119
Siyaset ve Partilerde Azimet ve Ruhsat.....	121
Kısa Bir Değerlendirme.....	124
Laik Sistemde İslamî Parti Kurmak	125
Ruhsat, Dinin Emri Değil midir?	126
Kim Sorumlu?	130
“Ehven-i Şer” Meselesi.....	131
Hayır Varsa Şer Alınmaz	133
Ya Hayır Hiç Yoksa?.....	134
DEVLET KURMADA USUL MESELESİ.....	137
Farklı Usul Teklifleri.....	137
Sistem Bataklıkta	142
Aynı Çamurda Debelenmek	148
Derdimiz, Davamız Doğru Biline	150
Tevhid Mücadelesi	152
Önemli Bir Nokta	153
Ne Yapmalıyız?	154

Peygamberler Metodu	156
İşte Can Alıcı Sorular	157
Metot Meselesinde Aşırılık.....	160
Cahiliye Mekke'sinde "Devlet"	162
Böyle Devlet mi Olur?	165
O Kaostan Devlet Çıkmaz.....	168
İşkence ve Devlet	170
Peygamber, İkinci Adam Olamaz	174
İşte O Meşhur Teklif Olayı.....	176
Metot Nasıl Çıkar?	179
İlk İslam Devletinin Doğuşu.....	181
SONSÖZ.....	185

ÖNSÖZ

Alemlerin Rabbi Yüce Allah'ımıza hamd u senalar ve şükürler olsun. O'nun bütün insanlara ve cinlere elçi olarak gönderdiği Sevgili Peygamber Efendimize ve diğer bütün Peygamber Efendilerimize, hane halklarına ve arkadaşlarına sonsuz salat ve selamlar olsun.

İslam, Allah Teâlâ'nın insanlara en büyük nimeti, lütuf ve ihsanıdır. O insanlık için indirilmiş kâmil bir nizam, ahenkli bir sistemdir. İnsan ancak onu bilip yaşamakla kamil/mükemmel olur ve yeryüzünde varoluş sebebini anlar. Uygulandığı her yerde bu din -tecrübeyle de görüldüğü gibi- insanın dünyasına hayat vermektedir. Onu sağlıklı, huzurlu, mutlu ve müreffeh yaşatmaktadır. Ahirette ise daha büyük nimetler ve ödüller onu beklemektedir.

Bilindiği gibi İslam bireysel olduğu kadar da toplumsal bir dindir. Kendi fert ve toplumunu oluşturmak, kurumlaştırmak

ve korumak için kendi devletine ihtiyaç duyar. Bu konuyu daha önce de görmüştük. Yine görmüştük ki İslam, devlet yönetimi için belirli bir biçim, şekil, yöntem önermez. Onun temel ilkeleri ve vazgeçilmez yasaları vardır. Önemli olan, bu ilkelerin ve yasaların gerçekleşmesidir. Asr-ı saadette yaşanan devlet başkanlığı seçim biçimleri güzel bir örnektir ama mutlak belirleyici değildir. Emevîlerle gelen saltanat ve veliahtlık biçimi ise hiçbir şekilde İslamî değildir.¹

Osmanlı, ana gayesiyle İslam'a bağlı bir devletti. Fakat yönetim biçimiyle saltanat bid'atını devam ettirdi. Nihayet hikayesini birçok kitabımızda yazdığımız bir "Batıcılık" macerası ile yıkılınca, yeniden kurulan Türkiye, merkezine sistem olarak cumhuriyet, demokrasi ve laikliği esas alan, Batı medeniyetini bütün kurum ve kuramları ile kabul eden bir devlet yapılanmasını tercih etti. Bu tercihte halk yoktur. Sadece savaş kazanmış bir kadronun cebir ve şiddete dayanan bir dayatması vardır.

Asıl sorun, yeni devlet biçiminin, bu sistemin İslam'ı bütün kurum ve kuramları ile yok sayması ve yasaklaması oldu. Sözde "laik" bu ve benzeri ülkelerde halkın özgür iradesiyle katılacağı bir "İslam Partisi" için izin verilmedi. Temel insan haklarına aykırı olmasına rağmen halka böyle bir imkan ve sisteme katılma fırsatı verilmedi. Hep darbelerle gelen Anayasalar bir "İslam Devleti" yapılanmasına yolu kesinlikle kapatmıştır. Teklif edilmesine bile tahammülü yoktur.

Bu durumda Müslümanlar kendi toplum ve devletlerini kurmak, medeniyetlerini inşa etmek için ne yapacaklardır? İslam'ın hayata hakim olmasına izin vermeyen laik bir ortamda Müslümanlar ne yapacaklardır?

1. Bu konularda geniş bilgi için "İslam'da Devlet ve Siyaset" kitabımıza bakılabilir.

Biz bu kitapta bu soruya cevap aramaya çalışacağız. Yazdıklarımızı yüksek sesle düşünüyor gibi yapıp sizi de beyin fırtınasına katacağız. Allah Teâlâ'ya bu düşünme, beyan etme, okuma ve yazma nimetlerinden dolayı hamd ve senalarımızı sunar, şükürler ederiz. Ayrıca emeği geçen herkese teşekkür ederiz. Hayırlara vesile olur inşaallah.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

İSLAM VE DEVLET

DEVLETİN TARİFİ

“Devlet” Arapça bir kelimedir. Çoğulu “düvel”dir. Bizde “yedi düvele karşı savaşmak” deyimi hala kullanılır. Bugün kullandığımız “tedavül” ile aynı köktendir. Bu kelimenin kökü olan “deviye,” el değiştiren, elden ele geçen güç, kuvvet, iktidar, servet, mal ve makam anlamlarına gelmektedir. Günümüzde ise, daha çok siyasî iktidarı, kamu gücünü, kamu kurumlarını ve idarenin yetkilerini ifade etmek için kullanılmaktadır.

Şamil İslam Ansiklopedisi’ne baktığımızda devletin şöyle tanımlandığını görürüz: “Manevî kişiliği ve belirli bir anayasal düzeni olan egemenlik sahibi, sınırları belli bir ülkeye sahip, bir hükümete ve ortak kanunlara bağlı teşkilâtli millet veya milletler topluluğunu meydana getiren siyâsi teşekkül. Şunu belirteyim ki; ‘devlet’ kavramı çok çeşitli şekillerde tarif edilmektedir. Bu da devlet kavramının ideolojik ve politik bakış açılarının veya çeşitli disiplinlerin kendilerine has tarif yapmaları sebebiyle ortaya çıkmaktadır. Genellikle yönetim şekline dayalı tarifler li-

beral, sosyalist, anarşist, gayr-i İslâmî dünya görüşlerine göre biçimlenmektedir.”

“Modern devlet” düşüncesi, “Herhangi bir ahlakî, dinî veya metafizik bağlantıya gerek duymaksızın kendileri için kanun yapma gücüne ilişkin hak iddiasında bulunan bireylerin hür birliği” şeklinde belirlenir. Bu bir cesettir, kalıptır, bedendir. Bu cesedin bir de ruhu olacaktır. Bu ruhun adı -az önce de belirtildiği gibi- liberalizm, kapitalizm, sosyalizm vs. olabileceği gibi, İslam da olabilir. Bizdeki pozitivist eğitim yüzünden bütün dünyevî, beşerî devlet biçimleri bilinir, ama “İslam Devleti” denildiği zaman hemen dudak bükülerek yadırganır. Bunun sebebi, ülkemizde “laiklik” perdesi arkasında uygulanan pozitivist, ateist, tanrı tanımaz, dinsiz eğitim ve yönetim sistemidir.

Devlet bir kalıpsa, biz de ona İslam’ı monte ederiz, olur “İslam Devleti!” Böylece İslam devletinin tarifini de yapmış oluruz: “İslâm devleti, müminlerin İslâm’a göre teşkilâtlandıkları ve güçlerini İslâm’dan aldıkları, yeryüzünde (her yerinde veya herhangi bir bölgede) İslâm’ı bütünüyle yaşamak üzere kurdukları şer’î kişiliğin/yapının adıdır.”²

Bütün bu tanımlardan sonra şunu söyleyebiliriz: Devlet, iç dinamikleri, ruhu ne olursa olsun aynı devlettir. Yani bir İslam devleti ile laik, sosyalist, liberalist devlet arasında fark yoktur. Bütün bunları söylememizin sebebi, İslam devletini bir faraziye, bir hayal, bir fantezi gibi gören gafilleri uyarmaktır.

Devlet, toplumdaki tüm öteki sosyal kurumları içine alan, örgütlenme hacmi onlardan daha geniş ve kapsayıcı olan sosyal kurumdur. Devletin yapısı içinde çok ileri derecede iş bölümü gerçekleştirilmiştir. Yasama, yürütme ve yargı organlarının ve onlara bağlı birimlerin görev ve yetkileri kesin olarak belirlenmiştir. Devlet, egemenliği ihlal edecek olanlara karşı kullanılacak üs-

2. Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi, “Devlet” md.

tün bir zorlayıcı güce sahiptir. Devlet bu gücünü, emrindeki polis, jandarma, ordu ve benzeri kuvvetlerle kullanır.

“Devlet, devamlılığı gerektiren bir yapıdır/kişiliktir. Kurumlarının yapmış olduğu işlemler, işlemi yapanların istifa, ölüm, emeklilik ve benzeri nedenlerle görevden ayrılmalarıyla ortadan kalkmaz. Yapılan kanunlar, borç ve alacak ilişkileri yöneticilerin ve siyasî rejimlerin değişmesiyle sona ermez. Organları değişse bile devletin kişiliği değişmeyerek devamlı kalır. Osmanlı Devleti borçlarının Cumhuriyet hükümetlerince ödenmesi ve yine Osmanlı dönemi kanunlarından bazılarının hâlen yürürlükte bulunması Türk devleti bakımından bu sürekliliğin bir örneğidir.”³

DEVLETİN UNSURLARI

Devletin ruh ve beden ilişkilerindeki durumunun devletin unsurları açısından da aynen geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Bir devletin “devlet” olabilmesi için şu unsurları içinde barındırmalıdır: “İnsan,” “ülke” ve “egemenlik.” Devlet, sadece belli büyüklükte bir toprak parçası, sadece belli “miktar”da insan topluluğu ya da sadece bir egemenlik ve siyasî teşkilatlanma olmayan, bunların tümünü birden içine alan üstün bir kişiliktir. Şimdi bunlara kısaca bir göz atalım:

1. İnsan unsuru: Sosyal bir kurum olan devletin doğması ve gelişmesi, her şeyden önce bir insan topluluğunun varlığına bağlıdır. Bir devletin kurulabilmesi için ne kadar insan gerektiği konusunda kesin bir görüş öne sürülemez. Nitekim, günümüzde Çin ve Hindistan gibi nüfusu milyarı aşan devletler olduğu gibi, Monaco Prenslığı, Kuveyt Emîrliği gibi nüfusu binlerle ifa-

3. Bkz. Şükrü Karatepe-Fevzi Demir, Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, “Devlet” md.

de edilen devletler de vardır. Ancak, nüfusu fazla olan devletlerin dünya siyasî dengesinde daha güçlü oldukları görülmektedir.

Devleti oluşturan insanların, bağımsız bir siyasî topluluk hâlinde teşkilatlanma istek ve kabiliyeti, onların miktarından daha önemlidir. Bu istek ve kabiliyet, bir topluluğun, diğer topluluklar karşısında bağımsız olarak yaşayacak seviyeye ulaşmasına ve bu konuda bilinçlenmesine bağlıdır. Yeryüzünün herhangi bir bölgesinde yaşayan bir insan topluluğu, bağımsız bir siyasî teşkilât kurarak, öteki topluluklara karşı kendini kabul ettirdiği andan itibaren, miktarına bakılmaksızın bir devletin varlık sebebi olma niteliğini kazanmış olur. Çağdaş devletin insan unsuruna daha çok “millet” ya da “halk” adı verilmektedir.

2. Ülke Unsuru: Devleti meydana getiren “ülke” unsuru belli büyüklükte bir arazi parçasını ifade eder. İlk çağlardan beri insanlar yeryüzünün belli yerlerini kendilerine yurt tutarak, başkalarına karşı korumuşlar, “vatan” adını verdikleri bu toprakları kutsal sayarak, uğruna çekinmeden ölüme gitmişlerdir. Tarih boyunca ilerleyen ve gelişen medeniyetle beraber ülkelerin önemi artmıştır. Günümüzde pek çok devlet, üzerinde kurulduğu toprakların adıyla çağrılmaktadır.

Ülke, devlet egemenliğinin ve kudretinin, üzerinde kullanıldığı toprak parçasıdır. Bu topraklar, belli derinliklere kadar altında, üstünde ve sularında bulunan değerleriyle devletin hüküm ve tasarrufu altındadır. Bir devletin ülkesi üzerindeki fiilî hakimiyeti hem iç hukuk, hem de uluslararası hukuk bakımından tekel ifade eder. Bu nedenle devletin var olabilmesi için, diğer devletlerden belli sınırlarla ayrılmış bir ülkenin varlığı gereklidir. Başka ülkelerin toprakları üzerinde bir devlet kurduklarını söyleyenleri kimse ciddiye almaz ve bunu bir maskaralık olarak görürler.

3. Siyasî Unsur: “Kamu gücü” diye de adlandırılan ve devletin siyasî unsuru olan hakimiyet, yani egemenlik, başkalarına hakim olma, emir ve direktifler vererek başkalarının davranışları-

nı yönlendirme anlamına gelir. Devletin egemenliği, ülke sınırları içinde bulunan her türlü kişi, grup ve makam egemenliğini de kapsayan üstün bir kuvvettir, onun kendi bünyesinden kaynaklanan aslı ve meşru bir güçtür. Devlet bu gücünü bir başka otoriteden almaz, bir başkası adına kullanmaz. Egemenlik yetkisinin mahiyeti ve sınırları hukukla belirlenmiştir. Devlet kudretini kullanma makamında bulunanlar bu sınırlara uymak zorundadır.

Devlet, egemenliğini emrindeki polis, jandarma, ordu ve benzeri zorlayıcı vasıtalara dayanarak kullanır. Sosyolojik bakımdan devleti, devlet olmayan topluluklardan ayıran en önemli fark şudur: Devlet, emrindeki ordu, jandarma, polis ve benzeri silahlı güçler vasıtasıyla meşru olarak şiddet kullanma hakkına/tekeline sahiptir.

Devletin egemenliği iç egemenlik ve dış egemenlik diye ikiye ayrılabilir. İç egemenlik, devletin kendi ülkesinin sınırları içinde kullandığı, ortak kabul etmeyen en üstün kuvvettir. Ülkede yaşayan insanlar, aile, cemaat, meslek teşekkülü ve benzeri topluluklar, belediye, köy, kaza, vilayet ve benzeri idarî birimlerin çeşitli organları da egemenlikler kullanırlar. Fakat devlet egemenliği, tüm bu egemenlikleri kapsayıcı, hepsinin üstünde genel bir kuvvettir. İç egemenlik bakımından en üstün ve rakipsiz olan devlet gücü, mutlak ve sınırsız değildir. Çağımız hukuk devleti anlayışlarında devlet egemenliği, kişilerin temel hak ve özgürlükleriyle sınırlıdır. Temel hak ve özgürlüklerin korunması devletin aslı görevleri arasında sayılmıştır. Yani kişilerin temel hak ve özgürlüklerinin başladığı yerde devlet egemenliğinin sona erdiği kabul edilmektedir.

Dış egemenlik ise uluslararası ilişkilerde, bir devletin diğer devletler karşısında bağımsız, kararlarında serbest ve eşit olması demektir. Ne var ki, uluslararası ilişkiler bakımından bu ilke bir temenniden öteye geçmez. Çünkü, gelişmiş zengin ülkeler sahip oldukları ekonomik ve siyasî baskılarını geri kalmış fakir ül-

keler üzerinde sürekli olarak hissettirir, onların da kendileri gibi güçlenerek dünya dengesi içindeki yerlerini almalarına engel olurlar. Öte yandan, bir kısım güçsüz ülkeler, zorunlu ya da gönüllü olarak içinde buldukları bloklar içinde ikinci sınıf devlet muamelesi görürler. Sovyet Rusya'nın liderliği altındaki Doğu Bloku ülkeleri egemenlik haklarından büyük tavizler verirken Amerika Birleşik Devletleri de Nato Savunma İttifakı içinde bulunan ülkelerin kararlarını, egemenliklerini zedeleyecek ölçüde etkilemektedir.⁴

Bu noktadan baktığımızda bir İslam devletine karşı çıkanların, devletin unsurları teşekkül etmişse, bunun nesine karşı çıktıkları anlaşılır gibi değildir. Devletin kurumsal yapısı aynıyken hakimiyet anlayışı ve uygulanan temel yasaların farklı olması bir devleti devlet olmaktan çıkarmaz. Bu yüzden İslam devleti ile çağdaşlığı bir arada düşünemeyenler, bilgilerini ve niyetlerini yeniden gözden geçirmeli, kendilerini bir daha test edip değerlendirmelidirler.

DEVLET ŞEKİLLERİ

Tarihte ve günümüzde mevcut olan devletleri çeşitli ölçütler kullanarak sınıflandırmak mümkündür: İktisadî kalkınmışlık düzeylerine göre “kalkınmış devletler, geri kalmış devletler,” uyguladıkları iktisat politikalarına göre “Liberal devletler, müdahaleci devletler,” kişilere tanınan hak ve özgürlüklerin sınırlarına göre “demokratik devletler, otoriter devletler,” uluslararası ilişkilerdeki etkinliklerine göre “güçlü devletler, güçsüz devletler” gibi...

4. Bkz. Şükrü Karatepe-Fevzi Demir, Sosyal Bilimler Ansiklopedisi, “Devlet” md. (Günümüzde “Doğu bloku” nispeten dağılmıştır. Yayıncı)

Ayrıca dış egemenlik bakımından devletler, “tek devletler” ve “birleşik devletler” diye ikiye ayrılmaktadır.

1. Tek Devletler: Tek devlet, devletin ülkesinin ve bu ülkede yaşayan tüm insanların bir tek merkezî otoritenin egemenliği altında toplanmasıdır. Ülkede bir tek merkezî devlet otoritesi ve onun temsilcisi olan bir tek kamu gücü vardır. Devletin tüm siyasî, ekonomik ve sosyal hayatı bu merkezî kuvvet tarafından düzenlenir. Ülkenin bir tek anayasası ve bu anayasaya göre oluşturulan bir tek yasama organı vardır. Ülkede yaşayan tüm insanlar ve ilişkiler bu yasama organının yapmış olduğu kanunlara göre yürütülür.

Tek devletlerde, devlet içinde hukuk ve siyasî yapı birliği vardır, devlet eyaletler ya da federe devletler şeklinde ayrılmamıştır. Türkiye, tek devlete bir örnektir.

2. Birleşik Devletler: Tek devletin zıddı olan birleşik devletlerde birden fazla devlet, değişik koşullarla bir araya gelerek yeni bir devlet ve siyasî teşkilatlanma meydana getirmişlerdir. Birleşik devletler, “devlet toplulukları” ve “devlet birlikleri” olmak üzere iki önemli grupta toplanırlar.

Devlet birliklerinde, birden fazla devlet, esas kimliklerini ve bağımsız devlet olma niteliklerini korumak şartıyla bir araya gelmişlerdir.

Devlet toplulukları ise iki ya da daha fazla devletin bir araya gelmesiyle oluşan birleşik devletler olup “konfederasyonlar” ve “federasyonlar” olmak üzere iki değişik grubu oluştururlar. İki ya da daha fazla devletin iç işlerinde bağımsız bir devlet niteliğini koruyarak, dış işlerini müşterek bir organ tarafından yürüttükleri devlet topluluğuna “konfederasyon” denmekte olup devlet, konfederasyona dahil ülkelerin temsilcilerinden oluşan ve dış işlerinin görüşüldüğü bir organa sahiptir.

Devlet topluluklarının ikinci şekli federasyondur. “Federal devlet” diye de adlandırılan federasyonlar, dış egemenliği bulun-

mayan eyalet, kanton ve benzeri devletlerin bir tek devlet hâlinde birleşerek, bir tek iradeye ve bir tek egemenliğe bağlı olarak oluşturduğu devlet şeklidir. Federasyon içinde yer alan tüm gerçek ve tüzel kişiler, bir yandan bağlı buldukları federe devletin, öte yandan da özellikle federal devletin egemenliği altında faaliyet gösterirler. Federe devletlerden her birinin kendi iç ilişkilerini düzenleyen anayasaları ve bu anayasaların uygulanmasını sağlayan kanunları çıkaracak yasama organları vardır.

Egemenliğin kaynağına göre devletler, “Monarşiler ve cumhuriyetler,” hakimiyetin sınırları bakımından ise “bağımlı ve bağımsız devletler” olmak üzere ikiye ayrılırlar. Monarşi’de egemenliğin kaynağı tek bir kişidir; fakat bu kişi egemenlik yetkisini halkın yararına kullanır.

Aristokrasi’de egemenliğin kaynağı belli bir sosyal sınıf ya da gruptur; fakat bu sınıf ve gruplar egemenlik yetkisini kendi çıkarlarına değil, toplumun çıkarlarına uygun kullanırlar.

Cumhuriyet’te ise, egemenliğin kaynağı vatandaşlardır. Toplum bu yetkisini, kendi içinden seçmiş olduğu organları aracılığı ile kendi yararına kullanır. Cumhuriyet, seçimle gelen devlet başkanının ülkeyi kanunlara uygun olarak yönetmesidir.

Normal olmayan devlet şekilleri, normal devlet şekillerinin bozulmuş halidir. Monarşilerde egemenliğin kaynağı olan kişinin (kral, şah, padişah, hükümdar, imparator, sultan vs.), yetkisini kendi çıkarlarına kullanması halinde devlet, istibdada dönüşür. Aristokrasi’de de, egemenliğin kaynağı olan grubun, yetkisini kendi çıkarlarına kullanması halinde devlet oligarşiye dönüşür.

Krallık, hükümdarlık, imparatorluk ve benzeri monarşilerle cumhuriyet yönetimi arasındaki en önemli farkın, devlet başkanı ve öteki siyasî görevlilerin iş başına gelmesi ve görevde kalma sürelerinde görüldüğü söylenebilir. Gerçekten de monarşilerde, devlet başkanı ve öteki siyasî görevliler veliaht tayini ya da ata-

ma yoluyla iş başına gelerek bu görevde genellikle ölene kadar kaldıkları halde, cumhuriyetlerde devlet başkanı ve üst düzey siyasî görevlilerin tümü seçimle iş başına gelmekle ve dört, beş ya da yedi yıl gibi bir dönem görevde kalmaktadırlar. Bu nedenle cumhuriyetlerde şehzade, veliaht, prens, dük, lord ve benzeri siyasî makamlara bağlı kişisel asalet unvanları yoktur.

Cumhuriyetlerin monarşilere üstünlüğü, halka dayalı daha özgür bir siyasî hayatı gerçekleştirmeye daha elverişli olmalarındandır. Cumhuriyet rejimlerine geçen toplumların demokratikleşme süreci hızlanmaktadır.⁵

İSLAM DEVLETİNİN ŞEKLİ

Kur’an ve sünnette İslam Devleti için belli bir şekil önerilmemiştir. Kur’an, zaman içinde yaşamış kimi devletlerden olumlu veya olumsuz yönlerini ortaya çıkararak bahseder. Orada öne çıkarılan ve dikkat çekilen, devletin biçiminden ziyade hukukun üstünlüğü, adalet, eşitlik, ehliyet, istişare, barış, sosyal yardımlaşma, kamu malını koruma, haklar ve hürriyetlere riayet gibi güzel özelliklerdir.

Biz bundan; yönetim biçiminin zamana bırakıldığını, bu konuda insan tecrübesinin değerli kılındığını, zaman içinde ortaya çıkan hikmet, menfaat ve maslahatlardan yararlanma gereğini, “Çin’de bile olsa” alma gereğini anlıyoruz.

Bütün bunlar değerlendirildiğinde anlaşılan o ki, İslam Devleti, seçim ve biat yoluyla gelen “hilafet” yapısıyla daha çok cumhuriyete ve bir çekinceyle demokrasiye benzemektedir. Çekinimiz şudur: Kimileri haksız yere demokrasilerde laikliği kesinlik-

5. Bkz. Şükrü Karatepe-Fevzi Demir, *Sosyal Bilimler Ansiklopedisi*, “Devlet” md.

te “olmazsa olmaz” şart koşuyorlar. Eğer laiklik yersiz, hikmet-siz ve gereksiz olarak şart koşulursa İslam açısından sorun oluşmaktadır. Zira İslam, “insanın tanrıya ortak kılınması” veya “tanrı yerine geçerek onu işlevsiz bırakması” veya “insanın tanrıdan bağımsızlığını kazanması” olan laikliği asla kabul etmez. İslam’a göre bu açık bir şirktir, küfürdür.

Fakat “çoğunluk olarak Allah Teâlâ’nın hakimiyetini kabul eden Müslüman halkın belli bir zaman diliminde yöneticilerini özgür iradeleriyle seçmesi” anlamındaki demokrasi, yani “laikliğin şart koşulmadığı bir demokrasi,” İslam ile bağdaşabilir. Dolayısıyla İslam bunu benimser. Zira bu biçimde, hakimiyet Allah Teâlâ’nındır, halk bu iradeyi sevmiş, benimsemiş ve ona teslim olmuştur. Sonuçta bu, aynı zamanda halkın iradesinin de geçerliliğidir. Buradaki “halkın iradesi,” iyi düşünülürse, aslında “Allah’ın iradesi”dir. Buna itiraz, körü körüne bir kavrama, kelimeye, ıstılaha itirazdır ki Müslümanın aklına yakışmaz.

İşte bu açılardan bakıldığında, “cumhuriyet, demokrasi ve halkın iradesinin gerçekleştirilmesi” bakımından “İslam devleti”ne karşı çıkmak anlamsızdır, cehalettir. Hatta bir İslam devletinde bu özellikler, başkalarına nazaran daha güzel ve daha üstün bir şekilde uygulanabilirliğe sahiptir. Bu da dinin özündeki “iman,” “ihlas” ve “istikamet”ten kaynaklanmaktadır.

İSLAM DEVLET DİNİDİR

Çağımızda emperyalist güçler yeryüzünün en dinamik gücü olan İslam’ı devre dışı bırakarak insanlığı istedikleri gibi yönlendirmek ve diledikleri gibi sömürmek için onu “devlet” ve “toplum” gibi iki güçten ayırmak, böylece güçsüz bırakarak işlevini yerine getiremez hale getirmek istediler. Bunun için de “Siyasî İslam” kavramını ortaya attılar. Amaç, gerçek anlamda İslam’ın uygulanmasını isteyenleri, mevcut kurulu düzene baş-

kaldıran anarşist ve teröristler yerine koyarak gözden ve güçten düşürmektir.

Ancak bilinen bir gerçek var ki insanlar yalnız yaşayamazlar, toplumsal varlıklardır. Toplum hayatının barış ve huzur içinde geçmesi için de “devlet” denilen bir yönetim aracına ihtiyaç vardır. İslam toplumu da İslam devletinin yönetiminde bir toplumdur.

Devlet, olmazsa olmaz bir kurum mudur?

Buna bütün insanların cevabı aynıdır: Evet!

Çünkü devlet; halk, ülke ve hakim bir siyasî otoritenin beraberliğinden oluşan siyasî bir örgütlenmedir ve toplum onsuz kargaşa ve karmaşa içinde kalmaya mahkumdur.⁶ Siyaset ise toplumu yönetme ilmidir. Yani devlet ve diğer siyasî kurumların kuruluşu, gelişimi, amaçları, işleyişleri ve bunlar arasındaki ilişkilerin yanısıra, siyasî katılım, siyasî değişim, siyasî önderlik ve siyasî kararların analizlerini de içine alan bir çalışma alanı diye tarif edilir.⁷

Biz bu gerçekleri “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımızda geniş olarak yazdık hamdolsun. Oraya bakılabilir. Ancak burada konuya bir giriş olarak bazı hatırlatmalar yapmak istiyoruz. Bu konuları bilenler, “Giriş” bölümünü atlayarak doğrudan asıl bölümlere gidebilirler.

PEYGAMBERLER VE DEVLET

Bu manada başta Hz. Muhammed (s.a.v.) olmak üzere, Allah’ın gönderdiği bütün peygamberler, Allah’tan aldıkları ve in-

6. Ömer DEMİR, Mustafa ACAR, *Sosyal Bilimler Sözlüğü*, s 59; Ali ŞAFAK, *Hukuk Terimleri Sözlüğü*, s. 98.

7. A.g.e., s. 203.

sanları dünyada ve ahirette mutlu kılacak bütün bir ilke ve ilişkiler manzumesini belli bir düzen içinde insanlara sunan ve uygulayan önderlerdir. Onlar “din” için oldukları kadar, aynı zamanda “siyaset” için de önderdirler.

Onların arkasından ve izleri üzerinden gelen varisleri ve vekilleri olan alimler de toplumun tüm menfaatlerini, yani canlarını, mallarını, ırzlarını, akıllarını, din ve düşüncelerini koruyup kollamak için onların siyasetlerini devam ettirirler. Bu siyasetin özü, İslam ümmetinin birliğini sağlamak, İslam devletini kurarak İslam’ı hayata hakim kılmaktır. İslam, bir devlet dinidir. Bu sebeple devlet hayatını ilgilendiren bütün kurumların İslam’da yeri vardır. Onların her birine, devlet hayatındaki önemi nisbetinde yer vermiştir.⁸

“HİLAFET DEVLETİ”

İslam’ın ana kaynağı Kur’an’a göre, Allah’ın kanunlarının hâkimiyeti ilkesine göre düzenlenen yönetim, hükümlerlik hakkından Allah’ın emirleri lehine feragat etmiş bir yönetimdir.

Merkezinde “hilafet/halifelik” kurumunun yer aldığı bu yönetimin başında bulunan kişi, yani “halife,” Allah’ın kanunlarını uygulamakla yükümlüdür. Halife bu göreve getirilişini ve yetkilerini ümmetin seçimine borçludur. Bu düzen içinde yönetim yetkisi belli bir sınıf, aşiret ya da kişiye ait bir ayrıcalık değildir.

Gerçek anlamda iman etmiş, yerine getirmekle yükümlü olduğu görevleri bilen, dürüst, güvenilir, takva sahibi ve erdemli herhangi bir müslüman bu göreve getirilebilir. Zalim, şehvet düşkün, nankör, ilahî sınırlara riayet etmeyen, bilgisiz, akıl ve

8. İbrahim Canan, *Kütüb-i Sitte Muhtasarı*, 6/404.

ruh sağlığı bozuk, bedence özürlü kişiler yönetim sorumluluğunu üstlenemezler.⁹

Ne Peygamber Efendimiz (s.a.v.), ne de ondan sonra gelen Raşid halifeler, devleti mutlakiyet ve istibdatla yönetmişlerdir. Tamamıyla, yeryüzünde Allah’ın halifesi olduklarının bilinciyile, O’nun hakimiyet ve hükümlerliğinin vekilliğini yürüterek, O’nun kanunlarını adalet ve hakkaniyetle uygulamışlardır. İşte bu yüzden kimi alimler bu devletin adına “Hilafet Devleti” demişlerdir.

Asr-ı saadet döneminde yargı da bağımsızdı. Gerçi hakimleri, yargıçları halife atamış, ama kararlarından dolayı onlara asla karışmamış, bir etki ve baskı yapmamışlardır. Onlar sadece Allah (c.c.)’dan korkarak, vicdanları ve bilgileriyle başbaşa kalarak hükmediyorlardı. Hatta devlet başkanının aleyhinde dava açabiliyor ve mahkemeye celbedebiliyorlardı.¹⁰

İSLAM DEVLETSİZ OLMAZ

İslam, devletsiz olamaz. Çünkü İslam’ın amacı, Allah’ın kanunlarını adalet ve eşitlik çerçevesinde yeryüzünde uygulayarak düzeni korumak, sosyal adalet ve ıslahı gerçekleştirerek, barış ve kardeşlik içinde maddî kalkınma ve manevî huzuru sağlamak, her türlü fedakarlıklara göğüs gererek toplumda iyiliği, güzelliği gerçekleştirip onu fitne, fesat, isyan, zulüm, zorbalık ve azgınlıktan kurtararak mutlu kılmaktır. Bütün bu amaçların gerçekleştirilebilmesi için İslam’ın bir güce, organize olmuş bir güce ihtiyacı vardır. Ona da devlet denir.

9. Al-i İmran, 3/118; en-Nisa, 4/5, 59, 83; et-Tevbe, 9/16; el-Bakara, 2/124, 247; el-Kehf, 18/28; eş-Şuara, 26/151-152; Sad, 38/28; Hucurat, 49/13; Yûsuf, 12/55; ez-Zümer, 39/9).

10. *Siret Ansiklopedisi*, 4/110.

Eğer İslam devleti olmasaydı, inkarcılar onun yaşamasına izin vermeyeceklerdi. İnanç korunamayacak, din emniyeti sağlanamayacak, küfrün, bid'atların ve hurafelerin baskısı kırılmayacak ve bu yoğun baskı, cehalet sebebiyle diri diri yanmaktan daha çirkin gördüğümüz irtidatlar, yani dinden dönmeler olacaktır. İnsan kendi kalbini katledecek, huzur ve mutluluğunu yok edecektir.”¹¹

“İslam devleti” demekle anlatılmak istenen, şüphesiz ki gerek anayasası, gerekse idarî, malî, medenî, cezaî vs. yasaları İslamî hükümlerden oluşan yönetimdir. Bugün bütün medeni ülkelerde yönetimler, “anayasa” denilen temel yasalar çerçevesinde oluşan, kişiye, aileye, topluma haklar ve vazifeler vererek onların medenî, malî, idarî, cezaî vb. temel durumlarını yasalarla düzenleyen yönetimlerden oluşmaktadır. Aslında bir toplumun, böyle yasalarla yönetiminden arındırılmış olarak yaşamasını düşünmek akıldan ve sosyal gerçeklerden uzak düşmektir. Bu sebeple devlet hayatını ilgilendiren bütün müesseselerin İslam’da yeri vardır. Onlardan her birine, devlet hayatındaki önemi nisbetinde yer vermiştir.

İSLAM'DA DEVLET BAŞKANI

İslam devlet başkanına da genellikle “Halife” denir ve bu kurumun adı da “hilafettir.” Halifeler, Peygamber (s.a.v.)’den sonra geldikleri ve risalet hariç, devlet başkanı olarak din ve dünya işlerinin Allah’ın arzu ve iradesine uygun olarak yürütülmesi ve insanların irşad edilmesinde O’nun yerine geçmeleri ve O’nun temsil etmeleri sebebiyle ümmet adına, yeryüzünde ve özellikle İslam ülkesinde Allah’ın hükümlerini temsil etmeleri sebebiyle bu adı almışlardır.

İlk halife Rasûlullah (s.a.v.)’dir. İslam’da devlet başkanı, din ve dünya işlerini, İslam hukukuna göre ve onun amaçlarını ger-

11. Cemal Nar, *İslamlaşma Bilinci*, s. 92-93.

çekleştirecek şekilde yürütecek, insanları irşad ile olgunluğa ulaştıracak genel başkandır. Müslümanlar, Allah Resulü (s.a.v.)’in getirdiği kurallara göre ümmeti idare eden bir devlet başkanını seçmek ve ona, meşru emirlerinde itaat etme borcundadırlar. Kur’an ve sünnet bunu emrettiği gibi akıl da bunu zaruri görmektedir. Çünkü devletin başında bir başkan olmazsa, idarî işleri kim görür? Kanunları kim uygular? Kötülükleri kim engeller, suçluları kim cezalandırır, kim savunur İslam yurdunu?¹²

Elbette toplum ve devletin bu ve benzeri birçok işini devlet başkanı, atadığı memurları vasıtasıyla yapar. Bu memurların atanmasında en önemli faktör bilgi, beceri ve ahlaktır. Biz buna kısaca “ehliyet” diyoruz. Dolayısıyla İslam devletinde ilim ve idare iç içedir ve aynı amaç için çalışmaktadır. Buna bir tür “ilmin iktidarı” da diyebiliriz.

HALİFENİN HAKLARI, GÖREVLERİ VE ŞARTLARI

Halifenin, halkın hizmetinde çalışırken, ihtiyacı olan iki temel hakkı vardır ve bunları karşılamak, ümmete vaciptir: Uygun bir maaş ile ihtiyaçlarını gidermek. Yasal emirlerine itaatle ona yardımcı olmak.

Halifenin görevlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. İslam dinini ve devletini korumak, dini irşad ve tebliğ çalışmalarlarıyla yaymaya çalışmak, bunun için gereken tedbirleri almak.
2. İslam Hukukuna göre adaleti sağlamak, yargıyı yürütmek, cezaları infaz etmek.
3. İslam ülkesinde emniyet ve asayişini sağlamak, barış ve huzuru temin etmek, aynı zamanda İslam ülkesini ve müs-

12. Bkz. Cemal Nar, a.g.e., s. 97-98.

lûmanları iç ve dış tehdit ve tehlikelerden korumak, bunun için gereken tedbirleri almak, maddî ve manevî cihada her an hazır olmak ve gerektiğinde cihad etmek.

4. Devletin gelir ve giderlerine bakmak, sosyal refahı sağlamak, gelişme ve kalkınmayı sağlamak
5. Memurları ehliyete göre tayin edip denetlemek, bütün kamu hizmetlerinin aksatılmadan yerine getirilmesi için gerekli her türlü tedbiri almak ve uygulamak.

Halife olabilmenin şartları ise akıllı, bülüğa ermiş, görevini yapabilecek ilim ve beden gücüne sahip bir Müslüman olmaktır. Hür ve erkek olması çoğunluğa göre şart, bazılarında göre ise tercih sebebidir. Halife, ölene kadar seçilebildiği gibi, belli bir zaman dilimi için de seçilebilir. Bunu Müslümanların yaptığı anayasa belirler.

İmam, günahı ve haramı emrecek olursa, itaat hakkını kaybeder. Zulme maruz kalmak başka, masiyet emrine maruz kalmak başka şeydir. Ulu'l-emr, dinen günah sayılan bir şeyi mesela içki içmeyi, namaz kılmamayı, tesettürü terketmeyi emretse, ona asla itaat edilemez. Halife İslam'dan çıkarak küfre düşerse, kendiliğinden azledilmiş olur. Müslümanlara yöneticilik hakkını kaybeder. Bu durumda, isyan etmek, bütün müslümanlara vacip olur. İbn Hacer, hükmü şöyle bağlamıştır: “İsyana gücü yeten, sevap kazanır. Müdahene eden, yani yağcılık yapan günahkar olur. Aciz kalana da oradan hicret gerekir.”¹³

İSLAM'DA KRALLIK YOKTUR

İslam Devlet Başkanı, Müslümanların seçimiyle gelen ve kendisine gönüllü biat edilerek siyasî gücü tanınan, işinin ehli, alim

13. İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte, 6/437

bir kişidir. Babadan oğula geçen sultanlık, padişahlık, krallık, ve bunu sürdüren veliahtlık, ehliyeti inkar eden ve insan onurunu zedeleyen bir sistemdir, İslam açısından da reddedilmiştir.

İslam nizamı ehliyete çok önem vererek her çeşit sınıf, zümre ve şahıs tahakkümünü kaldırmıştır. Bu düşünceye göre, “muktedir olan, iktidarını ispat eden baş olacak, aile asaleti, kabile şerefi bahis konusu olmayacaktır.”¹⁴ Çünkü Allah, Müslümanlara “emaneti ehline teslim etmeyi”¹⁵ emretmiştir. Ayetle ilgili olarak İbn Teymiyye, ilim adamlarının, yöneticilerin görevleri liyakatli kişilere vermeleri gerektiğini bildirmek için bu ayetin indiğini söylediklerini belirtmiştir.¹⁶

Görülüyor ki akrabalık ve daha önce müslüman olmak gibi şartlar aranmamış, görevi kim daha iyi yapabilecekse onun tercih edilmesi emredilmiştir. “Velayet, imamet ve icra-yı hükümet” emanet olduğuna göre, bu görevlere atanacak kişilerde ehliyetin dışında bir şartın aranmaması, İslamî bir esas olmaktadır. Bu kuralı da en güzel şekilde Hz. Peygamber (s.a.v.) uygulamıştır.”¹⁷

İslam, bir yandan eğitiminin ihmal edilmesi, hatta yasaklanması, bir yandan da cumhuriyetin alternatifi gibi görülerek aşırı düşmanlıkla aleyhinde amansız iftiralara maruz kalmasıyla, çok haksızlığa uğramış, zulüm reva görülmüş bir dindir. İslam bireylerin olduğu kadar elbette aynı zamanda bir devlet ve toplum dindir de. İslam, dini korumak, irşat ve tebliğ çalışmalarıyla yaymaya çalışmak, İslam Hukukuna göre yargıyı yürüterek adaleti sağlamak, cezaları infaz etmek, İslam ülkesinde emniyet ve asayişini sağlamak, barış ve huzuru temin etmek, aynı zamanda İslam dev-

14. Kutluay Yaşar, İslamiyette İtikadî Mezheplerin Doğuşu, s. 15.

15. Nisa, 58, krs: Mü'minun, 8.

16. İbn Teymiyye, es-Siyaset, 2.

17. M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 2/1372. Yakın anlam için bakınız: Taberi, Tarih, 2/402.

letini, ülkesini ve müslümanları iç ve dış tehdit ve tehlikelerden korumak, maddî ve manevî cihada her an hazır tutmak, devletin gelir ve giderlerine bakmak, sosyal refahı, gelişme ve kalkınmayı sağlamak, memurları ehliyeteye göre tayin edip denetlemek ve bütün kamu hizmetlerinin aksatılmadan yapılmasını sağlamak gibi görevlerin yerine getirilmesi için, şartlarına uygun adaylar arasından layık olan birinin, ümmetin özgür seçim ve biatıyla devletin başına halife olarak gelmesini istemiştir.

Bunun aksine, halkın seçimi ve gönüllü biati reddedilerek, meşru halifenin hayatında ya da ölümünden sonra, seçim, şura ve istihlaf gibi bilinen usüllerin dışında hilafet makamının zorla ele geçirilmesi ve bunun arkasından da yine halktan zorla biatının alınması, İslam'ın temel esaslarına uymayan, dolayısıyla kabul edilmesi mümkün olmayan gayrı meşru bir yoldur.

Geçmişte bazı alimlerin, ümmeti fitneden, yani anarşi, terör ve iç savaştan korumak amacıyla, zarurete dayalı bir ruhsat olarak bunu meşru görmeleri, olsa olsa kendi zamanları ile kayıtlı istisnaî bir hüküm olabilir.

Kendinden sonraki halifeyi dahi veliahtlık yoluyla atayan saltanat yönetimi, kuruluşu ve işleyişi bakımından ümmetin özgür irade ve seçimine değil; silah gücüne ve zorbalığa dayanır. Aynı zamanda Allah'ın hâkimiyetinin yerine, hükümdarın veya hanedanın egemenliğini geçirir. Bu sebeple saltanat yönetimi her ne kadar İslâmî kanunları uyguluyor görünse ve halife ya da emirü'l-mü'minin ünvanını alsa da, asla İslâmî değil, bilakis İslâm'a kökten aykırı, gayrı meşru bir yönetim biçimidir.

Buna göre Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'den sonra şartlarını taşıdıkları hilâfeti hakkıyla yürüten beş halife gelmiştir. Muâviye b. Ebî Süfyan'ın itiraz ederek iktidarı ele geçirmesinden sonra gerçek hilâfet dönemi sona ermiş ve saltanat dönemi başlamıştır. Bundan sonra gelen yöneticiler, halife ismini taşıyabilirler bile hakikatte hükümdardırlar, sultandırlar.

Biz Müslümanlar kendimize yaptığımız kötülükle kalmıyor, İslam'ın ulvî emirlerinden ayrılmakla aslında bütün bir insanlığa da kötülük yapıyoruz. Reva mıdır, İslam deyince akla krallık, padişahlık ve sultanlığın gelmesi? Kralların ve diktatörlerin acımadan adam astıkları, kestikleri insanların ülkesi olması İslam dünyasına reva mıdır? Reva mıdır, mumla özgürlük arasın Müslümanlar? Reva mıdır Bush gibi eşkiyalar, Blair gibi çapulcular, bize “özgürlük ve uygarlık getirmeyi” ağızlarına bahane alacak imkan ve fırsatı bulsunlar?

Daha da acısı, kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen canavarların dünyasına imrenerek bakacak hale gelmişsek, bu kadar düşmüşsek yani, bunu nasıl izah edeceğiz?

Utanalım! Hâya da imandan bir parçadır. Utanalım ve kendimize gelelim. Yeni bir uygar dünya için, yeni bir “asr-ı saadet” için bizim yeniden İslam'a dönmemiz gerekiyor. Hem kendimiz, hem de bütün bir insanlık için...

İLK VE ÖRNEK İSLAM DEVLETİ

İlk İslam Devleti, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in başkanlığında Medine'de kuruldu. Onun Mekke'de geçen peygamberlik hayatı, bu devletin temellerini oluşturma dönemi olarak kabul edilebilir. Mekke'den Medine'ye hicret eden müslümanlar, orada yaşayan yahudilerce, müşrik ve münafık Araplarca olmasa da Ensar, yani Medineli inanan kardeşleri tarafından çok iyi karşılanmışlar ve tarihte benzeri görülmemiş bir güzellikle aralarında “kardeşlik” anlaşması yaparak kaynaşmışlardı.

Ancak Medine'de sadece müslümanlar yaşamıyorlardı. Az önce işaret edildiği gibi müşrik Araplar ve yahudiler de orada yaşamaktaydılar. Bunlar, İslam'a karşı mesafeliydiler. Şüphesiz, güçlerinin yeteceğine inansalar, müslümanlara devlet kurma fırsatı vermezlerdi.

Bir de, içlerinden inanmadıkları halde, dışlarından inanmış görünen münaflıklar vardı. Ve bu üç grup da, Mekke ve dışındaki düşman kabilelerin müslümanlara ve onları barındırdıkları için kendilerine yönelik yaptıkları tehditlerden rahatsızdılar. Bütün bunlara, Medineli müslümanlar olan Ensar'ın Evs ve Hazreç adlı daha önceleri iki rakip-düşman kabileden oluştuklarını da eklersek, Medine'nin barış içinde yaşamaya pek elverişli bir yer olmadığı kendiliğinden anlaşılır.

İşte Peygamberimiz (s.a.v.) böyle bir ortamda, yapılabilecek olanın en iyisini yaptı: Bütün kabilelerin ileri gelenleri ile oturup konuşarak ortak bir metni "anayasa" olarak yazıya geçirdi ve o çerçevede hukukun üstünlüğünü esas alan ilk İslam Devleti'ni kurdu.

ÇAĞDAŞ İRTİDAT

Osmanlı Devletinin yıkılmasından sonra onun yerinde kurulan devletlerin birer İslam Devleti olmaması için Batılı galip devletler ve beynelmilel güçler ellerinden geleni yapmışlar, maalesef bunda da başarılı olmuşlardır. Batılı hıristiyan ve yahudiler, İslam'ın bir güç olarak karşılıklarına yeniden dikilmesini önlemek için onları önce parçalara ayırmışlar, sonra aralarına sınır, etnik, mezhepsel, ekonomik, ideolojik bir sürü kavga ve ihtilaf sebepleri atmışlar, yönetimlerin başına da kendi çıkarlarını sağlayacak insanları koymuşlardır. Kendileri demokrasiye önem verirken bu ülkeleri krallık ve saltanatla doldurmuşlardır. Üstelik Batılı yaşama biçimini sağlamak için din dışı, yani laik ve seküler bir hayatı onlara tavsiye, hatta mecbur etmişlerdir.

Bu seküler, laik krallıklar veya sözde demokrasiler, İslam devlet ve siyasetinin olduğu kadar, zamanımızda İslam'ı öğrenme, yaşama ve yaşatmanın önündeki en büyük engeller halini almıştır. İslam ülkelerinde insanların ilim öğrenmede karşıla-

tıkları zorluklardan, özellikle de dinî ilimleri öğrenme, yaşama ve yayma özgürlüğüne getirilen yasak veya kısıtlamalardan, bu yönetimleri mi, yoksa bunların bağlı oldukları Batılı devletleri mi öncelikli sorumlu sayacağımız hakkında bizim de kafalarımız karışmıştır.

Her ne olursa olsun, bugün Müslümanlar laik ve seküler, materyalist bir düzenden kurtulup kendi kişiliklerine uygun bir İslam Devleti ve toplumu oluşturmadan, siyasî ve ekonomik bağımsızlığa ulaşarak mutlu ve müreffeh yaşamaları mümkün değildir.

Evvel, İslam dünyasının ve Türkiye'nin öncelikli sorunu, yabancı taklitçiliğinden kurtularak kendi şahsiyetini bilip gerçekleştirmesi ve gerçek İslam devletini kurabilmesidir.

DİN DEVLET TOPLUM

DİN VE TOPLUM

Bilindiği gibi toplumlar, bireylerden meydana gelirler. Onun için toplumun saadeti, huzuru ve temizliği, bireyin saadeti, huzuru ve temizliğine bağlıdır. Çürük tahtalardan sağlam bir gemi inşa edilemeyeceği gibi, bilgisiz, görgüsüz, huzursuz bireylerden de güzel bir toplum inşa etmek mümkün değildir. “Ne olur inşa edilirse?” diyene, “denize girersen, görürsün” denilir.

İçinde yaşadığımız acı bir gerçek olduğu kadar, dinler tarihi, genel tarih ve sosyal bilimlerin de bize kesinlikle bildirdiği bir gerçektir bu. İslam, ta başından beri bu gerçeği insanlara iletegelmiştir.

İnsan, kendi huzur ve saadeti için, söz dinleyen, öğütlerden yararlanan, tarihî tecrübelerden ders alan bir varlık olmak zorundadır. Bizden önce yaşamış olanların yaptıklarından ders almalı, bize bahşedilen akıl ve zeka gibi nimetlerimizle iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış ayırdetmeli, kendimizi sürekli kontrol et-

meli, iyi ahlakımızı geliştirmeli, kötü huy ve alışkanlıklarımızı gidermeliyiz.

Şüphesiz bunların olabilmesi için insanın önce Allah'ı bilmesi, sevmesi ve O'na samimiyetle ibadet etmesi elzemdir. Gerçek saadet, huzur, iç temizliği ancak ve ancak Allah'ı bilmek ve sevmekle mümkündür.

İnsanın içindeki kötü huy, güdü, şehvet, istek ve ihtiraslardan büsbütün arınması ve korunmasının Allah Teâlâ'ya iman ve teslimiyetten başka bir yolu yoktur. Çünkü insanın bütün arzu, istek ve ihtiraları bedeninde gerçekleşmektedir. Bedenin de ölümlü olduğu açık seçik bir gerçektir.

Ölüm endişesini yenen yegane unsur, Allah'a (azze ve celle) iman, Allah'a itaattir. Sonra "ahirete" iman ve hazırlıktır. Bu iman ve itaat, bu bilgi ve hazırlık, insana sonsuz bir zevk bahşetmektedir; ahiret mutluluğu!¹⁸

İşte bu bilgi, bu amel ve arınma, sonuçta dünya mutluluğunu da getirmektedir. Çünkü insanın orada, ölümsüz bir ebedilik, kesintisiz bir zevk, katıksız bir sevinç, zevalsiz bir zenginlik, kusursuz bir olgunluk ve minnetsiz bir nimet ve hakiki bir izzet içinde olmasının, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, dillerin diyemediği, akla hayale gelmeyen nimetler ve zevkler dünyası içinde yaşamasının verdiği saadet, huzur ve tatmininin dünyaya yansması, kuşkusuz dünya saadetinin de en büyük kaynaklarından.

Görülüyor ki saadetin, huzurun, itminanın kaynağında Allah'a (azze ve celle) iman, O'nu bilme ve sevmek, O'na ibadet ve itaatle ubudiyet/kulluk vardır. Zira Allah'ı bilmenin en büyük faydası, hiç şüphesiz insanı, O'nun rızasını kazandıracak amel-

18. Daha fazla bilgi için bakınız: Cemal Nar, İmanın Kıymeti ve Korunması, Toprak y.

lere, davranışlara iletmesidir. İhlasla ve O'nun istediği ölçüler çerçevesinde bir amele... İman, "olmazsa olmaz" olandır, ama amelsiz ilmin de değeri, yani faydasız bir ilmin de değeri, herhalde yok gibidir.

Bütün iyi işlerin, amellerin ve erdemlerin amacı Allah'ın rızasını kazanmaktır. Faydası ise, kişiyi arındırmak, kalbini temizlemek, nefsinin tezkiye etmektir. Yani her türlü olumsuz düşünce ve davranıştan arındırmaktır.

İşte bireyin saadeti, huzuru, doymuşluğu buradadır.

DİN VE DEVLET

Her ne kadar bir Müslüman, ancak kendi dinini yürürlüğe koyarak hayatı onun mihrinde yöneten bir devlette ancak mutlu olabilirse de, laik bir devlette yaşamak durumunda veya zorunda kalan Müslümanlar için devlet, çağın getirdiği ortak değerler haline dönüşen insan hakları ve hürriyetleri, hukukun üstünlüğü, kamu yönetimine katılma hakları vs. gibi geniş hak ve hürriyetler zeminini sağlamalıdır. Bu, Müslümanlar için olduğu kadar, o devlet için de bir gerekliliktir, zorunluluktur. Çünkü devletin birinci amacı, toplumsal barışı ve huzuru sağlamak, bunu yok edecek olan haksızlık ve hukuksuzluktan kaçınmaktır. Bilindiği gibi hak ve hukukun olmadığı yerde kaos ve kargaşa olur.

Laik bir devlette öncelikli görev yaşamaya düşse gerektir. Yaşama, toplum için yasalar yaparken, dinî kanunları esas almasa bile, bir şekilde ondan da yararlanabilir, en azından doğrudan dinle çatışan yasalar çıkarmayabilir. Ya da yurttaşlarına dinle çatışan yasaları zorunlu kılmayabilir.

Örnek verelim isterseniz. Mesela faizi yasaklamasa bile, faizli muameleyi mecburi kılmaz. Dileyen için geçerli olacak bir sınırdır tutar.

Mesela tesettürü emretmese bile, yasaklamaz da. Serbest bırakır herkesi.

Yine miras hukukunda dinî kuralları yasalastırmasa bile, insanların kendi aralarında böyle davranmalarına imkan verir. Bunu yasaklayarak, “kim mirasını nasıl bölüştürüyor?” diye takip edip işi zorlaştırmaz.

Çünkü böyle bir zorlaştırmamanın olduğu yerde, vatandaşlar tercih yapmak zorunda kalacaklardır. Ya Allah, ya yasa; ya din, ya devlet.

İNSANI ORTASINDAN BÖLMEK

İnsanı din mi-devlet mi, Allah mı-hükümet mi, şeriat mı-din-siz hukuk mu gibi bir tezada, ikileme, çelişkiye atmak, duruma nerden bakarsanız bakın, sorun demektir. Hem yasal açıdan, hem de din ve vicdan özgürlüğü açısından sorunlar yumağıdır böyle bir durum.

Çünkü devlet, yarasını yürütmek ister. Aksine bir davranışı cezalandırır. Ceza, hoş bir şey değildir, insanı sıkıntıya sokar.

Allah Teâlâ da elbette yasalarının uygulanmasını ister. Aksine bir davranışı cezalandırır. Dedik ya, ceza, hoş giden bir şey değildir, insanı sıkıntıya sokar. İnsan bunun için günahattan kaçır.

Peki, bu iki otorite arasında kalan kişi ne yapacaktır?

Müslüman olmayan ya da Müslümanlığını ciddiye almayan biri için cevap basit ve kolay olabilir: “Devlete itaat edecektir.”

Ama iş bu kadar kolay ve basit değildir. Çünkü Allah Teâlâ, kendisine isyan olan yerde başkasına itaati reddeder. Hatta bunu yürekten yapanlar için “şirk koşma” ve itaat edilen makam için de “Rab edinilme” ifadelerini kullanır.

Daha açıkçası İslam’a göre bir kişi, Allah Teâlâ’nın kanunlarını aykırı olarak yasa yapamaz. Bu işlem dine göre kendini “Rab” olarak ortaya koymaktır. Onun küfründe tereddüt olmadığı gibi, o kafirin o yarasını bir zorunlulukları olmadığı halde yürekten kabullenenler, sevip beğenenler, o yasalara saygıyla itaat edenler dahi kafir olup dinden çıkarlar. Çünkü o takdirde bu adamlar, o yarası yapanları “Rab” edinmişler demektir. İşte bu hassasiyeti günümüz insanların çoğu anlamamakta, maalesef ve bilmeden, farkında olmadan dinden çıkarak kafir olmaktadır.¹⁹ İşte “günümüzün en önemli meselesi imanı kurtarma meselesidir” diyenlerin kastedtikleri bu olsa gerektir.

NEDEN İSLAMCILIK?

İşte tam da burada “İslamcılık kavramı gündeme gelmelidir” diyebiliriz. Neden Müslümanlar kendilerini ifade etmek için bu kavramı tercih etmek zorunda kalmışlardır? Evvel yokken bu kavram sonradan neden icat edilmiştir?

İsterseniz söze bilinen bir tespitle başlayalım; insan toplumsal bir varlıktır. Yalnız yaşayamaz. Bir toplum içinde yaşamak zorundadır. Öyle olunca o toplumun sağlıklı yaşayabilmesi için bir devlete, bir yönetime ve teşkilatlanmaya ihtiyacı vardır. İşte insan için gönderilmiş olan ve onun fitratına tam uyan İslam dini de fertler kadar toplum ve devleti de düzenleyen bir dindir. Aslında bu anlamda din, bir yaşama biçimi, bir hayat tarzı, hayatı bütün kurumlarıyla düzenleyerek uyum içinde yaşatan bir sistemdir.

Günümüzde yaşanan en acı kayıp, örnek bir İslam devletinin yok oluşudur. Onu yok edenler, aslında başta kendileri olmak üzere bütün insanlığa karşı büyük bir cinayet işlemişlerdir.

19. Konu hakkında geniş bilgiler için bakınız: Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y.

Çünkü insanlığın mutluluk kaynağını kurutmaya çalışmışlardır. Ancak başarıları kısmîdir, geçicidir, biticidir.

Bugün İslam'ın toplumu yöneten bir devlet dini olma çabalarına kısaca “İslamcılık” diyoruz. Bu kavramla insanlar İslam'ın, kimilerinin sandığı gibi sadece iman, ibadet, maneviyat, mukad-desat, ruhaniyet, ahlak, terbiye ve ahirette sevap-günah ve ceza-mükafat dini olmadığını, laikliğin, sekülerliğin aksine aynı zamanda bir dünya dini, devlet ve siyaset dini, kanun ve kurumlar dini de olduğunu ifade eder.

Bu açıdan bakıldığında son zamanlarda sürdürülen “İslamcılık bitti mi?” tartışmaları da abestir. İslam biterse, “İslamcılık” da biter. İslam ise asla bitmeyecektir. Çünkü Allah Teala Kur'an'ı koruyacağına söz vermiştir. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de kıyamete kadar doğru bir cemaatin hak üzerine bu dini yaşayacağını müjdelemiştir. Öyleyse, İslamcılık bitmeyecektir.

Bu çıplak gerçek ortada olmasına rağmen kimi Müslümanlar hâla soruyorlar: “Neden İslam veya Müslümanlık değil de ‘İslamcılık?’ kelimesini kullanıyoruz?”

İslam her zeminde ferden yaşanabilir. Fakat din kendi içinde bir sistem, bir devlet ve yönetim bilinci taşır. Müslümanlar kendi devletleri içinde rahatça İslam kanunları ile yaşayabilselerdi, o zaman İslamcılık kavramını kullanmaya gerek olmayabilirdi. Ama laik, seküler devletlerde Müslümanlar, kendi devletlerini kurarak hayatın her alanında İslam'ı hakim kılma davasını anlatabilmek için bu kavramı kullanmak durumunda kalmışlardır.

Haklı gibi gözükken bir soru da şudur:

“Müslümana ayrıca ‘İslamcı’ demeye ne gerek var? Bütün Müslümanlar böyle değil midir?”

Aslında öyle olmalıydı. Ama maalesef değil. Yıllardır ateist, pozitivist, materyalist bir yönetimin ve Millî Eğitim'in yanlış bilgilerle beynini yıkadığı nesiller içinde şuurlu Müslüman-

ları “siyasî İslam” a talip olmakla suçlayan ve laik olmakla övünen, İslam'ın devlet ve düzenle alakası olmadığını söyleyen cahil Müslümanları görmüyor musunuz? Müslüman olduğu halde komünistlikten, sosyalistlikten, liberallikten bahsedenleri görmüyor musunuz? Aslında böyle Müslümanlık olmaz. İşte bunu ifade etmek için bu kavram kullanılmaktadır. İslamcılık, onu bilmeyen böylesi cahil ve gafiller var olduğu sürece, doğruyu yanlıştan ayırdettirmek için var olacaktır.

Nihayet Müslümanların kafasını karıştırarak bu düşüncüyü bitirmek isteyenlerce şu soru da hep sorulmaktadır:

Bu “İslamcılık” kavramı Osmanlı devletinde ortaya çıktı. Oysa Osmanlı bir İslam devletiydi. Bir İslam devletinde böyle bir kavramın ortaya çıkması gereksiz ve yanlış değil midir?

Değildir! İslamcılığın bir İslam devleti olan Osmanlı'da ortaya çıkması kimseyi şaşırtmasın. Çünkü bu fikir, durup dururken değil, Batıcılık düşüncesiyle İslam Şeriatına karşı çıkılıp laikliğin teklif edilmesi üzerine başlar. Yani daha o zamanda tehlikeye kapıyı çalmıştır. Dinin ve devletin doğru biçimde savunulması gerekmektedir. Osmanlı devletini İslam devleti olmaktan çıkararak laik devlet yapmak isteyenler de, devleti ve toplumu İslam medeniyetinden çıkararak Batı medeniyetine sokmak isteyenler de kendilerine “Müslüman” diyorlardı. Oysa bu insanlar İslam ile bağlarını çoktan koparmışlar, tıpkı bir Batılı gibi yaşıyorlardı. Ama açıkça “biz kafir olduk” demiyorlardı. Kendilerini cemi-yete hâla “Müslüman” olarak tanıtıyorlardı. Elbette ki içlerinde İslam'dan, onun kanunlarından, sunduğu hayat tarzından nefret edenler vardı. Bunu açıkça söyleyenler ve yaşayarak gösterenler vardı. Fakat bir kısmı, kafir gibi yaşamalarına rağmen cehaletlerinden kendilerini hâla “Müslüman” saymada samimiydi. Şimdi de kimi insanlar var, “ben Müslümanım” demek yerine, “ben çağdaş, modern bir Müslümanım” diyorlar. İşte bunlar, yukarıdaki Batıcıların çocuklarıdır. Bu zavallılar, “Müslüman” kelime-

sinin yanına acaba neden “modern” veya “çağdaş” veya “laik” gibi kelimeleri eklemeye ihtiyaç duyuyorlar? Sakın böylece “modern” veya “çağdaş” veya “laik” olmayan, yalın, Allah Teâlâ'nın indirdiği gibi olmaya devam eden orijinal Müslümanlığı reddediyor olmasınlar?

İşte bu farkı ortaya koyarak kafa karışıklığından halkı kurtarmak için Osmanlı münevverleri bu kavramı kullanmaya başladılar. Demek öyle icap etmiş ki kullanmak zorunda kalmışlar.

Her neyse... Bütün bu düşüncelerin neticesinde ortaya çıkan hakikat şudur ki Müslümanlar bir İslam toplumuna ve bir İslam Devletine ihtiyaç duymuşlardır. Bundan daha tabîi ne olabilir? Fakat yaşadığımız ülkede ve yakın coğrafyalarda yerli ve yabancıardan buna karşı çıkanlar vardır. O zaman insan ister istemez şöyle soracaktır: “İslam devletine karşı çıkmak, aslında devlete değil İslam'a karşı çıkmak değil midir?”

İnsan devlete karşı çıkar mı? Elbette çıkmaz. En kötü devlet bile devletsizlikten iyidir.

Devletsiz toplum olur mu? Elbette olmaz. Atalar “Ya devlet başa, ya kuzgun leşe” demiştir.

Öyleyse soralım: Böyle olduğu halde Müslümanları “devlet düşmanı” göstermek nasıl bir demogojidir, saptırmadır, laf ebeliğidir?

Müslümanlar bu toprakların insanlarıdır ve her hür halk gibi kendi inançlarına göre kendi devlet ve toplumlarını düzenleme hakkına sahiptir. Ama ona bu hakkı tanımayan ve mücadelesine elde ettiği yasa gücüyle silahlı olarak karşı çıkan bir yönetim var! İyi ama bu kimin yönetimidir? Nereden ve nasıl gelerek başımıza bela oldular? Bizim ise, bizim başımızdaysa, bize niye düşmandır?

Bizim kitaplarımızın bir kısmı bu macerayı işler. Bu kitabımız da -bir yerde- bu sorulara cevap çalışmasıdır. İnşallah hem

Müslümanlara, hem de bütün insanlığa sunmak istediği mesajında başarılı olur. Zira bu, topyekun insanlığın saadeti içindir.

İŞTE CEHALETİN KÖTÜLÜĞÜ

Bu kafa karışıklığı, bu anlamama nereden kaynaklanmaktadır?

Kimi insanlar belki de “beylik cevap” diyerek küçümseyeceklerdir ama gerçek değişmez, hiç şüphesiz bu sorunun cevabı bellidir: Kur'an-ı Kerîm'i okumamak, anlamamak ve İslam'ı bilmemekten! İslam bu yüzden cehaleti en büyük düşman saymış, küfür için “cahiliye” kavramını kullanmıştır. Hele hele zamanımızda olduğu gibi bütün bilgiler okul ve okumaktan değil de kullaktan dolma veya körü körüne bir taklit eseriye, iş daha da çetrefilli hale gelmektedir. Çünkü bu tür yanlış bilgiler, dini tahrife kadar gidebilmektedir. “Ulü'l-emre itaat” gibi bir sözle, cümle haramlar, Allah korusun, helal sayılabilmektedir.

Aslında devlet gibi bir otoriteyle karşı karşıya gelmeyi kimse faydalı görmez ve istemez. Haliyle Müslümanlar da istemez. Ama din ile devlet farklı şeyleri emrettiği zaman, ikisinden birini tercih söz konusu olduğunda, evet, böyle bir durum kaçınılmaz olduğunda, Müslüman ne yapacaktır?

Az yukarıda “Allah Teâlâ, kendisine isyan olan yerde başkasına itaati reddeder” demiştik. Bu, müslümana mecburi bir istikamet çizer: Allah Teâlâ'ya isyan, çirkindir, kötüdür, haramdır, günahdır, vebaldır. Müslüman, böyle bir çirkinlikle ve günahla karşılaştığında, onunla eliyle, diliyle veya kalbiyle, gücü yettiği oranda mücadele eder. Çünkü ayet ve hadislerde Müslüman tanıtılırken hep “Allah ve Resulünü her şeyden daha fazla sevdiği” bildirilmektedir. İmanın kemali ve zevkine varılması ancak böyle olur.

“Allah ve Resulünü her şeyden daha fazla sevmek” demek, onlar ile başkaları, mesela başka insanlar, servetler, menfaatler, şehvetler, şanlar, şöretler, makamlar, rütbelere vs. karşı karşıya geldiğinde, bu iki kısımdan birini tercih etme durumuna düştüklerinde, tereddütsüz Allah ve Resulünü diğerlerine tercih etmektir.

AÇIKÇA İLAN EDERİZ Kİ

İslam, hem dünya için, hem de ahiret için elzemdir. Hem kişiyle Allah arasındaki ilişkileri düzenler, hem de kişiyle kendisi ve toplumu, hatta toplumlar arası ilişkileri düzenleyen yasaları barındırır içinde.

İslam başlı başına bir sistem, bir yaşama biçimi, bir medeniyettir. Bölünme, parçalanma kabul etmeyen bir bütündür İslam. Onun iman ve ahlak esasları ile ibadet veya sosyal hayatı düzenleyen muameleleri arasında bağlayıcı olması bakımından hiçbir fark yoktur. Birini inkar ile, bütünü inkar arasında bir fark yoktur yani.

Bunu, bazılarının hoşuna gitmiyor diye gizlemenin anlamı da yoktur, imkanı da. Çünkü İslam ortada. Onu kabul edip etmeme özgürlüğü tanınmıştır insana, ama bir kısmını alıp bir kısmını atmaya gelince, asla!

İnsanın iradesini yansıtan yasalarla, Allah'ın iradesini gerçekleştiren kanunların arasındaki farkın, güzellik, yararlılık, hayırlılık ve mükemmellik açısından, en az insan ile Allah arasındaki fark kadar açık, seçik, net ve kesin olduğunu, çağımızın insanlarına, ikna edici âfâkî ve enfüsî delillerle bildirmeli alimlerimiz.

İnsanın kendini ilah zannettiği, Allah'ın uluhiyyet ve hakiyetine -haşa- kafa tuttuğu şu çağda ve şu günlerde insana had-dini bildirmeli alimlerimiz. “Üç beş damla kan ve üç beş damla su” olan insan, “İslam'ın kanunla, nizamla alakası yoktur. Allah yarattıysa yarattı. Öyleyse, -haşa- göklerde otursun ve bizim

hayatımıza karışmasın. Biz yeryüzü yaşamımızı kendi aklımız ve irademizle yaptığımız yasalarla düzenlemek istiyoruz...” diyerek İslam'a göre kendini bilmez, haddini bilmez, baştan sona inkar kokan, kendini beğenme ve kibir kokan insana, gerçekleri göstermeli alimlerimiz.

Geldikleri yerle İslam'ın ortaya koyduklarını kıyaslatmalı onlara. Gerçekleri gizlemeksizin açıklamalı onlara... “Çağdaş değerler” dedikleriyle, asırlar öncesi vahyedilen eskimez, pürsümez, ölmez değerleri, mutlak değerleri karşılaştırmalı ve farkı göstermeli onlara çağın diliyle.

“İslam, çağdaş dünyanın sorunlarını çözmeye yetmez” kibirini kırmalı. İnsan hakları, hayvan hakları, bitki hakları, cansız hakları nasılmış, nasıl korunmuş göstermeli onlara. O uzunca bir süredir meydanı boş bulanlara...

Evet, uzunca bir süredir meydanı boş buldu inkarcılar. İslam, uzun zamandır toplumsal hayatımızda düzenleyici bir değer olmaktan çıkarıldı. İslam yüreklere, vicdanlara hapsedilmek istendi.

Akıntıya kürek sallamak elbette zor olunca, müslüman bireylerin yaşamında da yaralanmalar oldu. İnancını uygulamaya dökememenin sancılarını yaşadı. İçinden ve dışından kaynaklanan engeller önünde acılar, ızdıraplar, pişmanlıklar, öfkeler, isyanlar yaşadı. Ağladı için için. Boşuna zalimlerden bir anlayış bekledi. Haklar ve özgürlüklere dair savruldu boşlukta sloganlar, ama konmadı mazlumların başına asla. Hep gücün, kuvvetin, iktidarın yamaçlarına kondular.

Karanlık güçler, derin devler hep korkuttular; sanki İslam'ı istemek, dünyadan kopmak, tecrit edilmek, terk edilmekten dünyalılarca. Yalnız ve yarımsız bırakılmaktı. Oysa külliye yalan bunlar...

İlk müslümanlara da şöyle demişlerdi. “Bir avuç insanız. Müslüman olursak, ayaklar altında kalırız.”

Onlara Allah cevap vermişti: “İnsanlardan değil, benden korkun.” (Maide, 44)

Oysa İslam, uygar insanların dinidir. Bugün bilinmemesinden ve uygulanmamasından ötürü bir ürkeklik yaşıyorsa, olumsuz propagandalara aldanılıyor demektir. Çünkü bizim mazimiz, çağımıza ışık tutacak, çağımızı özendirecek, hatta çağımızı utandıracak birçok güzelliğe örneklik ve önderlik etmektedir.

İlk defa uygulanıyor değil ki İslam?

İşte bütün bu olumsuz yaygaralara inat alimlerimiz, Necip Fazıl gibi haykırmalıdır:

*“Haykırsam kollarımı makas gibi açarak:
“Durun kalabalıklar, bu sokak çıkmaz sokak.”*

SALTANAT BAŞKA HİLAFET BAŞKA

Girişte “saltanat ve veliahtlığın” kesinlikle İslamî bir usül olmadığını ve dinimizin temel ilkelerine ters düştüğünü söylemiştik. Ne yazık ki bugün İslam’ın bilinmediği çevrelerde öylesine yanlış bir inanış var ki, bir Müslüman ne zaman İslam devletinden ve Hilafetten bahsetse, hemen “saltanat” istemekle itham edilmiş, “padişahlık devrine dönmekle” suçlanmıştır. Tabii “İslam” gibi, “İslam Devleti” gibi, “Hilafet” gibi kelimeleri duyduklarında “irtica” yaygaralarına başlayan ve açık bir iftira olan “ortaçağ karanlığı” damgasını vuranları, olaya inanç, ilke ve ideoloji açısından baktıkları için hesaba katmıyor, değerlendirmeye tabi tutmuyoruz.

Bu noktada saltanat yönetiminin temel niteliklerini şöyle özetleyebiliriz:

– Saltanat yönetimi, kuruluşu ve işleyişi bakımından ümmetin özgür irade ve seçimine değil; kılıç gücüne ve zorbalığa dayanır. Bu nedenle İslâmî değil, gayri meşru bir yönetim biçimidir.

– Saltanat yönetimi Allah’ın hâkimiyetinin yerine; hükümdarın ve hanedanın egemenliğine dayanır. Bu özelliğiyle de İslâm’a aykırıdır. Her zaman uygulamada öyle olmamış olabilir. Bu daha çok yöntem açısından “olmaya uygundur” anlamındadır.

– Saltanat yönetimi, güç ve zorbalık gibi gayri meşru bir temele dayandığı için, İslam’ın öngördüğü siyasi ilke, kural ve amaçlar doğrultusunda görev yapamaz.

– Saltanat yönetiminin başlıca amacı saltanatın korunması, güçlendirilmesi ve sürdürülmesi olduğundan; hukuk, bu yönetim içinde tüm anlamını ve geçerliliğini yitirir. Oysa İslâmî yönetim, hukukun üstünlüğü, şeriatın egemenliği ilkesine dayanır.

– Saltanat yönetiminde hukukun yerini keyfî uygulamalar aldığı için, temel insan hak ve özgürlüklerinden söz edilemez. Bu yönüyle de devlete temel insan hak ve özgürlüklerini güvence altına alma görevini yükleyen İslâm’ın karşısında yer alır.

İslâmî kanunlar uygulanıyor görünse ve hükümdar, “halife” ya da “emirü’l-müminin” ünvanını taşısa da tüm bu temel nitelikleriyle saltanat yönetimi gayri İslâmî, gayri meşru bir yönetim biçimidir.

Veliaht bırakmama konusunda Raşit halifelerin uygulaması dikkat çekicidir. Onlar, bırakın veliaht seçimini, yakınlarını devlet işlerinde kullanmaktan bile kaçınmışlardır. Mevdudi, bu konuda yazdığı güzel eserinde, onların tutumlarını anlattıktan sonra, sahabilerin kanaatini bildirme açısından Ebu Musa el-Eş’ari’nin şu sözlerini nakleder: “Hilafet, müşavere ile ayakta kalabilen bir iştir. Saltanat ise, kılıç zoru ile ele geçen bir makamdır.”

Peygamberimizin (s.a.v.) ve Raşit halifelerin uygulamasında asla veliaht anlayışına yer yoktur. Kısaca belirtmek gerekirse, Hz. Peygamber (s.a.v.) halefi olacak kişiyi beyan etmemiştir. Bazılarının, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in Hz. Ebu Bekir’i halef tayin ettiği şeklindeki ifadesi, sadece namazda imamlık yapması ile ilgili

işaretten ibarettir. Şayet halife olarak anlaşılıyorsa, Beni Sakîfe’de yapılan halifelik tartışmalarında mutlaka söz konusu edilirdi.

“Halifelik, başkasının değil, sadece Hz. Ali’nindir.” şeklindeki görüşü, bizzat Hz. Ali tekdir. Vefatı esnasında, oğlu Hz. Hasan’a biat etme meselesi sorulunca, “Size bunu ne emreder, ne de yasaklarım. Siz daha iyi bilirsiniz.” cevabını vermiştir. Hatta, “Veliaht bırakmayacak mısınız?” diye gelen bir soruya, daha açık bir cevap vermiştir: “Hayır! Ben sizi Resulullah (s.a.v.)’in bıraktığı gibi halefsiz bırakıyorum.”

Hz. Ebu Bekir’in halef göstermesi ve Hz. Ömer’in şûraya havalere gelmesi meselesine gelince... Hiç şüphesiz ikisi de, seçilecek olanı müslümanların gönül rızası ile kabul etmeleri şartına bağlamışlardır. Ayrıca, Hz. Ebu Bekir’e Sakîfe’de biat edilmesi, halifeliğin tamamlandığı esas biat değildir. Esas biat, ertesi gün tamamlanan ikinci ve genel biattır. Hz. Osman’ın da, şûradan sonra, genel biat yapılması ile halifeliği gerçekleştirmiştir. Hz. Ali’ye yapılan biat ise malumdur. Dolayısıyla, gönül rızası ile otoritenin devrinin gerçekleştiği bu uygulamalar, saltanatın veliahtlık şekline asla delil teşkil etmezler.

Sonuç itibarıyla yukarıda açıklanan ve tarih boyunca uygulanan veliahtlık sistemi, asla İslâmî değildir, İslâmî usullere göre kesinlikle geçersizdir.²⁰

BİR GERÇEĞİN TESBİTİ MÜKERRER

İslâm, elbette aynı zamanda bir devlet ve toplum dinidir. İslâm, dini korumak, irşat ve tebliğ çalışmalarıyla yaymaya çalışmak, İslâm hukukuna göre yargıyı yürüterek adaleti sağlamak,

20. Daha fazla bilgi için bakınız: Cemal Nar, İslâm’da Devlet ve Siyaset, Toprak y., İstanbul 2006.

cezaları infaz etmek, İslâm ülkesinde emniyet ve asayişini sağlamak, barış ve huzuru temin etmek, aynı zamanda İslâm devletini, ülkesini ve müslümanları iç ve dış tehdit ve tehlikelerden korumak, maddî-manevî cihada her an hazır tutmak, devletin gelir ve giderlerine bakmak, sosyal refahı, gelişme ve kalkınmayı sağlamak, memurları ehliyete göre tayin edip denetlemek ve bütün kamu hizmetlerinin aksatılmadan yapılmasını sağlamak gibi görevlerin yerine getirilmesi için, şartlarına uygun adaylar arasından layık olan birinin, ümmetin özgür seçim ve biatıyla devletin başına halife olarak gelmesini istemiştir.

Bunun aksine, halkın seçimi ve gönüllü biatı reddedilerek, meşru halifenin hayatında ya da ölümünden sonra seçim, şura ve istihlaf gibi bilinen usullerin dışında hilafet makamının zorla ele geçirilmesi ve bunun arkasından da yine halktan zorla biatının alınması, İslâm’ın temel esaslarına uymayan, dolayısıyla kabul edilmesi mümkün olmayan gayri meşru bir yoldur.

Geçmişte bazı alimlerin, ümmeti fitneden, yani anarşi, terör ve iç savaştan korumak amacıyla, zarurete dayalı bir ruhsat olarak bunu meşru görmeleri, olsa olsa kendi zamanları ile kayıtlı istisnâ bir hüküm olabilir.

Kendinden sonraki halifeyi dahi veliahtlık yoluyla atayan saltanat yönetimi, kuruluşu ve işleyişi bakımından ümmetin özgür irade ve seçimine değil; silah gücüne ve zorbalığa dayanır. Aynı zamanda Allah’ın hâkimiyetinin yerine, hükümdarın veya hanedanın egemenliğini geçirir. Bu sebeple saltanat yönetimi her ne kadar İslâmî kanunları uyguluyor görünse, halife ya da emirü’l-mü’minîn ünvanını alsa da, asla İslâmî değil, bilakis İslâm’a kökten aykırı, gayri meşru bir yönetim biçimidir.

Buna göre Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’den sonra şartlarını taşıdıkları hilâfeti hakkıyla yürüten beş halife gelmiştir. Muâviye b. Ebî Süfyân’ın itiraz ederek iktidarı ele geçirmesinden sonra gerçek hilâfet dönemi sona ermiş ve saltanat dönemi

başlamıştır. Bundan sonra gelen yöneticiler, “halife” ismini taşı-salar bile hakikatte hükümdardırlar, sultandırlar.

Biz Müslümanlar kendimize yaptığımız kötülükle kalmıyor, İslam’ın ulvî emirlerinden ayrılmakla aslında bütün bir insanlığa da kötülük yapıyoruz. Reva mıdır yani İslam deyince akla kral-lık, padişahlık, sultanlık gelsin? Reva mıdır kralların ve diktatör-lerin acımadan astıkları kestikleri insanların ülkesi olsun İslam dünyası? Reva mıdır mumla özgürlük arasın Müslümanlar? Re-vamıdır Bush gibi eşkiyalar, Blair gibi çapulcular, bize özgürlük getirmeyi ağızlarına bahane alacak imkan ve fırsatı bulsunlar?

Daha da acısı, kendi çıkarlarından başka bir şey düşünme-yen canavarların dünyasına imrenerek bakacak hale gelmişsek, bu kadar düşmüş isek yani, bunu nasıl izah edeceğiz?

Utanalım... Haya da imandan bir parçadır. Utanalım ve ken-dimize gelelim.

Yeni bir uygar dünya için, yeni bir “asr-ı saadet” için bizim yeniden İslam’a dönmemiz gerekiyor. Hem kendimiz, hem de bütün bir insanlık için...

DİN, DEMOKRASİ VE LAİKLİK

DEMOKRASİ VE LAİKLİK

Devlet üstünde düşünen eski ve yeni alimler, onun görevleri ve bunları yerine getiriş biçimi üstüne çok şeyler söylemişlerdir. Ancak son zamanlarda bütün siyaset ve hukuk bilginleri, devletin görevleri konusunda şu üçlü taksimi kabul etmişlerdir: Yasama, yürütme, yargı.

İslam devletinde de bu üçlü taksim hep var olagelmiş ve teş-rif, icrâî ve kazâî adını almıştır. Bunların görev ve sorumluluk-ları, devlet içinde dengelenmiş güç paylaşımları bizim konumuz değildir.²¹

Bizim buradaki konumuz, iman açısından bu üç kurumun değerlendirilmesidir. Önce yaşamadan başlayalım.

21. Bu konuda bakınız: Cemal Nar, İslam’da Devlet Ve Siyaset. Toprak y., İstanbul 2007.

Çağdaş siyasî düşüncede yasama, anayasa ve ona uygun olarak toplum için gerekli olan yasaları yapan kurumdur. Ülke içindeki kanunları bu kurum yapar.

Yürütmenin, eski tabirle icranın yaptıkları düzenlemeler yasa değil, tüzük ve yönetmeliklerdir. Bunlar, yasalar değerinde ve gücünde olmayan, daha farklı kurallardır.

Çağdaş siyasî düşüncede devlet içinde en önemli kuvvet yasadır. Yasamanın oluşumu devlet biçimlerine göre değişebilir. Önemli olan, halkın özgür iradesine dayanan seçimle teşekkül etmesidir. Bu seçimle gelen yasama kurumu şimdi ülkede uygulanan şekliyle tek meclisle mi olur, yoksa 1961 Anayasasında olduğu gibi ayrıca bir de senato ilavesiyle çift meclisle mi olur, o artık milletin veya anayasaların düzenlemesine kalmıştır. Her ikisini de uygulayan ülkeler vardır.

Yasama organının vazifesi, gerekli anayasa ve yasaları yapması ve yürütmeyi denetlemesidir. Bir yasa, yapılırken tekliften meclise gelinceye kadar birçok aşamadan geçer. Meclisten geçen yasalar, bizde cumhurbaşkanının onayından sonra Resmî Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girer.

Ülkenin bütçesi de meclisten, yani yasamadan geçer. Meclisin bir görevi de, gerek malî yönden, gerek siyasî yönden, kanunların uygulanıp uygulanmadığını denetlemektir.

Anayasalar ve isterlerse beynelmilî yasalar, mesela azınlık hakları da dahil temel insan hakları, yasama organı için bağlayıcıdır. Ancak isterlerse onları da değiştirebilme yetkileri olduğuna göre “yasamanın yetkisi kayıtsız ve şartsızdır” denilebilir. Demokrasilerde şu cümle meşhurdur: ”Hakimiyet kayıtsız şartsız millettir.”

Ancak millet bu yetkisini, anayasal kurumlar kanalıyla kullanır. Bu açıdan demokrasilerde kural olarak insan özgürdür ve dilediği yasaları yapabilir.

Bazıları burada devreye girerek, demokrasinin devamı için laikliği şart koşarlar. “Çünkü laiklik olmazsa, insan ilahî yasalar karşısında özgür olamaz.” derler.

Mesela Allah Teala zınayı suç saymış ve bu suça bir ceza koymuştur. Oysa insan, zınayı suç kabul etmek istemiyor ve buna bir ceza getirmiyorsa, dinle ters düşer.

İşte orada ya dinle ters düşmeyi göze alarak dinin o kuralını atacak ve özgür iradesiyle dilediği gibi yasasını yapacaktır. Ya da bu özgürlüğünden vazgeçerek Allah Teala’ya kul olacak, ama yasama bağımsızlığını, haliyle demokrasiyi kaybedecektir.

Eğer öyleyse durum ciddidir.

Ya Allah Teala’ya kulluk, ya demokrasi.

Ya iman, ya laiklik.

Böyle bir durumda insan ne yapacak?

Müslüman için sorun yok, o asla Allah Teala’ya kulluktan vazgeçmez. Ucunda ölüm bile olsa...

DEMOKRASI VE MÜSLÜMAN KİMLİĞİ

Hukukta bir kural vardır ki, İslam hukukunda da geçerlidir. Belki de dünyaya onun bir armağanıdır: “Amirin kanunsuz, hukuksuz emri, memuru sorumluluktan kurtarmaz.”

Şöyle izah edebiliriz: Mesela bir memur, amirinin emriyle rüşvet alsın veya hırsızlık yapsın, sorumluluktan kurtulur mu?

Asla!

Neden?

Çünkü kaide bellidir: “Amirin kanuna aykırı olan emri, memuru sorumluluktan kurtarmaz.”²²

Şimdi üstünde konuşacağımız için o meşhur ayeti bir daha yazalım: “*Ey iman edenler! Allah’a itaat ediniz, Peygambere itaat ediniz, sizden olan Ulu’l-Emr’e* (buyruk sahiplerine) *de. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, -Allah’a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah’a ve Rasul’e götürün* (onların talimatına göre halledin) *Bu, hem daha hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.*” (Nisa, 59)

Bu ayette geçen “*sizden*” kelimesinden anlaşılan odur ki, Müslümanların imamı, önderi, devlet başkanı ve yukarıdan aşağıya yönetimle ilgili diğer idarecileri, “bizden” olacak, yani bizim gibi Müslümanlardan biri olacaktır. Çünkü İslam Devlet anlayışında kafirlerin Müslümanları idare etme, yönetme yetkisi yoktur. Bir İslam toplumunda Müslümanların onlara bu yetkiyi vermeleri, Allah’a açık bir isyandır. Bu, altı çizilecek bir cümledir.

Burada kabul etmek gerekir ki zihnî bir zorluk yaşanmaktadır. Çünkü İslam adına verilen bilgiler, İslam olmayan devlet ve toplum içinde yaşayan Müslümanların kafasını karıştırmaktadır. Çünkü onlar için din de, devlet de kendi açısından bağlayıcıdır. Devlet Müslüman olur da bu ikisi uyum içinde olursa ne âlâ! Peki bu ikisi ters düşerse ne olacaktır?

Buna “görev çatışması” diyoruz. Zor bir mesele. Çünkü din de gerek, devlet de.

Yahu bu ikisi hiç çatışmasa olmaz mı?

Olur, niye olmasın!

Nasıl olur?

Bunun iki yolu vardır:

22. Bkz. Elmalılı, 3/14. Krş. Abdulkadir Udeh, İslam Ceza Hukuku ve Beşerî Hukuk, 4/194.

Ya Müslümanlar kafir olmayı kabul ederek İslam kanunlarını reddedip hayatlarından dışlar ve demokratik bir devlet yapısı içinde uluslararası laik hukuku kabullenirler ve hayatlarını buna göre düzenlerler. Buna din izin vermez. Bu yüzden bunu yapan Müslüman şeksiz şüphesiz kafir olur.

Ya da devlet, demokrasinin de geliştirdiği modern seçim esaslarına bağlı kalarak, yani saltanat, krallık, sultanlık, padişahlık gibi diktatörlükten uzak bir yönetim içinde, halkın özgür iradesiyle kabullendiği İslam hukukunu icra eder, yürürlüğe koyar. Buna da mevcut demokratik devlet düşüncesi ve özellikle de laiklik ilkesi izin vermez.

Peki ne olacak şimdi?

İnsan sorun çözen akıllı ve bilgili bir varlıksa, oturup kibarcaca konuşa konuşa anlaşacaktır.

Mümkün mü?

Mümkün!

Nasıl?

İkinci şıkkı seçerek.

Bunun ötesi, Müslümanların çoğunlukta oldukları ülkelerde kaos demektir, kargaşa ve karmaşa demektir.

Peki birincisi olmaz mı?

İşte biz bu konuyu bunun için çok önemli buluyor, bunun için temel ilkelerini yazıyoruz. Meselenin önemi kavrandı mı şimdi?! Çok şükür elhamdü lillah!

Bizim fıkıh kitaplarımızda, bu arada bizim “İslam’da Devlet ve Siyaset” isimli kitabımızda, halife/İslam Devlet Başkanı olacak insanlarda bulunması gereken maddî-manevî şartlar sayılmış ve seçilme usulü zikredilmiştir. Çünkü bu şartlar gerçekleşirse ancak bir insan mesuliyetini idrak edebilir. Onun için bu şartları taşımayan cahil, zalim, fasık ve kafir insanların, Allah’ın hudu-

dunu aşan günahkarların halife, yani “ulü'l-emr” olmaları normalde düşünülemez. Haliyle bunlara itaat de söz konusu olmaz.

Diyelim ki oldu. Yani zalim, cahil, günahkar birisi, hilafet şartlarını taşımayan zorba birisi, bir İslam devletinde zorla hilafeti, yani devlet başkanlığını ele geçirdi. Bunun hukukî bir kıymeti var mıdır?

Asla!

Kanunsuz ele geçirilen hilafetin, hukuken hiçbir kıymeti yoktur. Kökten batıldır. Kaldı ki kanunsuz emir olmaz, olsa da itaat olmaz.²³

Burada başka bir çözüm olamaz mı?

Ne gibi?

Mesela şöyle:

İSLAM VE DEMOKRASİ

Halk, özgür iradesiyle İslam'ı kabul etmiştir, değil mi?

Evet.

Yine halk özgür iradesiyle İslam kanunlarını seve seve meclisten geçirerek devleti ve toplumu düzenlemek isterse, bu demokrasi olmaz mı? Neden olmasın? Sonunda yine halkın dediği oluyor. Krallık, padişahlık, saltanat, diktatörlük gidiyor, yerine halkın seçtiği idareciler geliyor. Zamanı gelince onlar gidiyor, başkası geliyor. İslam da zaten bunu istiyor. Halifelik babadan oğula geçmez. Halife, halk seçerse halife olur. Velihtlik uygulaması asla İslamî değildir.²⁴

23. Konuyla ilgili ayetler için bakınız: Bakara 124, 247; Sad 28; Kehf 28; Şuara 151-152; Hucurat 13; Nisa 5, 58-59, 83 vd.

24. Bkz. Cemal Nar, İslam'da Devlet ve Siyaset, III. Bölüm.

Yasama meclisini de halk seçiyor.

Halkın seçip istediği kanunlar, o meclisten geçerek yürürlüğe giriyor.

Böylece halkın iradesi tecelli ediyor.

Farkı ne?

İşlem aynı.

Öyleyse kavga niye?

Kavga şuradan çıkıyor. Diyelim halk; kadının kadınla, erkeğin erkekle evlenmesini istiyor. Ya da insanın, annesiyle, kızıyla evlenmesine yasak getiren yasayı kaldırmak istiyor. Laik demokrasi buna izin verir, ama İslam izin vermez.

Evet, İslam buna asla izin vermez. Bu doğrudur. Ama burada bir yanlışlık var. O da Müslüman halk böyle bir kanunu zaten istemez ki.

Ya isterse?

Nasrettin Hoca'nın “Ya tutarsa?” sözünü tartışmak ne kadar abesse, bunu tartışmak da o kadar abestir. Olmayacak bir şey yüzünden mi bunca kavga?

Demek sizin canınız çözüm değil kavga istiyor. Bizim canımız kavga istemiyor. Bu yüzden işte burada bir çözüm daha aklıma geldi:

BİR ÇÖZÜM DAHA

Duyduğuma göre İstanbul Üniversitesi'nde gençler Muhammed Hamidullah ile “Türkçe namaz kılma” hakkında tartışıyorlarmış.

Hoca bir sürü deliller getirmiş, ama kabul görmemiş. Bu arada bir şey hocanın dikkatini çekmiş. Bakmış ki tartışmaya katkı

lan ve kabul etmeyen öğrenciler, hep de namaz kılmayan öğrencilerdir. O zaman demiş ki onlara:

– Siz Türkçe meal ile namaz kılabilirsiniz.

Tartışma o anda bitmiş. Çünkü adamların namazda gözü yok ki!

Aynen bunun gibi... Müslüman çoğunluk şöyle diyebilir: “Tamam, çoğunluk öyle istiyorsa öyle olsun.”

Şimdi ne diyecekler?

Müslümanlar bir ülkede azınlıktaysa, azınlık haklarıyla yetinirler. Çoğunlukta iseler, zaten İslam’a aykırı kanunları istemezler. Dolayısıyla meclisten geçmemiş olur. Ama çoğunluklarına rağmen böyle yasalar istiyorlarsa, o zaman da yapacak bir şey yok, oturup düşünmeleri gerekir. Zira toplumu zorlamanın anlamı yok. İstemedikleri İslam’a zorlamanın anlamı yok yani. Zorla İslam olmaz. Olsa olsa münafıklık olur...

Ya o insanları bilgilendirecek, şuurlandıracaklar ya da olumsuzluklarına katlanacaklar! Kurunun yanında yaş da yanarmış. Yangın veya sel gibi, belalar ve musibetler de genele gelirmiş. Selin önünde durmanın anlamı yok!

Fitne ve bela gelirse, sadece suç işleyen zalimlere gelmez, zamanında onlara tepki vermeyen, üstlerine düşen iyiliği emir, kötülüğü nehiy görevini yapmayanlara da gelir.

Halk o hale gelmişse, öncelikli konu devlet ve demokrasi tartışmaları değil, imanı kurtarma meselesidir. Çağın meselesi de işte bu!

Yasalarda da aslında pek büyük farklar yoktur. Mesela evlenme, boşanma, miras, akitler, ticaret, vakıf, kira, hibe, ücretler vs. Bütün bunlardaki yasal uygulamalar birbirlerine çok benzerler. Benzemeyen yasalar daha çok ceza hukukundadır. Aslında onu da bilmiyorlar inkar edenler. Bilseler, beğendiklerinden

bayılırlar ona ama maalesef bilmiyorlar. Peşin hükümlerle öğreniyorlar da. Bu da insanın zalim ve cahil tarafı...

İSLAM'A GÖRE YASAMA

Bütün bunlardan sonra zamanımızda yaşanan yasamadaki “inanç kirliliğini” anlatmaya sıra gelmiştir sanırım.

İslam devletinde yasamanın temelleri Kur’an ve sünnettir. Yasalar bu iki temelden alınır. Eğer bu iki temel kaynaktan ihtiyaç duyulan yasalar yoksa, fıkıh usulünde anlatılan kaide ve kurallar çerçevesinde İslam hukukçuları tarafından istinbat edilir. Yani yasalaştırılır. Yeni yasalar o iki asıla asla ters düşemez.

İslam devletinde, devlet başkanının danıştığı bir meclis muhakkak vardır. Yasama meclisi de bu görevi yapar. Buraya seçilenlerin hepsinin hukukçu olması şart değildir.

Demokrasilerde, her kanunu meclis yapmaz. İster anayasa olsun, isterse diğer yasalar olsun, önce uzman kişiler bir taslak hazırlar ve bunu yasamanın değişik komisyonlardan geçirerek meclise indirirler. Meclis son şeklini vererek onaylar. Devlet başkanının tasdikinden sonra yürürlüğe girer. Dolayısıyla bu, meclisin yasası olur.

Bir zamanlar teknik adamlarını yanına alan ve işi onlarla götüren Başbakan Turgut Özal’ın meşhur bir lafı vardır: “Bana parmak kaldıracak adam lazım.”

Demek istiyordu ki: “Bizim yasalarımızı mecliste onaylayan parmaklar lazım bize. Gerisini biz hallederiz.”

İslam devletinde de yasaları önce uzman hukukçular yaparlar, sonra bunlar meclisten geçer, sonra halifenin tasdiğiyle yürürlüğe girer. Ne farkı var? Bence fark yok.

ÇARE ARAYIŞLARI

Şu soruyu takip ederek gidelim:

“Müslümanlar, buldukları ülkelerde kendi yönetimlerini, yani İslamî bir yönetimi oluşturamazlarsa ne yapacaklar?”

Müslümanlar, buldukları ülkede kendi yönetimlerini oluşturamazlarsa... Durumları o ülkede azınlık veya çoğunluk, yerli veya yabancı olduklarına göre değişir. En kötü durumda bile hiç olmazsa temel insan hak ve hürriyetlerini teminat altına alan anlaşmalar yapabilirler. Böyle bir anlaşma varsa, aslında İslam dışı yönetime itaat değil, yapılan anlaşmaya riayet etmek söz konusu olacaktır.

Elmalılı Hamdi Efendi'nin veciz ifadelerindeki tenbihi bir kere daha hatırlamakta fayda var:

“İtaat etmenin vacip olmamasından mutlaka isyan etmenin gerekli olduğunu anlamaya kalkışılmamalıdır. İtaatin vacip olmaması, isyan etmenin vacip olmasını gerektirmeyeceği için, itaat mecburiyetinde bulunmamakla, isyan mecburiyetinde bulunmak arasında fark vardır. İsyân hakkı başka şeydir, isyan etme vazifesi başka şey!”²⁵

Bundan dolayı buradan, mümin olmayan bir çevrede, bir ortamda bulunan müminlerin; şuna buna karşı isyancı ve ihtilalci bir durumda kabul edilmemeleri ve belki müminlerin -her nerede bulunurlarsa bulunsunlar- Allah'a ve Resulüne itaatsizlikten sakınmanın, aynı zamanda kendilerinden olan idarecilere itaat etmenin ve tağutlara boyun eğmemenin gerekli olduğunu anlamaları gerekir.”²⁵

Önemine binaen bir kere daha söyleyelim; kötülük önlenmelidir. Ancak yakında gördüğümüz gibi, her zaman bunun için

gerekli olan “güç yetirme” elde olmayabilir. O takdirde olduğu kadar ya da güç oranında müdahale, yani dil veya kalple düzeltmeye çalışma, tavır koyma ve duyarlılık gösterme mutlaka ama mutlaka olmalıdır. Buna göre kötülüğe muhalefet ve karşı koyma iki derecedir: “Aktif müdahale” ve “pasif muhalefet,”

“Pasif muhalefet” asla küçümsenmemelidir. Aslında diğer muhalefet türlerinin kaynağı da burasıdır. Bunu başaramayan, hiçbir şey başaramaz. Kişiliğini kaybetmeye ve zillet içinde deşersiz bir hayat yaşamaya mahkumdur.

ARA ÇÖZÜM

Bize göre her zaman ana çözüm İslam'a dönmekten başkası değildir. Bunun mümkün olmadığı durumlarda ara çözüm ise acil olarak insan haklarını garantiye alan sivil ve özgürlükçü bir anayasa yapmaktır.

Çağın geldiği seviye de gözönüne alınarak ve yaşananlardan dersler çıkarılarak İslam hukukunun yeniden formatlanmasıdır nihaî ve kalıcı çözüm! Ama şu anda yaşanan gerçeklere göre bu uzak gözükmektedir. Uzaktır, çünkü şu anda Müslümanlar İslam'a maalesef çok uzaktır. Acı ama gerçek bu.

Müslümanların kendilerinin bile bilip teslim olmadıkları bir hayata başkalarını davet etmeleri, herhalde yerine oturmayan bir davet olacaktır. Ama yine de yapılmalı, o başka bir konu. Allah Teâlâ, dinini yaşayarak koruyan bir insan topluluğunu elbette yaratacaktır, ama burada, ama başka bir yerde.²⁶ Bizim derdimiz, bu güzel insanların, bizzat biz olmamızdır bu yaşadığımız topraklarda...

Allah Teâlâ, kokmuş ciğer satmıyor! İslam'a, kıymetini bilenler gelsin. Kıymetini bilenler, bundan dolayı hamd ve şükreden,

25. Elmalılı, Hak Dini Kur'an Dili, a.g.e., 3/14-15.

26. Maide, 54.

bunun için her fedakârlığa gönüllü girenler gelsin. İşte o insanlarla İslam arasına hiçbir engel giremez. Girmeye kalkışan, perişan olarak kendini yere serilmiş bulur.

Ama bu toplum, henüz o toplum değildir. Bir toplum kendi içinde değişim yaşamadıkça, dışarıdan zorlamalarla değiştirmenin bir faydası yoktur. Bu ülke bu acıyı yaşadı Cumhuriyet tarihi boyunca. “Cumhuriyet” adı altında Batı’nın batıl inançları, pozitivist inkârı, kutsal olmayan dünyevî şehvetleri, “laiklik” adı altında bir “yaşam biçimi” olarak sunuldu halkımıza. Sonuç ortada.

İSLAM'IN CUMHURİYETLE SORUNU YOK

Kimse yanlış anlamasın; Müslümanların “cumhuriyet”le sorunu yoktur. Kimse iftira etmesin, Müslümanlar “saltanat” istemiyor!

İslam ve Müslümanlar kadar saltanata, krallığa, diktatörlüğe, faşizme düşman bir din, sistem ve insan topluluğu olamaz. “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımızda uzun uzun anlattık; bizim başımıza gelen ilk ve en büyük musibet, “hilafet”ten “saltanat”a düşüştür. Cumhuriyetin “hilafet”i kaldırdığını söylemek, aslında büyük bir yanılgıdır. Çünkü kaldırılan, saltanattır, hilafet zaten yoktu. O, Emevîlerle beraber çoktan gitmişti dünyadan! Ama zaman zaman onun kalıbı bile iş görmüştür, o başka mesele.

Neyse, bunları yazmıştık, tekrar etmeyelim. Şimdi şunu söylüyoruz: Bir toplumu zorla değiştirmek ve istediğimize döndürmek, bunun için cebir ve şiddet kullanmak, biz Müslümanların ta baştan beri karşı olduğumuz bir durumdur ve tarihî bir gerçektir.²⁷

27. Bir toplumun “tabii” ve “cebrî” değişim ve dönüşümü ve bunun “Batılılaşma” adıyla başımıza geliş hakkında geniş bilgiler için “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımıza bakılabilir.

Bize göre dinde zorlama yoktur. İnsanlar, ancak benimseyip inandıkları ilkeleri yaşar ve yaşatırlar. Biz de nerede ve nasıl olursak olalım, inandığımız ilkeleri yaşar ve yaşatmaya çalışırız gücümüz yettiğince. Davet, tebliğ, irşat, eğitim ve terbiye yollarıyla toplumu İslam’a doğru gönüllü olarak değişim ve gelişime çağırırız. Kabul ederlerse ne âlâ. Etmezlerse, zorla kabul ettirmekten sorumlu değiliz. Hidayet Allah Teala’nın elindedir. Bize düşen tebliğdir.

Başta dönecek olursak, mademki bu toplum, etkin bir çoğunluk olarak kendisine sonsuz saadeti sunacak olan İslam’a hazır değil, (nasıl izah edilebilir, nasıl mazur görülebilir bilmiyoruz, ama maalesef şu an bu toplum ona razı da değildir) o zaman “zaruret” ve “ruhsat” kuralı gereğince, bize düşen, devamı za en az zarar veren ara çözümü bulup istemek, bunu mümkün kılmak için çalışmak ve burasını istinat noktası yaparak devamı za çalışmaktır. Dinî maslahatın olduğu kadar, aklın ve mantığın gereği de bu olsa gerektir.

Bazıları bunu bir taviz sayarak yakıştıramayacaklardır. “İslam olmadıktan sonra hiç fark etmez” diyeceklerdir. Nitekim diyorlar da. Hatta kimileri daha da ileri giderek bu tür arayışları “şirk” sayıp sahiplerini “tekfir” ederek dinin dışına atıyorlar. Bu “şirk sayma ve tekfir etme” cehalet ve ayıbını bir kenara koyarsak, belki haklı da olabilirler. Ya da şöyle söyleyelim; haklı oldukları bazı yönler olabilir. İlmi delil olarak sarfedilen çabalara ve varılan düşüncelere saygı duyarız. Fakat bize göre mesele öyle değildir. Bu işin tavizle bir alakası yoktur. Hatta şirk ve tekfirle itham, çirkinliktir, sapmadır. İslam toplumunu yaralamak, tefrika ile parçalamaktır.

Sonuçta şu hakikati asla unutamayız: Ölene kadar bu dünyada yaşamak zorundayız. Hem de olabildiğince Müslüman olarak yaşamak zorundayız. Nerede ve nasıl olursak olalım, azimet veya ruhsatla da olsa mükellefiyet, yani dinî emirleri

bilip yaşama sorumluluğu vardır. Bu, insandan asla düşmez. Öyleyse bulunduğumuz ortamda elimizden geldiğince dinimizi yaşayıp yaşatacak imkanları bulmak ve çoğaltmak gerekir. Tam ve kâmil bir İslam hakimiyeti sağlanıncaya kadar, ara çözümleri ona ulaşmaya vesile kılmak Müslümanların menfaatinde.

HİCRET DE BİR ARA ÇÖZÜMDÜR

Ara çözümleri inkar edenlere şu kanunu hatırlatalım: “Bir şeyin tamamına erişilemiyorsa, tamamını terk etmek de gerekmez.” Yani elden gelen yapılır. Elden gelmeyen de elde edilme için çalışılır, peyder pey ele geçirmek için çaba sarfedilir. Sosyal olaylarda “tedric,” yani “yavaş yavaş, derece derece, aşama aşama elde etme” kanununu inkar eden, başarıdan mahrum kalır. Her şeyi bir anda istemek, hiçbir şey istememektir.

Ara çözümleri inkar edenlere şunu da hatırlatalım: Mekke döneminde Habeşistan, Müslüman olmayan bir ülkeydi. Orada yaşayanlar çoğunlukla Hıristiyan bir toplumdur. Buna rağmen sevgili Peygamberimiz artık Mekke’de yaşamak mümkün olmayınca ashabına oraya hicret etmelerini söyledi. Tarihin şahitliğiyle biliyoruz ki bu hicret muhacir Müslümanlar için hayırlı oldu.

Bu örnekten ne çıkar?

Hemen söyleyelim: İçlerinde yaşamak zorunda olan Müslümanlar için kafir toplumlar arasında, tercih edilip edilmeme bakımından çok farklar vardır. Dün Mekke’de yaşamak ile Habeşistan’da yaşamak arasında açık bir fark olduğu gibi, bugün de gördük ki kömünist ve faşist ülkelerde yaşamak ile hıristiyan veya demokratik ülkelerde yaşamak arasında çok farklar vardır. Türkiye’de bile, millî şeflerin hakim olduğu faşist tek parti dö-

nemi ile çok partili dönemde yaşayan Müslümanlar arasında dinini öğrenme ve yaşama yanında hayatında zulüm görüp görme açısından dağlar kadar fark vardır. Bunu inkar, hakikate hakaret, akla ziyan, nimete nankörlüktür.

Öyleyse bu ilk örneği, yani Habeşistan’a hicret örneğini biraz daha yakından inceleyip değerlendirelim. Eğer Müslümanlara eziyet ve işkence eden, onların dinî ve dünyevî hayatına müdahale eden kâfir Mekke toplumunda yaşamak, yine kâfir ama hiç olmazsa baskısız ve işkencesiz bir toplum olan Habeşistan’da yaşamaktan farksız olsaydı, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) hiç hicret emrini verir miydi? Evet, niye hicret emrini verecekti ki?

Efendimiz (s.a.v.) bu emri verdiğine göre, Müslümanlar da bu hicreti yaptıklarına göre, hatta kendilerini geri isteyen müşriklere Kral’ın huzurunda karşı çıkıp dönmek için mücadele ettiklerine göre, demek ki, içlerinde yaşamak için iki kafir devlet arasında fark vardır. Bu olay her zaman için geçerli olabilir. Şartlar zorlarsa, zaruret varsa iki kafir devlet veya toplumdaki biri diğerine tercih edilebilir. Bu asla küfrü tercih etmek değildir. Bu bir zaruretin, bir mecburiyetin gereğidir. Nitekim az önce hatırlattığımız gibi, nice Müslümanlar, komünist, sosyalist Rusya, Çin ve Balkan devletlerinin zulmünden kaçarak Türkiye’ye hicret ettiler, hâla da ediyorlar. Bunu bir bayram sevinçci gibi karşılıyor ve kurtuluş biliyorlar. O yüzden hangi Müslüman, bu muhacirlere, “Ne farkı var? Türkiye de İslam devleti değil, niye buraya geliyorsunuz?” diyebilir? Akıl mantık bunu kabul edebilir mi? Bunu diyenlere o mazlum muhacirler ne derler, hiç düşünüyorlar mı?

İşte biz de bu iki örnekten, bu çıplak gerçekten ve bu gerekçeden hareketle bir “ara çözüm”den bahsediyoruz. Ara çözüm; insan haklarına saygılı, özgürlükleri garanti altına almış, eşitlik ve adaleti sağlamaya çalışan, hukukun üstünlüğünden ve yargı bağımsızlığından yana, gelir dağılımında dengeli, herkese fırsat ve

imkân eşitliği sunan, hür teşebbüsü destekleyen, insan öncelikli bir anayasa yapmak ve uygulamaktır. Böyle bir ortamda Müslümanlar, İslam'ın birçok emrini öğrenme, yaşama ve yayarak yaşatma imkanı bulurlar.

Etkin bir azınlık müstesna, herkes bunu makul karşılıyor, ister görünüyor. Bu bir sosyal mutabakattır. Barışta hayır ve bereket vardır; birlik ve beraberlik, dirlik sebebidir. Eziyet, işkence ve savaş iyi değildir. İslam bunları istemez.

Yanlış anlaşılması için iki noktaya kısaca vurgu yapalım. Önce, cihat başka, savaş başkadır. Sonra, savaş olmasa elbette daha iyi olur, ancak karşı taraf savaş açmışsa, istememek sorunu çözmez. Barış için elden gelen çaba sarfedildikten sonra savaş hâla zorunlu olarak karşımızda duruyorsa, artık ondan kaçılmaz. Allah Teâlâ'nın koyduğu kanunlar çerçevesinde ihlas ve samimiyetle savaşılır.

HUDEYBİYE SULHU DA ARA ÇÖZÜMDÜR

Burada asr-ı saadette yaşanan başka bir olayı örnek alalım. “Hudeybiye Sulhu,” o günün çoğu Müslümanlarınca yapıldığı esnada bir “mağlubiyet” olarak algılandı ve çok soğuk karşılandı. Hatta açıktan tepki verildi. Ama Sevgili Peygamberimiz o barış anlaşmasını seve seve imzaladı. Allah Teâlâ da o anlaşmaya “feth-i mübin,” yani “açık bir zafer” dedi.²⁸ Bunu çok yakın bir gelecekte Müslümanlar da gördüler. Çünkü barış ortamı, İslam'ın süratle yayılmasına yaradı. O kadar ki, bu anlaşmadan önce, yani bisetten o zamana kadar geçen 18 yılda Müslüman olanların sayısından daha fazla insan, bu anlaşmadan sonraki üç yıl içinde Müslüman oldu. İşte açık zafer buydu.²⁹

28. Kur'an'da Fetih Suresi bunu anlatarak başlar.

29. Kur'an'da “Nasr Suresi” bu gerçeği ifade eder.

Öyleyse, başta siyasetçiler olmak üzere, toplumda söz sahibi olanlar bunu gerçekleştirmeliler. Biraz zor da olsa, milletin kendilerine verdiği imkân ve saygınlık adına bunu gerçekleştirmeli, bunun için mücadele etmeliler. Bu mücadele onurludur ve halk da onlardan yanadır. Dolayısıyla galip gelecekleri kesindir.

Öyleyse siyasetçiler kendilerini seçen halktan başka yerlere minnet duymaktan vazgeçmeli, millete en büyük hizmet olan bu işi savsaklamamalı, işi ciddi tutmalı ve bir an önce bu işi bitirmelidirler. Milleti boş yere oyalamamalıdır.

Dünyevî imkânları bir yana bırakalım, onurlarını ancak böyle koruyabilirler.

İSLAMSIZ SİYASET YANLIŞI

DEMOKRASİ LAİKLİK VE İSLAM PARTİSİ

Siyasî partiler seçime gidiyor, ama önlerinde bir sürü yasak var, isteseler de yapamayacakları işler var. Tüzükleri, programları, kuruluş bildirgelerinde bir sürü söyleyemedikleri var. Ya da kuş dili gibi ne demek istediği belli olmayan, insanların nasıl isterse öyle anlamasına bırakılmış beyanlar var. Özellikle de İslam kimlikli partiler bu konuda büyük bir sıkıntı yaşıyorlar. İşte herkesin bildiği birkaç örnek.

Mesela seçimi kazanarak iktidara gelip hükümeti kuran bir parti, istese de İslam hukukunu Meclis'te kanunlaştıramaz. Şu anda istese de İslam yasalarıyla devleti idare edemez. Kurumlarda ve sosyal hayatta bu kanunların uygulamasını sağlayamaz. Benim canım, gönlüm, ruhum, aklım, kalbim bunu ister. Benim gibi diyelim ki halkın çoğunluğu da bunu istedi. İrademiz böyle tecelli etti. Ancak mevcut pozisyonda hiçbir parti bunu yapamaz. Bu-

nu yapmaya söz bile veremez. Dindar, muhafazakar partilerden de bu mevcut Anayasa ortada dururken bunu şu anda istemek de hakkımız değil. Çünkü bunu yasal olarak yapamazlar. Buna söz de veremezler. Veren de olmamıştır. Çünkü bu parti kapatma sebebidir. Bırakın söz verenleri, az çok ima eden partileri dahi acımadan kapattılar. Vaziyet bu kadar korkunç.

Bu mesele ülkede var olan her parti için geçerlidir. Kim “Biz iktidara geldiğimizde İslam hukukunu getirip uygulayacağız.” diyorsa, ya yalan söylüyor ya da lafı kıvırıp dolandırıyor.

Nasıl mı?

Çünkü bu ülkede siyaset özgür değil! Vesayet altında. Bu vesayet sadece kanunla da sınırlı değil. Kendini sistemin sahibi sayan güçlülerin kafalarındaki kanaatleri de yasa kadar, belki de daha fazla etkin. Unutmayalım ki dışarıda bu güçleri destekleyen garantör devletler ve beynelmilel güçler de var.

BATI'DA ÖRNEĞİ VAR AMA

Diyeceksiniz ki “Ama Batı’da örneği var.” Ancak tam bir örnek değildir Batıdakiler. Fark, İslam ile diğer dinlerin devlet, yönetim ve topluma bakış farklarıdır. Mesela Almanya’da “Hıristiyan Demokrat Parti” vardır. Bu parti orada demokrasi ve laikliğe aykırı bulunmaz. Ama bu ülkede “İslam Demokrat Parti” diye bir parti kurulamaz. Zira bu hem demokrasiye, hem de laikliğe aykırı bulunur. Hem yasalar, hem de yerleşik kanaatlar ve temüller buna hemen yasaklardan bir duvar örerek engel olurlar.

Biliyorum, itiraz edecek ve soracaksınız: “Yahu biz bu demokrasi ve laikliği Avrupa’dan aldık. Onlar bize belletti. Orada oluyorsa bizde niye olamaz?”

Bir şaka yapayım mı?

“Boynuz kulağı geçti de ondan. Onlar bilmiyorlar, artık biz onlara demokrasi ve laiklik dersi vereceğiz, öğrenecekler.”

İşin ciddisine gelelim isterseniz. İslam için devlet ve toplumu yönetmeye talip olmayı, topyekün hayata hakim olmayı yasaklayanların gerekçeleri şu:

– Bizim özel şartlarımız var.

– Nedir o özel şartlar?

Aklımızın yettiği günden beri okudukları masal veya mar-taval şu:

– Şöyledir efendim: Avrupa’nın dini hıristiyanlıktır. O da insan eliyle reforme edilmiş, ilahî olma özelliği giderilmiştir. Yani devlet yönetecek hukuku yoktur. Üstelik laiklik ile din zaten devlet dışına atılmıştır. Ama İslam’a gelince, o hâla Allah Teâlâ’dan geldiği gibi duruyor. İnsan eliyle değiştirilememiş, reforme edilememiştir. Yani aynı zamanda devlet yönetimine, yasamaya, yargıya, ekonomiye, eğitime, sosyal hayata kanunlar veren bir dindir. Bu yüzden ya onu da reforme edecek ve kanunlarını kesip atacağız, bildiğimiz kuşa benzeteceğiz ya da devlet hayatından dışlayacak, devlete müdahalesine yasak getireceğiz. Bu konuda demokrasi ve laiklikten biraz fedakarlık yapacağız. İçteki Müslümanları zamanında cebir ve şiddetle zaten susturduk. Avrupa’dan da anlayış bekleyeceğiz.

Nitekim uygulama da böyledir. Bu uygulamada demokrasi de yok, laiklik de yok, hukuk da yoktur. Müslümanlar elbette bundan şikayetçidir. İşin garibi Batı da bundan yarı şikayetçidir.³⁰

30. Avrupa ve Amerika din ve hayat tarzı olarak aynı durumu sergiledikleri için biz bunlara toptan “Batı” diyoruz. Batı’nın demokrasi ve hukukun üstünlüğünü savunması olsa olsa ancak kendisi içindir. Yoksa hem Türkiye’de hem de başta İslam coğrafyası olmak üzere sair ülkelerde hep darbeleri savunmuş, hukuksuzlukları desteklemiştir. Çünkü bu, emperyalist amaçlarına uygun düşmektedir. Bu yüzden halkın

Müslümanları anladık, hadi onlara yasak var, “hakkımız ye-niyor” diyor ve şikayet ediyorlar. Onların çirkin yüzlerini anla-mayan ahmak “Batılılar,” yani Batılıların, sistemi vesayet biçi-minde ellerine verdikleri işbirlikçi kesimler soruyorlar:

– Yahu siz kimden yanasınız? Sizin taklitçiniz ve çömeziniz olan bizlerden mi, yoksa fırsat versek hemen şeriatı getirecek Müslümanlardan mı yanasınız?

Zavallılar, onların nabza göre şerbet verseler de hep men-faatlerinden yana olduklarını bir türlü anlayamıyorlar. Batılıla-rın kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için bukalemun gibi renk-ten renge girmekten utanmayacaklarını, genlerinden gelme de olsa bir mertlik taşıyan doğulular, acaba kaçınıcı düşüştü son-ra anlayacaklar?

Oysa “Müslümanlar, zarar gördükleri bir delikten ikinci kez sokulmamaları gerektiğini” dünyanın en güzel idarecisi ve eği-timcisi olan Peygamberlerinden öğrenmişlerdi. Bu yaşanan ay-nı delikten tekrar tekrar sokulup sancılanmak acaba neyin ala-metidir?

BAŞLAMADAN BİTEN TEŞEBBÜS

Her neyse, “bu memlekette demokrasi ve laiklik var, özgür-lük var” yalan balonunu söndürmek için merhum Ercüment Öz-kan bir “İslam Partisi” kurmak istemişti. Programı da, tüzüğü de İslamî idi. Hazırlıkları İçişleri Bakanlığı’na müracaat etme aş-a-

iradesinin tecellisi anlamında demokrasi çabalarını, sırf İslam haki-miyeti gerçekleşmesin diye hep yok etmişlerdir. İşte Cezayir, Mısır, Suriye gibi ülkelerde demokrasiye geçişleri darbelerle engellemeleri ortadadır. İki yüzlü bu kirli insanlar, hem demokrasiyi savunur gözü-kürken, hem de halkın iradesini katletmeye destek çıkmaktan utan-mamışlardır. “Yarı şikayetten” kastımız budur.

masına gelmişti. Katıldığı bir televizyon programında bunu ken-disinden canlı yayında dinledik. Ama sonradan vazgeçerek mü-racaat etmedi. Çünkü “laikliğe aykırılık” gerekçesiyle reddedi-leceği kesindi ve arkadaşları yapılan istişarede böyle bir komedi içinde yer almak istemediklerini söylemişlerdi.

Evet, Türkiye’de bir zamanlar ceza yasasında 141, 142 ve 163. maddeler komünist parti ve İslam partisi kurmayı yasaklı-yordu. Bu kanunlar daha sonra kaldırıldı. Bunun sonucunda he-men “Komünist Parti” kuruldu ve kaçtır seçimlere de katıldı. Hâ-la varlığını devam ettiriyor. Ancak laiklik ilkesi Anayasada duru-yor. Hem de “değiştirilmesi için teklif bile verilemez” (!) biçim-de. İşte bu yüzden bu ülkede bir İslam partisi kurulamaz. Kurulsa iyi mi olur, kötü mü olur tartışmasına hiç girmeden kesin hükme dikkat çekmek istiyorum. İşte bu gerekçelerle “Bu ülkede hiçbir parti İslam hukukunu kanunlaştırmayı teklif bile edemez” diyo-ruz. Acı veya tatlı, adamına göre değişir, ama işin gerçeği budur.

Bu yüzden kim olursa olsun, bu sistem içinde birisi kalkıp bir parti kurar da “biz İslam’ı getireceğiz” derse, bu gerçeklere ters düşer. İktidara geldiğinde de iddialarından vazgeçmek zorunda kalır. Bunun bazı örneklerini yaşayarak gördük. Bize göre, İslam ancak çok güçlü bir halk iradesiyle gelir. İslam’ı bilinçli bir şe-kilde isteyen ve çoğunluğa ulaşan bir halk iradesiyle. Bu varsa, ne âlâ. Yoksa, bütün mesele onu var kılmak için halkı bilgilendi-rip eğitmededir. İslam, ancak onu isteyenlerin eliyle gelir ve ha-yata hakim olur. yoksa, dinde zorlama olmadığını herkes bilir.

Burada yeni bir teşebbüsten bahsetmesek eksik kalır diye dü-şünüyoruz. O da Hüdapar’ın durumu. Bu parti şimdilerde eski Mnp’ye benziyor. O da ilk çıktığında açık mesajlar verirdi. Ama çok geçmeden kapatıldı. Şimdi parti kapatmak eskisi kadar ko-lay değil. Bakalım Hüdapar ne yapacak? Genel başkanları ve bir grup idarecileri ziyaretimize gelmişlerdi. Bu konuları konuşur-ken Başkan Bey dedi ki,

– Bizim tüzüğümüzde laiklik maddesi yoktur.

– Yasak değil mi? Nasıl kabul ettiler?

– Biz hukuken araştırdık. Bir zorunluluk yok. Onlar da tüzüğümüzü öyle kabul ettiler. Çok çok, uyarırlar. Biz de dinlemeyiz. Bu yüzden partiyi kapatamazlar. Belki uyarıyı dinlememekten para cezası verebilirler. Ona da katlanırsınız. Ama asla laik olduğumuzu söylemeyiz.

Allah Teala Müslümanları zalimlerin zararından korusun ve haklı davalarında muzaffer eyesin.

Peki, bu meseleyi anladık. Ya şu “lafı dolandırma” ne demektir?

Görelim.

İSLAM PARTİSİ VE TAKİYYE

Açıklayalım ama önce “Bu yalanın ayıbı kimedir?” sorusunu sormamız gerekmez mi?

“Bu ülkede demokrasi var, laiklik var” diye yırtınan ama insanlara en tabii parti kurma, seçme ve seçilme hakkını bile vermeyen bu yalancı ve zalim sistemde söylenen o yalanın ayıbı, bu sistemin ta kendisindedir.

İnsanlar şahsiyeti yaralayan, içe sinmeyen ve vicdanı sızlatan takiyyeyi durup dururken yapmazlar. Onları buna zorlayan bir sebep, bir ortam vardır ki yaparlar yani. Eğer bu sebep veya ortam hukukî değilse, ayıp, takiyye yapana değil, yaptırana döner. Dindar siyasetçiler eğer takiyye yapıyorlarsa, yalan söylüyor ve denildiği gibi iki ajanda tutuyorlarsa, bunun ayıbı onlarda değil, onları buna mecbur eden niyet okuyucu zalim zorbalardadır. Dolayısıyla bu ayıbı başkalarında değil, kendilerinde aramalıdır.

Bize gelince, yukarıda bu konuda yazdık, İslamî siyasete engel olanlar da aslında bal gibi takiyye yapıyorlar. Bir kitabımızda “Bu Sistem Münafık” demiş ve bunu izah etmeye çalışmıştık. Buna tekrar döneceğiz inşaallah. Anlaşılan bu sistemde hep içi başka dışı başka insanlar yaşıyorlar. Yani yaşamak için öyle olmak zorunda kalıyorlar. Bunun ayıbı kimedir, gayet açık değil mi?

“LAFI DOLANDIRMA” NE DEMEKTİR?

Her neyse, biz soruya dönelim tekrar: “Bu ‘lafı dolandırma’ ne demektir?”

Önce bir uyarı yapalım, az önceki yazılanlar iyi okunmadıkça bu sorunun oturduğu zemin tam olarak anlaşılabilir. Gerekiyorsa biraz önceye dönüp yeniden okunmasını salık veririm.

Gelelim şimdi bu sorunun cevabına. Onların, yani lafı dolandıranların ağzından cevap kısaca şöyledir:

“Efendim, biz iktidara gelirse İslam’ı öğrenme, yaşama ve yaşatma önündeki engelleri kaldıracacağız. İnsan hakları gereği din ve vicdan hürriyetini, fikir, düşünce ve ifade özgürlüğünü sağlayacağız. Her türlü siyasî parti kurmayı yasal hale getireceğiz. Bakın bir zaman komünist parti kurmak da yasaktı, şimdi o yasak bitti. Bir gün gelir İslam Partisi kurmak da mümkün olur. Bundan sonrası halka kalmış. İsterlerse İslam’ı seçer, iktidara getirirler.”

Eyvallah! Bizim buna bir diyeceğimiz olmaz. Ama bu “şu anda doğrudan bir İslam hukukunu istemek” değildir herhalde. Yani ileride ancak olması muhtemel bir işi, her ne kadar benimsense de, şimdi varmış gibi kabul etmek, şimdi varmış gibi sunmak, gerçeğe, yani şu an var olan, yaşanan gerçeğe aykırıdır değil mi?

Herhalde yani.

Peki, bunu söyleyen bir parti var mı?

Varsa bile bu söylemle bu halktan oy alarak iktidar olabilir mi?

İktidar olamasa bile bunu söylemenin bir gereği veya faydası var mı?

Birisi kalkar da “Gereği ve faydası vardır. Hiç olmazsa emr-i maruf, nehy-i münker yapar, tebliğ ve irşat ile sorumluluktan kurtulur. Varsın iktidar olmasın” derse, şahsen ben buna da “kendisi bilir, buyursun yapsın” derim.

“Canım, iktidar olunmayacaksa niçin siyaset yapılacak ki?” diyene haliyle sorulacak, “İyi ama mevcut yasal ortam buna izin vermiyor, nasıl yapacaksınız?”

Buna verilecek cevap haliyle şu olacaktır: “Hem mevcut yasal zeminde siyaset yapacağız, hem de asıl amacımızı söylemeden takiiye yaparak hedefe adım adım yürüyeceğiz. Zaten onlar da aynen böyle yapmışlardı. Asıl amaçlarını gizleyerek, halkı yalan dolanla kandırarak dizginleri ele geçirmişler, sonra da ne dedilerse tam tersini yapmışlardı.”

Bunu diyene ne cevap verilir?

Üstünde hep beraber düşünelim isterseniz.

UZAYDA YAŞAMIYORUZ

Düşünelim düşünmesine de, ama bir gerçeği de yok saymayalım; biz uzayda yaşamıyoruz. Bu ülkede ve bu sistemde yaşıyoruz. Bunu iyi bilmeliyiz. Bir şeyler isterken, bu isteklerimizin ayağı yere basan istekler olması gerekir. Yoksa gülünç duruma düşebiliriz.

Ben siyasetçi değilim ve de olmayacağım. Bu alanda bir beklentim de yok. İsteseydim bir zamanlar milletvekili olabilirdim. Bunun için çok cazip teklifler de oldu, fırsat ve imkanlar da vardı. Ama hizmet alanım tebliğ, irşat, eğitim, öğretim olunca, ben orada kalmayı tercih ettim. Şimdi ise muhtemelen istesem de olamam, laf atmanın gereği yok. Kanaatim, artık bu alanda çalışanlar bunu benim gibilere “yedirmezler.” Bizim gibiler siyasette ancak zor zamanlarda geçici olarak aranılır. O da bizim için değil, yine gelecekte kendilerine geçiş imkanı sağlamak için. Dedik ya, uzayda yaşamıyoruz.

Bunları niye yazdım?

Bazıları bizi peşinen “bir siyasî partinin adamı ve propagandisti” diye hiç düşünmeden peşinen defterden silmesin diye yazdım. Karar vermeden önce iyi düşünün, ön fikirlerinin bir daha muhasebesini yapsın, dediklerimizi tarih, olaylar ve vicdan ölçülerinde bir daha test etsin diye yazdım. Dinlesin ve anlamaya, kavramaya çalışsın diye yazdım yani. En azından “kul hakkı kalır” diye hesap yapsın istedim. Ancak, “Falan partiden kaç lira aldın?” diyecek kadar basitleşenlere zaten bir sözümüz yok. Biz camide Allah için vaaz verip mektepte ders anlatırken, bir yerlerde yazar çizerken, siyasî görüşü anlattığımız hakikatlerle, Kur’an ve sünnete ters düşen kimilerinin, gelip fikren tartışacak yerde, “Bakmayın din iman dediklerine, bunlara Arabistan’dan, Kuveyt’ten bavul dolusu para geliyor” diyen iftiracılara alışığızdır.

O yüzden diyorum ki, ben partici veya politikacı değilim. Bu, onları tenkit ettiğim, küçük gördüğüm anlamına da gelmez. Bunu söylerken sadece hizmet tarzımı, çalışma şeklimi, davet ve tebliğde meşrebimi anlatmak için söylüyorum, başka bir maksadım yok. Evet, benim biricik amacım İslam’ın bu ülkeye, hatta bütün dünyaya tamamıyla hakim olmasıdır, o kadar. Bunun için siyaset alanında, belki gelecekte değişebilir ama bugünlerde en

uygun olanı zaten halk ferasetiyle seçiyor ve iktidar yapıyor. Fakir de yer yer onlardan yakınımda olanlara “ne olur, dişinizi tırnağınıza takın, biraz çıkarlarınızdan fedakarlık yapın, şu millete büyük hizmetler etme imkanı yakaladınız, bunu hayırlısı ile hitama erdirin, yaptıklarınızı yasalaştırarak sağlam kazığa bağlayın. Dünyalığınızı nasıl olsa şöyle böyle garantilediniz. Aman ne olur, size bağlanan ümitleri kırmayın.” diyorum. Onlar da bazen iyi işler, bazen de en olmayacak işler yapıyorlar ne hikmetse! Ne yapalım, bizler de onlar da, yani hepimiz bir çeşit imtihanda değil miyiz?

SİYASETÇİLER VE BİZLER

Bizler zaman zaman siyasetçileri suçluyoruz ama şu gerçeği de asla ıskalamayalım; sanki biz seçmenler dört dörtlük iyiler miyiz? Kime ne söylemeye hakkımız var ki?

Fakat yine de hatırlatalım, bu fırsat her zaman ele geçmez, keşke kıymetini bilseler.

Ben mütedeyyin, muhafazakar iktidarları anlayışla karşılamaya çalışıyorum. Yaptıkları çok şey var. Yapabilecekleri çok şeyler de var daha. Ama yapamayacakları da var. Bu yapamayacaklarını onlardan istememiz, yapamayacaklarından ötürü onları kınamamız gereksiz diye düşünüyorum. Bu fikrimden dolayı gelen tenkitlere aldırmiyorum.

Bunlara bir iki örnek vereyim. Mesela bana e-postadan yazıyorlar, “Necmettin Erbakan ve Recep Tayyip Erdoğan Anıtka-bir’e gittiler. Böyle Müslüman mı olur? Sen hâla bunlara oy verecek misin?”

“İlk ve orta eğitimde büluğa ermiş kız çocuklarının başı açılıyor. İktidarda muhafazakar bir parti var. Bunlar nasıl Müslüman?”

“Bu adamlar niye ABD ve AB diye çabalıyor?”

“Memlekete şeriat mı getirdiler?”

Bunlara ne cevap vereceğiz?

Bakın şimdi bu sözlerin bazısı söylenmez oldu. Mesela başörtüsü halledildi. Keşke karma eğitim meselesi de en azından ihtiyarî olarak halledilse. ABD ve AB’ye en fazla direnen ülkelerin başında gelmeye başladık. Vesayetleri yavaş yavaş kırılıyor. Darısı diğerlerine inşaallah. Bence bu soruların cevabı birer zamanlama meselesidir. Bu yüzden kavgaya, kalp kırmaya, tefrikaya gerek yok. Az önce yazdıklarımız sistemi ve konumumuzu anlamaya yeter. “Yok yetmez” denilirse, biraz daha yazalım çaresiz.

LAİK DEVLETTE İSLAMÎ SİYASET

TARTIŞALIM AMA

Bizim için halihazırda bu sistemi tam olarak anlamak veya bu anlamsızlığı ile kabul etmek mümkün değildir. Bu işin uzmanları bile bu sistemi anlamada yer yer şaşırıp kalıyorlar, bizler nasıl anlayacağız? Tam bir şeytanî ve tâğûtî düzen.

Şimdi biz burada bu yazıları yazıyoruz, sonra bunları sitelerimizde ve sosyal medyada paylaşıyoruz. Okuyucu ve dinleyici arkadaşlar kıran kırana düşünce bazında birbirleriyle savaşıyorlar. Bir grup diyor ki: “Siyasetle halkı eğitir, İslam’ı ister hale getiririz. Sonunda da İslam’ı getiririz. En azından önündeki engelleri kaldırarak yolunu açarız. Bunun birçok örneğini gördük. Sonunu da getireceğiz inşaallah.”

Bir grup da tam tersini söyleyorlar: “Demokrasi şirk ve küfürdür. Laik sistemi yönetmeye talip olanlar küfre talip olmaktadır. Siz önce partiyi bırakın da imanınızı kurtarın.”

Başka bir grup da şöyle diyor: “İslam devleti ve medeniyeti tedricen, yani adım adım, aşama aşama gelecektir. Önce in-

san hakları, özgürlükler, arkasından halk eğitimi ve iradesinin tecellisiyle tam iktidar. Yeter ki siz ‘Şeriat’ diyerek ortalığı bulandırmayın.”

Hepimiz de biliyoruz ki burada dillendirilen bu düşünceleri paylaşan, bu yorumların arkasında duran irili ufaklı birçok cemaat ve kitle var. Bu tartışmalar usul ve adabına uyularak yapılırsa bizi sevindirir. Çünkü ilgi ve merak, bilgi ve katılım sağlayabilir. Yeter ki usul ve adabına uyularak yapılsın, kalp kırılmasın, kimse hakaret edilip aşağılanmasın, alaya alınmasın. Ama bunlar olmuyor değil. Bazen bizi de yukarıdaki tartışma ve tenkit usul ve adabına uymayacak biçimde çok felaket eleştiriyorlar. Eleştirilmeye değil, ama üsluba canımız sıkılmıyor değil doğrusu.

ASIL SORUN DEMOKRASİ Mİ, LAİKLİK Mİ?

Bu usul ve adabı hatırlattıktan sonra yorumcularımıza buradan şöyle seslenesimiz geliyor: Hepiniz de bir parça haklısınız. Keşke bu parçalardan ortaya güzel bir terkip çıkarabilesek! İsterseniz buna kendi örneğimi sunayım:

Burada meselenin bam teli, işin püf noktası şu iki respitedir:

1. Demokrasi ve laiklik, birisi olmazsa diğeri de olmaz sayılan parçalanamaz bir bütündür.
2. Demokrasi ve laiklik, birbirinden farklı, iki ayrı olgudur. Birbirinden bağımsız da var olabilirler.

Biz Müslümanların, birinci görüşte olanlarla asla işimiz olmaz! Onlara “sizin dininiz size, bizim dinimiz bize” der çıkarız. İkinci görüşte olanlara da “gelin oturup konuşalım” deriz. İşte bütün mesele budur!

Şimdi bunu biraz açalım isterseniz: Bilindiği gibi laiklik, toplumu yöneten devletin kanun ve kurumlarını insan akıl ve irade-

sinin belirlemesidir. Haliyle bu konuda tanrının iradesini, yani dinin kanunlarını reddetmektir. Akli başında hiçbir insan, İslam dininin, kendi kanunlarını reddeden laikliği kabul ettiğini söyleyemez. İslam’ın kendi kanunları vardır. Ondan başkasını almayı da küfür, dinden çıkma sayar. O kanunları uygulayan mahkemeyi de ret ve inkar eder. Zaruret olmaksızın öyle bir mahkemeye gitmeyi de küfür, yani dinden çıkma sayar. Hatta “Müslüman” görünerek böyle yapanlara açıkça “münafık” der. Buna göre eğer demokrasi, yani devlet yönetiminin halkın seçimiyle belirlenmesi sistemi, laiklik olmadan olmayacaksa, hiç olmasın. İslam zaten idarecilerini ehiller arasından seçimle belirler. Bu kuralı, demokrasi bilinmezken o koymuş ve uygulamıştır.

Öyleyse hemen şunu söyleyelim: Eğer Batı’dan bize gelen demokrasi ve laiklik birbirinden ayrılmaz iki şey değilse, ki bize göre değildir ve asla olmamalıdır, bizim için asıl sorun ve haliyle aşmak için verdiğimiz mücadele, aslında demokrasi ile değil, laiklik iledir. Bunu gündeme getirmeli ve anlaşılır kılmalıyız.

Hemen söyleyelim, kendi dünya görüşümüzü anlatırken başka dünya görüşlerinin ve medeniyetlerin kavramlarını kullanmayı ben de doğrulamıyorum ve sevmiyorum. Ama görüyorsunuz ki bu ülkede yaşarken buna mecbur olduğumuz zamanlar da olmuyor değil. Bunu da “mahzurları gideren zaruretlar” arasına koyabiliriz.

Bu arada hemen söyleyeyim, demokrasi halihazırda Batı için faydalı olmuştur. Elbette bu sistem diktatörlükten çok çok iyidir. Fakat insanlığın yönetimde ulaştığı son merteye değildir. Daha güzeli de olabilir. Bizim “İslam devleti” veya “hilafet devleti” dediğimiz yapımızın ondan geri kalan yanı yoktur, belki üstünlüğü vardır.³¹

31. Daha fazla bilgi için bakınız: Cemal Nar, İslam’da Devlet ve Siyaset, Toprak y., İstanbul.

Her neyse, demek istediğimiz, demokrasinin bir dogma ve puta çevrilmemesi gerekir. Hiç şüphesiz daha iyisi ortaya konduğunda o da müzedeki müstesna yerine kaldırılacaktır. Şimdi konuyu daha iyi anlamak için kavramları tanımaya bakalım. Buna göre “demokrasi nedir?” sorusuyla başlayabiliriz.

Bu soruya kısaca verilen cevap, “halkın iradesinin yönetime hâkim olmasıdır” şeklindedir. Acaba gerçekten de öyle midir?

Eğer “evet, öyledir” diyorsak, burada iki mesele var.

1. Halkın, yöneticilerini periyodik seçimlerle belirlemesi ve denetlemesidir.
2. Halkın, seçtiklerine kendi iradelerini kanunlaştırma yetkisini vermeleridir. Seçilen milletvekilleri halk adına bu yetkiye sahip olur ve yasama erkinin sahipleri olarak Meclis’te kanunları yaparak yürütme erkine teslim ederler. Yargı da bu kanunlarla insanları yargılar, hakları tespit eder, suçluları cezalandırırlar. Bu yüzden demokrasilerde yasama erki en az yürütme erki kadar önemlidir.

Malum, “istisnalar kaideleri bozmaz.” Demokrasinin de istisnaları vardır. Bunu anlamak için şöyle soralım: Peki, bir ülkede çoğunluğu ele geçirenler her istedikleri kanunu çıkararak gereğini yapabilirler mi? Mesela azınlıkta kalanların temel insan haklarını ve hürriyetlerini ortadan kaldırabilirler mi?

Elbette hayır!

Demokrasilerde çoğunluk kadar azınlıklar için de temel haklar ve hürriyetler, hukukun üstünlüğü ve eşitlik, muhalefet hakkı vardır ve korunmuştur. Çoğunluk, azınlığın bu haklarını yok sayamaz. Anayasalar azınlık haklarını garantiye almıştır. Bir başka vaziyet de şudur: Demokrasinin bir tek uygulama şekli yoktur. Yeryüzünün değişik yerlerinde demokrasiyi uygulamalarda öz aynı olsa bile şekil ve biçimde farklılıklar olabilir.

Bunu biraz açalım: Aslında yeryüzünde tam bir demokrasi mümkün değildir, bunu herkes söylüyor. Çünkü mevcut uygulamalar, bu iki temel işi “temsîlî” de olsa bütünüyle halka bırakmıyorlar. Bir kısım güçler şöyle ya da böyle halkı etkiliyebiliyorlar.

Bununla beraber yine de bir seçim var. O yüzden halkı tamamen devre dışı bırakan krallık ve diktatörlük sistemlerinden elbette daha iyidir. Bu yüzden “Demokrasi, yönetim biçimlerinin şimdilik en iyisidir, daha güzeli bulunursa elbette ona gidilir” sözü herkesçe benimseniyor.

Buradaki iki esastan ilki olan “devleti yönetenleri halkın seçmesi” ilkesi ile İslam çatışmaz. Herhalde bunda kimsenin şüphesi veya itirazı yoktur. Zira devlet başkanını seçimle belirlemek Batılıların hiç bilmediği bir zamanda İslam’ın hem emrettiği hem de uyguladığı bir güzelliştir.³² Bilindiği gibi Râşit halifeler o günün şartlarında yapılan “seçim”le devletin başına geldiler.

Şöyle demek mümkündür: Belki de Batılılar “idareciyi seçimle belirleme” usulünü İslam’dan aldılar. Neden olmasın? Batılıların İslam’dan aldıkları halde kaynağını gizledikleri çok şey vardır. Günümüzde bunun ilmi belgelerini ortaya koyan çok çalışma yapılmıştır.

Demokrasinin ikinci ayağı olan “halkın iradesi ile yasaların çıkması” meselesi, gerçek olup olmaması bakımından üzerinde çok tartışılan bir konudur. Tartışmanın ana başlıkları mesele şunlardır:

32. “Allah, size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğimiz zaman adaletle hüküm vermenizi emreder. Gerçekten Allah bununla size ne güzel nasihat veriyor. Şüphesiz Allah, (söylenenleri) işiten, (yaptıklarınızı) görendir.” (Nisa, 58)

- Acaba bu söylem, eylem ve uygulamada gerçekleşiyor mu?
- Gerçekleşiyorsa yüzde kaç halkın iradesi belirleyici oluyor?
- İslam'ın bu konuda hükmü nedir?
- “Müslüman Halkın İradesi” nasıl tecelli eder?

Bu sorular, beyin fırtınasını başlatmak için düşünce düğmesine basmış bulunmaktadır. Ne dersiniz, biz de kendimizi bu fırtınaya kaptıralım mı?

ASIL SORUN LAİKLİK

Az önce başlıktan sormuştuk “Asıl sorun demokrasi mi, laiklik mi?” diye. Konu üstünde düşünmeye devam ediyoruz; acaba bundan ne anlaşılır?

Bize göre bundan anlaşılması gereken şudur: Bu ikisinde de sorun var ama birisi asıl, diğeri ayrıntı bir sorundur. Bizim maksudumuz da bu sorunları tespit etmektir. İşte buradan açıkça söylüyorum; bizim derdimiz, davamız İslam'dır.³³ O varken başkasına asla talip olmayız. Olamayız. Bizi de kesmez zaten. Asla tatmin etmez başkası. Bütün bu beyin fırtınaları, mevcut bataklık durumdan selamete çıkmanın sancılarıdır.

Bu yüzden hiç kimse bizi “demokrasi ve laiklik istiyor” diye suçlayamaz. Bunu küfürden beter bir iftira sayarız. Böyle bir iftira olursa çok üzülürüz. Biz İslam'dan başka bir şeye asla talip olmayız. Ancak zaruret varsa, “mahzurları mübah kılan” zaruret karşısında var olan iki şerden ehvenini tercih edebiliriz. Bu da kendi görüşümüz değildir. Bizim fıkımız, “iki zarar bir araya gelirse, ehveni tercih edilir” diyor. Bu zaten aklın da yoludur. Bu yüzden eskiler “akıl için tarik birdir” derlerdi. Artık

33. Bkz. Cemal Nar, Derdimiz İslam, Özgü y., İstanbul.

bunları söyledikten sonra bizim için başka niyet ve kasıt uydurmak ayıp olmaz mı?

Buraya kadar yazılanları bir özetleyelim: Demokrasilerde asıl olan, “halk iradesi”nin “seçim”le belirlenmesidir. “Laiklik” ise, hakimiyet, yani egemenlik yetkisinin, bir başka ifadeyle “yasama yetkisi”nin Allah'tan alınıp insanlara verilmesidir. Demokrasilerde bu iki ayağı birleştirenler vardır. İşin doğrusu da çıktığı yerde olayın böyle anlaşılmasıdır. Batı, hayatından dini tamamen çıkarmıştır. Bu yüzden seçim, halkın iradesinin tecellisi ve hakimiyet, yani yasama yetkisi denince aklına sadece “insan” gelir. O, dini dünyanın düzenlenmesine asla karıştırmaz.

Biz de Batılılaşmanın Cumhuriyetle pratiğe döküldüğü günden beri bunu yaşıyoruz. Din, hayatımızdan kovulmuş; kişilerin vicdanlarının karanlıklarına hapsedilmiş, gün yüzü gösterilmez olmuştur. Laiklik, Batı'daki gibi “din ve vicdan özgürlüğünün teminatı” olmaktan çıkarılmıştır. Tamamen din ile savaşmanın silahı olarak kullanılmıştır. Seçimlerde halkın iradesinin tecellisi zaten tek parti döneminde masaldan öte bir şey değildir. Çok partili dönemde ise engel üstüne engeller konularak halkın iradesi içte ve dışta görünen ve görünmeyen vesayet odaklarına teslim edilmiştir. Böylesine korkunç bir ortamda Müslümanlar olarak dinimizin ilkeleri içinde, ölçülerden kopmadan bir çıkış arıyoruz. Bu yüzden demokrasi ve laiklik kavramları üstünde konuşup duruyoruz. Sırf bu durumdan ötürü bazı kardeşlerimizin bizi “demokrasi ve laiklik istemekle” suçlamalarına fevkalade bozuluyor ve kızıyoruz. Bunu bir küfür ve iftira sayarak reddediyoruz.

Bu ne demek Allah aşkına?

Bu iftiranın anlamı, “bizi İslam şeriatını istememekle” ve onun yerine “laikliği” istemekle ithamdan başka nedir?

Oysa hepimiz de biliriz ki İslam şeriatını istememek ve onun yerine beşerin akıl ve iradesine dayalı kanunları, yani din dışı, yani bir yerde dinsiz laikliği istemek, İslam dininden çıkarak küfre girmektir. Bizi böyle mi düşünüyor bu kardeşlerimiz?

Sübhanallah! Bu bizi tekfir etmekten, kafir saymaktan başka bir şey değildir Allah korusun. Buna elbette gücenir, hatta Allah için kızarız. Ve dahi sorarız: Bu yazılardan nasıl bu fikri veya hükmü çıkarabilirsiniz?”

Ne başlıkta, ne de yazıda böyle bir şey var! Yorumlara bakılırsa kimileri yazıları okumadan hakkımızda hüküm vermeye çalışıyor. Maalesef bu da günümüzde sosyal medyanın bir gerçeği. Elimizden sadece “ayıp olmuyor mu beyler?” demek geliyor, ötesini Allah Teâlâ’ya havale ediyoruz.

Neyse, biz demokrasilerdeki “yöneticilerin seçimle belirlenmesine” temelde karşı olamayız. Çünkü bunu gerek *“Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Doğrusu Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor! Şüphesiz ki Allah, hakıyla işitendir, hakkıyla görendir.”* (Nisa, 58) ayeti ile Kur’an, gerekse “asr-ı saadet uygulaması ile” sünnet/eser hem bize, hem de dünyaya öğretiyor. Ayrıntılarda farklılıklar vardır elbette ama burada yazacak kadar önemli değildir. Biz bu sözleri, konu üzerinde çalışıp kafa yorduktan sonra söylüyoruz. İsteyenler “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımıza bakabilirler.

YASAMADA HALKIN İRADESİ NE KADARDIR?

Gelelim demokrasinin ikinci ayağına. Demokrasinin ikinci ayağı olan “halkın iradesi ile yasaların çıkması” düşüncesi, aslının olup olmadığı veya tam olarak gerçekleşip gerçekleşemeyeceği bakımından üzerinde çok tartışılan bir konudur.

Bir de biz soralım; acaba bu düşünce uygulamada gerçekleşiyor mu? Gerçekleşen yasamada yüzde kaç halkın iradesi belirleyici oluyor?

Hemen söyleyelim, demokrasinin “Türkiye modelinde” halkın iradesinin yasalar üzerinde hiçbir belirleyici etkisi yoktur!

Bırakın halkı, yasama görevi olan milletvekillerinin bile çoğu kez sözü dinlenmiyor. İşte son zamanlarda medenî hukuk ve ceza hukuku baştan sona değişti. Bu işin nasıl olduğu herkesin malumudur. Sistem, birilerine bu kanunları hazırlattırıyor. Hazır olan paket iktidar partisine veriliyor. Hükümet o hazır kanunlara sahip çıkıyor(!) O hazırlığı TBMM’ne havale ediyor. İlgili komisyonlarda inceleniyor. Aslını bozmayan bazı değişiklikler olabiliyor. Sonra o komisyonlardan geçirerek TBMM’ne indiriliyor. Mecliste parmaklar kalkıyor ve iş bitiyor. Çoğu kez bu kanunların içinde neler var, tartışılmıyor bile. Sonra uygulamada zararlar görülür de şikayetler olursa, yeniden düzenleniyor. Bazen bir kanun on kere değişebiliyor. Yaz boz tahtası. Buna da “deneme yanılma metodu” diyorlar. Milletlin başında berberlik belliyorlar!

Hatırlarsınız, hükümet içinden bazıları yasadaki “zina suç değildir” ibaresini “zina suçtur” şekline çevirmek istediler. Başbakan da “Araştırın bakalım, Avrupa’da böyle diyen yasalar var mı?” diye talimat vermiş. Araştırmış ve görmüşler ki hâla bazı Avrupa ülkelerinde zina suçtur. Başbakan da “bunu emsal gösteririz” diyerek, “zina suçtur ve öyle kalacaktır” dedi.

Sen misin böyle diyen?

İçeriden gerek siyaset, gerek medya, gerekse kimi sendika ve sivil örgütlerden ve dışarıdan, Batı’dan öyle bir kıyamet koptu ki, teklifi yapanlar yaptıklarına bin pişman olarak tükürdüklerini yalamak zorunda kaldılar. Sözünde durması ve dik duruşu ile meşhur Başbakan da şaşırды ve sükutu tercih etti.

Oysa % 99'u Müslüman olan bu halk zinayı hem suç, hem günah, hem de ayıp ve ahlaksızlık olarak kabul ediyor. Şimdi ya-sada var mı bu irade?

Yok!

Peki, nereye gitti halkın iradesi? Bu mudur demokrasi?

Üstelik kanunların kaynağı da, ruhu da, uygulanma garanti-si de halkın dini, örf ve âdeti, yaşam biçimi değil midir doğuda da, Batıda da? Öyleyse nerede halkın iradesi?

Hayır! Bizdeki demokrasi kör ve kötürümdür.

Fakat hakkını yemeyelim, elbette demokrasi bu değildir! Biz bunun cılkını çıkardık. “Vur” deyince öldürdük yani. Buna “de-mokrazi” denmez, dense dense “alaturka demokrasi” denir. Şe-kil var, ruh yok.

Neden yok?

“Batılılaşma” dediğimiz cinnet bizi buna mahkum ve mecbur ediyor. Dinimizi ve örfümüzü yok saymaya Batıcı sistem mecbur ediyor. Bu sistem İslam ile ilgili her şeye yasak getirmiştir. Bu sis-temin devamı için de Batılılar içten ve dıştan garantörler koymuş-lardır. Bu çelik zırhlı duvarı kırmak için önce kendini bilen, bir-lik olan ve topyekun değişimi isteyen bir millet olmalıdır. Eğer bu olursa, halkın iradesi bu yasakları yırtıp atar elbette. O günü sabırsızlıkla bekleyerek konumuza devam edelim.

Gerçek demokrasi ile yönetilen ülkelerde vaziyet bu kadar kötü değildir elbette. Orada halkın istedikleri ile yönetenlerin istekleri uyuşur az çok. Çünkü orada millet kendi din ve örfüne bağlıdır. Bizdeki gibi onları zorla değiştirmemişlerdir. Bu yüz-den yöneticilerle halkın zihniyeti aynıdır. Böyle olunca halk ge-neli belirler, uzmanlar da o geneli yasalar halinde formatlaya-rak kanunlaştırırlar. Bizdeki gibi halkın hiç haberi olmaz değildir yani.

İşte görüyorsunuz, bu işler bizde asla böyle olmaz. Meselenin “bam teli” veya “can damarı” da buradadır zaten. Biz bu “bam teline” bir soruyla dokunalım: “Acaba neden olmaz?”

Cevap hazır: “Bizde bir sorun var da ondan.”

“Nedir o sorun?”

“İslam. Yani bir başka ifade ile bizim Müslüman olmamız.”

“Ne demek bu? İslam veya bizim Müslüman oluşumuz de-mokraziye nasıl mani oluyor?”

“Evet”.

“Nasıl?”

Bunu biraz açıklayalım isterseniz.

ŞERİAT VE LAİKLİK İKİ ZIT KUTUP

Soruyu hiç eğip bükmeden açık açık soralım: “İslam demok-rasiye mani midir?”

Cevabını da eğip bükmeden açık seçik vererek meseleyi açık-layalım. Batı’da halkın inandığı dinin, yani muharref hıristiyan-lığın dünya hayatını düzenleyen ve onları uygulamaya mecbur eden bir şeriati, yani ilahî kanunları yoktur. Aslında o dinin de bir şeriati vardı. Çünkü o dinin aslı da İslam idi. Köken itibariy-le “semavî” ve “ilâhî” bir dindi. Ama zaman içinde o dinin men-supları bu ilahî dini koruyamadılar. Maalesef dinlerini tahrif ve tağyir ettiler. Yani değiştirdiler ve bozdular. Bazen de istemedik-leri yerlerini kesip atarak kuşa çevirdiler. Böylece önceleri “se-mavî” olan dinlerini sonradan “muharref” ve “batıl” bir dine çe-virdiler. “İlahî” iken “beşerî” bir din haline soktular. Yani “hak din” iken bozup “batıl din” ettiler.

O yüzden şimdi insanlar arası ilişkileri düzenleyen kanunlarını kendi hevalarına, arzularına göre nasıl isterlerse öyle yapar oldular. Burada onların iradesini din dahil hiçbir şey bağlamaz. Dolayısıyla “demokrasi” diyerek hem yöneticilerini, hem de yasalarını seçerler.

Ama biz başkayız gerçekten. Çünkü dinimiz bozulmamıştır. Onun asıl kaynağı Kur’an indiği gibi elimizdedir. Çünkü onu indiren Allah onu korumaya da söz vermiştir. Böylece Hz. Adem’den beri insanların seviyesine göre gelişerek, olgunlaşarak devam eden tek din İslam, Hz. Muhammed’in (s.a.v.) risaleti ile son şeklini almıştır. Bu yüce din, insanlara, dünya hayatında muhtaç oldukları temel kanunları bildirmiş, teferuatın düzenlenmesinin de usul ve yöntemlerini öğretmiştir. Bu kanunların çiğnenmesinin, Allah Teâlâ’nın çizdiği sınırların aşılmasının çıkardığı olumsuzluklar da bildirilmiştir. Üstelik bu kanunlar ve sınırların uygulanması şart koşulmuş, başka kanun ve düzenlemelere izin verilmemiş, böyle yapılması fitne, fesat, bozgunculuk, helak ve azap sebebi olarak gösterilmiştir.

İşte İslam, kendi kanunlarından başkasına izin vermediğinden, laik sistemin sahipleri sık sık “bize özel şartlar var” der dururlar.

Neden böyle söylerler?

Çünkü az önce de ifade edildiği gibi bizde halkın inandığı dinin, dünyayı düzenleyen ve onları uygulamaya mecbur eden bir şeriatı, yani ilahî kanunları vardır. Çünkü Allah Teala inananlara bu yasalarını koyarken onlara alıp almamakta “muhayyerlik” tanımaz, “seçenek” sunmaz. O, kendi yasalarına kesin iman, itaat ve bütün bütün teslimiyet ister.

Sonuçta ortada üç durum vardır:

1. Ya Allah’ın kanunları içtenlikle kabul edilir ve asla içte bir sıkıntı duyulmadan, aleyhte bile olsa uygulanır,³⁴ ki Müslümanlık budur.
2. Ya da inanılır, ama menfaat, şehvet, zevk ve keyfine ters düştüğü için utanılarak da olsa uygulanmaz, günahkar, faksık, facir olunur.³⁵
3. Son durum ise, eğer şeriat, inanılmadan reddedilerek veya aşağılanarak, çirkin görülerek, beğenilmeyerek uygulanmazsa dinden çıkılır, “mürted,” yani kafir olunur.³⁶

Bunun böyle olduğunda iman, inanç, akide açısından hiçbir şüphe yoktur. Çünkü İslam inancına göre Allah’ın kanunlarından başkasının kanunlarını almak, adına “tağut” denilen o “kanunları alınan” insan veya kurumu “tanrı kabul etmek”tir.³⁷ Bu ise Allah

34. “Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve sizden olan ulu’l-emre (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resûlüne arz edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir.” (Nisa, 59)

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa, 65)

35. “(Ey Muhammed!) Sana indirilen Kur’an’a ve senden önce indirilene inandıklarımı iddia edenleri görmüyor musun? Tağût’u tanımamaları kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor.” (Nisa, 60)

36. “Ey iman edenler! Allah’a ve Resûlüne itaat edin, işittiğimiz halde O’ndan yüz çevirmeyin. İtaat kulağıyla işitip dinlemedikleri halde, bir de yalan atıp ‘işittik!’ diyenler gibi olmayın. Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanmayan (gerçeği görmeyen) sağırlar, dilsizlerdir.” (Enfal, 20-22)

37. “Yahudiler habamlarını, hristiyanlar rahiplerini ve Meryem’in oğlu Mesih’i Allah’tan başka Rab edindiler. Halbuki onlara bir tek İlâha ibadet etmeleri emrolunmuştu. Ondandır başka ilâh yoktur. O, onların

Teâlâ'ya ortak koşmaktır, yani şirk'tir. Bilmeden itiraz etmek, katmerli cehalettir. Önce Müslüman, dinini öğrenecek, gerçeği görecek. Sonra insanlar o dine inanıp inanmamakta serbest bırakılmışlardır. Burada bir zorlama yoktur. İnsanlar özgür iradeleriyle yaptıkları seçimin karşılığını bu dünyada da, ahirette de göreceklerdir. Biz kafirlerin bu kanunlara itirazına ve muhalefetine bir şey demeyiz; iradelerini istedikleri gibi kullanmak haklarıdır, istediklerini yapabilirler. Ama Müslümanın bu dediklerimize itiraz ve muhalefet etme hakları yoktur. Çünkü Müslüman, Allah Teâlâ'ya teslim olan insandır. Madem mü'mindir, öyle ise iman ve tasdik edecektir.

Yeri gelmişken şunu da belirtelim: İslam'ın temeli "tevhit"tir. Tevhit kelimesi dediğimiz "La ilahe illallah" bunun en kesin ifadesidir. Burada konuyla ilgili ayet ve hadisleri, çok bilindiği için yazmayacağım.³⁸

İşte bu yüzden müslümanlar hangi yönetim şeklinde olursa olsun hiç farketmez, kanunlarını arzu ve iradeleri nasıl isterse öyle yapamazlar. Burada onların iradesini Allah'ın iradesi olan dinî yasalar bağlar.

Bütün bu anlattıklarımızdan ne çıkar?

Şu hakikat çıkar: Bizde demokrasi, olsa olsa ancak yöneticileri halkın seçmesi demektir, o kadar. Yani içinde laikliği şart koşmayan, halk isterse şeriatı da kabul etmeyi onaylayan bir demokrasi. Temel yasaları, hakimiyeti kayıtsız şartsız elinde bulunduran Allah Teâlâ belirler, kulları değil. İşte bu gerçek de laiklik ilkesini reddeder.

ortak koştukları şirkten münezzehtir. Rab edinme, onlara secde etme mânâsında değil, din adamlarının haram ve helal kılma yetkisine inanmaları, onları hatasız kabul etmeleri anlamındadır." (Tevbe, 31)

38. Biz bu konuların ayrıntılarını çok yazdık. Bunları "İnançta Arınma," "Sistem Ve Şeriat," "Laiklik Sorgulaması" kitaplarımızda bulabilirsiniz. Baştan sona ayet ve hadislerden delilleriyle birlikte bu konuları anlattık. Her kitapta aynı bilgileri tekrarlamak hoş değildir.

Müslümanların nazarında Kur'an ve sahih sünnet bir nevi "anayasa" hükmündedir. İslam devlet ve toplumunda bir anayasa yapılacaksa bile temel çerçevesini bu iki kaynak belirler. Bunlara aykırı ne bir anayasa maddesi, ne de bir yasa düzenlenebilir.

Kur'an ve sahih sünnette olmayan ve teferruat sayılan tali yasaları ise zaman ve zemine göre, ihtiyaçlar neyi gerektiriyorsa, bu anayasa çerçevesine bağlı kalarak, fıkıh usulü kaidelerince yasama yetkisi olan uzmanlar çıkarırlar. Devlet başkanı onayladığında yeni yasalaştırılan kanunlar yürürlüğe girerler. Böylece her zaman ve zeminde Müslümanlar ihtiyaç duydukları yasaları çıkarmış olurlar. Başka dinlerden, başka hukuklardan kanun kopyalamaya ihtiyaçları yoktur.

Buna göre anayasa da, yasalar da ilahîdir, İslamîdir. Her Müslüman, Allah ve Resulünün her dediğini pazarlıksız ve seçeksiz olarak almak ve itaat etmek mecburiyetindedir. Bu sonradan çıkarılan kanunlar için daha iyisi, faydalısı görüldüğünde değişim mümkündür. Bunlar ayetler gibi değişmez değildirler. Belki bu konuda söylenecek daha başka sözler de vardır ama yeri burası değildir. Bu kadarla yetiniyoruz.

YANLIŞ BİR İDDİA

İşte bu bilgileri bilmeyen gayri müslimler veya İslam'ın ne olduğunu bilmeyen cahil Müslümanlar, yani dıştaki yabancılar ve içteki yabancılaşmış Batıcı, laikçi kesimler, din ile demokrasinin yan yana olamayacağını söylerler. Zira onlara göre "laiklik olmadan demokrasi olamaz(!)" Bize göre bu bir saçmalaktır ve laikliğin zorla dayatılmasının ta kendisidir. Asla kabul edilemez. Bir Müslüman için, reddedilmeye mahkumdur.

Bütün bu bilgilerden sonra şu kesin hükmü verebiliriz: Hiç şüphesiz Müslümanlar asla laikliği kabul etmezler. Laiklik on-

lar için kesinlikle dinden çıkmak, kafir olmak demektir. Öyleyse “dinsiz demokrasi” asla kabul edilemez.

O zaman demokrasiye karşı tavrımız ne olmalıdır?

Artık padişahlığa, sultanlığa, krallığa geri dönüş mümkün değildir. Bizim için asıl olan “İslam devleti”dir. Bir başka deyişle “hilafet devleti” esastır. Bu devlette de devlet başkanı seçimle gelir. Bugün demokrasilerde seçimler için büyük bir tecrübe yaşanmıştır. Seçim, seçmen, seçilenler, görevler hakkında yaşanan bu faydalı tecrübeyi bir “hikmet,” bir “menfaat,” bir “maslahat” olarak almamızda bir sakınca yoktur. Bilindiği gibi devletin şekli hakkında İslam’ın bağlayıcı bir emri de yoktur.

Öyleyse biz demokrasinin sadece devletin yapısı ve seçimle ilgili yanlarını alabiliriz. Laikliğin yerine de şeriatı koyarız, olur biter. Maksat üzüm yemekse, buna hiçbir Müslümanın itiraz etmemesi gerekir diye düşünüyorum.

Acaba bizim bu düşüncemize kardeşlerimizin tavrı ne olacaktır?

Bu soruyu şundan soruyoruz: Bizim içimizde de kelimenin anlam ve içeriğine bakmadan kalıbına düşman çok insanımız var. Daha “demokrasi” kelimesini duyar duymaz, onu laiklikle eş tutarak reddetmeye hazır nice kardeşimiz var. Acaba onlara maksadımızı tam olarak anlatabildik mi bilemiyorum?!

Hatta yukarıda “Asıl Sorun Laiklik” başlığı altında bize karşı yapılan bazı yorumlardan rahatsızlığımızı yazmış, bir yerde şöyle demiştik: “Böylesine korkunç bir ortamda Müslümanlar olarak dinimizin ilkeleri içinde, ölçülerden kopmadan bir çıkış arıyoruz. Bu yüzden demokrasi ve laiklik kavramları üstünde konuşup duruyoruz. Sırf bu durumdan ötürü bazı kardeşlerimizin bizi ‘demokrasi ve laiklik istemekle’ suçlamalarına fevkalade bozuluyor ve kızıyoruz. Bunu bir küfür ve iftira sayarak reddediyoruz. Bu ne demek Allah aşkına?” Ve reddin gerekçelerini yaz-

mıştık. şimdi de bu hassasiyeti zikredince, doğrusu konuyu biraz daha açmak gereği duyduk. Bunu sağlayan şu soruyu kendimize bir sorarak sesli düşünelim isterseniz: “Hem demokrasi hem de şeriat olamaz mı?”

HEM DEMOKRASİ HEM ŞERİAT OLAMAZ MI?

Evet, daha önce de “O zaman demokrasiye karşı tavrımız ne olacaktır?” sorusunu da sormuştuk. Şimdi bu iki soruyu beraberce düşünelim isterseniz. Ya da kaldığımız yerden devam edelim.

Bu durumda bizim tavrımız iki şekilde tecelli edebilir. İlki şöyle: “Demokrasi Batı’ya ait bir sistemdir. Bizi ilgilendirmez. Kaldı ki bizim ona ihtiyacımız da yok. Onda olan olumlu yanlar, bizim sistemimizde zaten var.”

Bu iddia yanlış değildir. Ancak bir sorun var: Bizim tarihimizde maalesef Emevilerle başlayan “hilafetin saltanata dönüşmesi bid’atı” vardır. Zaman içinde bu usul bir türlü asr-ı saadeteki aslî şekline irca edilememiştir. Krallık, sultanlık, padişahlık ve velayet sistemi devam edegelmiştir. İşte bu gayr-i İslamî durumu tesbit edip, yeni bir devlet kurulduğunda asla ona dönmek, bir daha dönülmesini önleyici tedbirleri sıkı sıkıya almak ve hilafeti aslına uygun olarak yaşatmaktır. O bizim idealimizdir. İşte o asıl hilafet devletinin demokrasiye göre üstünlükleri vardır. Bu üstünlükler bizi ondan müstağni kılar.

İkinci tavrımız ise beraber yaşamının hatırına “İslam’ın kabul edebileceği bir orta yolda” anlaşmaktır. Bu da zamanın şartlarına göre en iyiyi bulma çabası olabilir. İnsanımız zamanla kendi din ve medeniyetini tanıdıkça en güzeli bulma çabasına elbette katkı sunacaktır.

Bu nasıl olacak?

Yazarak veya okuyarak yüksek sesle düşünelim isterseniz. Şimdi biz burada toplumsal bir savaşı önlemek için anlaşabilmek umuduyla bir “orta yol” sunalım. Kat’i bir hüküm vermeden önce üstünde bir düşünelim, bir değerlendirelim. Ondan sonra bir karara varalım. Bu ifadelerimizden konunun bizim için de ne kadar hassas olduğunu sanırım anlamışsınızdır. O yüzden “iki ölçüp bir biçelim” demeye getiriyorum. Bakalım teklifimiz ne derece kabul görecektir veya reddedilecek. Peşinen söyleyelim, her iki görüşe de saygılıyız.

Biz diyoruz ki: “Madem halkın iradesi önemlidir. Öyleyse halkı serbest bırakalım. Eğer halk, asla bir cebir ve şiddet olmadan, gönüllü olarak, kendi iradesiyle, bir bütün olarak, yani hukuku da dahil İslam’ı seçerse, buna izin verelim. Böylece hem yöneticiler, hem de yasalar halk tarafından seçilmiş olarak tam bir demokrasi uygulanmış olur.”

Bildiğimiz kadarıyla şimdi Mısır’da “İhvan-ı Müslimîn” bunu deneyecek. Başarırsa belki de bunun adı “Mısır Modeli” olarak kalacaktır.³⁹

Buna normalde demokratların karşı çıkması gerekir. Çünkü halk isterse, iradesini böyle kullanırsa, kime ne? Bakınız İn-

39. Bunları yazdıktan sonra gördük ki zalim ve hâyasız Batı, kendi ilkeliklerini hiçe sayarak Mısır’da seçimi kazanan İhvan’a izin vermedi. Bir darbeyle hükümete el koydu. Demokrasiyi katletti. Aynı oyunu daha önce Cezayir’de de yapmıştı. İslamî bir partinin iktidara geleceği kesinleşince darbe yaptı ve iç savaş çıkardı. Görülüyor ki Batı’nın derdi demokrasi, insan hakları, özgürlükler falan değildir. Onlar sömürü peşindedirler. Bunu sağlayacak kukla adamları iktidara getirmek peşindedirler. Aslında bu manzaraları gören Müslümanların Batı’nın düzenine de, oyunlarına da gelmemesi gerekir. Fakat hürriyet, hakimiyet ve istiklal zor kazanılan nimetlerdendir. Bunlara sahip olmak, iman, güç, bilgi, birlik, fedakarlık ve cihat ister. O kıvama gelinceye kadar çalışmaktan başka yol yoktur. Asla vazgeçmek ve teslim olmak kabul edilemez. Bunun örneğini inşaallah Türkiye gösterecektir.

giltere’de bir bakan bu anlamda “halk isterse İngiltere’ye şeriat gelir” diyor. Başka Batılı ülkelerden de benzer beyanatlar geldi. Aslında ilkeleri böyle söylüyor. Buna göre gelir, çünkü demokrasinin ruhu budur. Benzer bir ses bu ülkeden de gelmişti ama o sesi demokrasiye inananlar idam ettiler.⁴⁰ Konuyu değiştirmem için ayrıntıya girmiyorum.

Buna tıpkı demokratlar gibi Müslümanların da karşı çıkmaları gerekir. Çünkü Müslüman halk normalde İslam hukukunu ister. Eğer Müslüman halk İslam şeriatını istemiyorsa, demek ki orada bir iman sorunu vardır. Öncelikle o sorun halledilmelidir.

Bunu biraz açalım isterseniz.

DİNDE ZORLAMA YOKTUR

Bilindiği gibi inananlara “dinde zorlama yoktur.” İslam şeriatını istemeyen bir halka siz zorla şeriatı dayatamazsınız. Bu zorlama insanları “münafık” olmaya zorlamak olur. Bunun kime ne faydası olur?

Dolayısıyla bizim yapacağımız öncelikli iş, irşat ve tebliğ ile halkı kazanmak, gönüllü olarak İslam şeriatını ister hale getir-

40. Adnan Menderes bir konuşmasında halka “siz isterseniz şeriatı da getirirsiniz” demişti. Onu idam ettiler. Necmettin Erbakan Başbakan olduğunda “irtica” yaygaralarıyla 28 Şubat Darbesi ile iktidardan düşürdüler. Cezayir ve Mısır örneklerini az önce dipnotta verdik. Batı ve onun uşakları asla İslam’ı temsil eden, yaşatan bir devlete, hükümete izin vermezler. Recep Tayyip Erdoğan hareketi bunu iyi bildiği için din, İslam, şeriat kelimelerini ağızlarına almıyor. Muhafazakar demokratlar olarak kendilerini tanıtıyorlar. Bütün bu ifadelerden sonra belki şöyle denilebilir: “İyi de, nasıl bir orta yol teklif ediyorsun bunlara?” Haklı olabilirler. Ancak biz bunu Batılılara değil, kendi halkımıza söylüyoruz. Bu halk Batılılaşma ile kafası karışmış da olsa çoğunluk olarak İslam’dan vazgeçmiş değildir.

mektir. Şimdi yaptığımız gibi. Bunun için de en uygun ortam, her halde astığı astık, kestiği kestik krallık ve diktatörlük ortamı değil, temel hak ve hürriyetleri herkes için isteyen, seçimle gelip seçimle giden, halkın oylarına muhtaç olduğundan onların iradesini gözeten demokratik ortamdır. Çünkü iki zarar bir araya geldiğinde, birinden birini seçmek zorunda kalırsak, her halde en az zararlı olanı tercih etmek gerekir. Aklın yolu birdir. “Biz ikisini de seçmeyiz” diyenleri ciddiye almak mümkün değildir. Çünkü ikisini de seçmezsen, en zararlı gelir canına okursa, ne yapacaksın? İşte örnek Resulullah (s.a.v.)’dir. Mekke de kafirlerin yönetimindeydi, Habeşistan da. Ama Mekke’de yaşamaz hale gelince, Habeşistan’a hicret tavsiye edildi. Yani iki kafir yönetimden, daha az zalim olan veya hak-hukuka saygılı olan tercih edildi.

Ne dersiniz, acaba anlaştık mı?

Bizim karşımızda saf tutan Batılılaşmanın beyinlerini yıka-dığı “Müslümanlar” bu soruya “evet” derlerse, biz de “barış hayırlı olsun” deriz.

Yok, cevapları “hayır”sa, biz de “sizin dininiz size, bizim di- nimiz bize” deriz.

Yok, “Siz bize mecbur ve mahkûmsunuz, ille de bizim de- diğimize geleceksiniz.” derlerse, mücadele kaldığı yerden de- vam edecektir. Çünkü biz onların köleleri değiliz, bu vatan- da en az onlar kadar haklara sahip özgür insanlarız. Şu anda hak- kımızın yenmesi, hakkımız yoktur anlamına değil, açıkça zu- lüm gördüğümüz anlamına gelir. Fakat kimse unutmaz, zu- lüm payidar olmaz.

Yine kimse unutmaz; keser döner sap döner, gün gelir he- sap döner. Hiç şüphenez olmasın, o gün bizim teklifimizle gelir- lerse, biz de onlara “hayır” diyeceğiz.

ÖNCE BİR DÜŞÜNÜN

Bir fikri farklı cephelerden ele alarak işlemek ve tekrar ile gündeme getirmek gereklidir, faydalıdır, güzeldir. Yeter ki aynı cihetten olup da “kabak tadı” vermesin. Gündem böyle belir- lenir. Kızgın saca bir damla soğuk su dökseniz, onu soğutmaz. Yanıp tutuşan bir ateşi bir bardak su söndüremez. Ama herkes bir kova su dökse, bütün yangınlar söner, bütün pislikler sele gider.

Bu yüzden selef “et-tekraru ahsen, velev kane yüzseksen” derdi. Kur’an-ı Kerim bu açıdan da çok başarılıdır, tekrarı bir edebî sanat olarak kullanmada takdire şayandır.

Bunu niçin yazıyoruz?

Daha önce yazdıklarımız üstünden bir soru sorarak cevabı- nı arayalım diye. Ama lütfen, önyargıyı bir kenara bırakarak üs- tünde az çok düşünüp öyle cevaplayalım.

Şu sözlerde sanırım her Müslümanla hemfikiriz: Demokrasi ve laiklik Batı ürünüdür, Batı’ya aittir. İhtiyaçları vardı, buldu- lar ve faydalandılar. Bize göre çok orijinal bir şey de değildir, o yüzden çok ilgimizi çekmeyebilir. Çünkü bizim ona ihtiyacımız yoktur. Onda olan olumlu yanlar bizde zaten vardı. Ama bizde de var olan o olumlu yanları biz tarih içinde kaybettik. Bu yüz- den hukukun her dalında çok başarıyken, kamu hukukunda bi- raz geri kaldık. Çünkü pratikle teori, ilkelerle uygulamalar ters düşüyordu. Bu yüzden, bizim terkedip unuttuğumuz bazı güzel- likleri onlar bizden önce şimdi yaşarlarken, uygulamada elde et- tikleri bazı pratik faydaları bir “yitik hikmet” olarak onlardan alabiliriz. “Hikmeti bulduğu yerde alma” konusunda Peygamber Efendimizden (s.a.v.) emir alan ümmet, sanırım bu konuda gu- rur ve kibire düşmez.

Batı kültüründe demokrasi ve laiklik neredeyse aynilemiş, ayrılmaz bir ikili oluşturmuştur. Bu yüzden “laiklik olmadan de-

mokrası olmaz” sözü meşhurdur. İşte bir sorun olursa bu laiklik yüzünden olacaktır.

Biz Müslümanlar Allah Teâlâ’ya iman ile O’nun iradesine boyun eğmeyi eşdeğer bildiğimizden, O’nun kanunları varken başka kanunları alamayız. “Tağutu ve koyduğu kanunlarını inkâr etmek” imanın bir parçasıdır. Bu yüzden bir Müslüman, yasama yetkisini sadece insana veren laikliği asla kabul edemez. Çünkü bu, imanını yok eder.

Bu arada herkes bilsin ki Müslümanlar da krallık ve diktatörlük istemez. İslam, idarecilerinin seçimle gelmesini, işlerin şûra ile, yani seçilmiş bilgili ve işinde ehliyetli kişilerin eliyle yürütülmesini emreder. Bu seçim ve şûra işi demokrasilerdeki seçim ve -laiklik müstesna- Meclis işine az çok benzer.

Buna göre bizim için asıl sorun ve mücadele alanı, aslında demokrasi değil, laikliktir. Darbeyi de ondan yemişizdir. Her fırsatta bunu gündeme getirmeli, bu zihniyeti deşifre etmeli ve laikliğe karşı çıkışımızı dinî ve aklî delillerle anlaşılır kılmalıyız. Laikliğin reddi bizim için olmazsa olmaz bir durumdur. Fakat laiklikle beraber demokrasiyi de reddediyor gözükmemiz bizim “dikta ve saltanat istiyorlar” şeklinde yanlış anlaşılmamıza sebep olmaktadır.

Bilindiği gibi İslam, aslında devlet için belli bir yönetim biçimi sunmamıştır. Bu konuda işi ehline vermek, adalet, şûra, seçim ve biat vb. gibi temel ilkeleri koymuştur o kadar. Asr-ı sadette uygulanan halifelerin birbirinden farklı seçim yöntemleri, bunun değişik biçimlerde olabileceğini en güzel biçimde ortaya koymuştur. Öyleyse demokrasinin yasama değil ama yürütmeyi seçimle oluşturulan bir meclis eliyle düzenlemesi neden İslam’a aykırı olsun?

Muhtemelen şöyle bir soru gelecektir: “İyi de, devlet ve demokrasinin üç erkenden ikisi olan yasama ve yargıyı ne yapacağız?”

İşte sorun çözme mahareti de buradadır. Şimdi ben “bize özel” diyerek bir sistem teklif edeceğim. Önyargıdan uzak olarak üstünde azıcık durulsun istiyorum.

İŞTE TEKLİFİMİZ

Yukarıda kısaca söylemiştik, yeri geldi bir kere daha ifade edelim. İşte teklifimiz: Madem İslam’da da, demokrasilerde de halkın iradesi önemlidir. Öyleyse demokratik bir yapı içinde halkı serbest bırakalım. Eğer halk, asla cebir ve şiddet olmadan, gönüllü olarak kendi iradesiyle İslam’ı, onun hepsi de aynı anlamda olan fıkhını, ahkâmını, hukukunu, kanunlarını, yani şeriatını seçerse, buna izin verelim. Böylece hem yöneticiler, hem de yasalar halkın iradesiyle seçilmiş olarak tam bir demokrasi uygulanmış olur. Yürütme ve yasama tarafından atanan ama bağımsızlığı da korunan yargı da halkın iradesiyle seçilen hukuku, kanunları adaletle uygular. Sorun da böylece çözülmüş olur.

Bu teklifimize “demokrat kesim” karşı çıkamaz. Çıkmaması da lazım. Çünkü halkın iradesi böyle tecelli etmiştir, daha ne, kime ne?

Buna Müslümanlar da karşı çıkmamalıdır. Çünkü Müslüman halk, kendi özgür iradesiyle şeriatı seçmiştir. Yargı da onu uyguluyor. Daha ne?

Burada şöyle bir soru herkesin aklına gelebilecektir:

– Peki ama halkın çoğunluğu şeriatı değil de laik kanunları seçmişse ne olacak?

– Hiçbir şey olmayacak. Daha doğrusu halkın dediği olacak. Onun iradesi tecelli edecek.

– Müslümanlar buna razı olacaklar mı? Bütün yeryüzünde İslam hakimiyetini sağlamayı amaçlayan Müslümanlar, kendi ülkelerinde küfür kanunlarının hakimiyetini kabul edecekler mi?

– Mecburen kabul edecekler. Bir söz vermişlerdir, yerine getireceklerdir.

– İnançlarına, akidelerine aykırı bir vaziyeti sırf “söz verdik” diye kabullenecekler mi?

– Dedik ya, mecburen. O zaman onlar, daha doğrusu biz hepimiz utancımızdan başımızı yere eğmeli ve takkemizi önümüze koyarak şu soruların cevabını düşünmeliyiz: “Nasıl böyle bir şey olabildi? Müslümanlar, nasıl oldu da inkar etmeleri gereken bir hukuku benimseyip seçtiler?”

Sonra da kara kara düşünmeyi sürdürmelidirler: “Bu yanlış nasıl telafi ederiz?”

Evet, bu meseleyi derin derin tefekkür edip araştırmalıyız. Bu düşünme ve araştırma, arkasından yapılması gerekenleri tespit etme ve uygulamaya koymak için çalışıp çabalama içine girmeliyiz. Hal böyle olunca bu yaşanan felaket için feryat edip dövünmeye bile ayıracak zamanımız yoktur. Bize düşen, her zaman olduğu gibi cebir ve şiddetten uzak olarak, kendimizden başkasını kınamadan yeni bir davet, tebliğ, irşat, eğitim ve öğretim planlama ve uygulamaları ile halka gerçek İslam’ı anlatmak, yaptığı yanlış, gönüllü şekilde düzeltmesini sağlamaktır.

Ne yapalım, zorla güzellik olmaz. Şu zalim sistemin yaptığı yanlıştan ders alalım. Bu sistem, kurulurken dünyanın ender gördüğü zulümlerle kendi halkını ezdi. Akıl almaz eziyet, işkence, zulüm ve baskılardan geçirdi. Resmî ideolojisini dinmiş gibi kabul ettirmek istendi. Vatandaşlık haklarını kullanmak için önce herkesi “Kemalist” olmaya mecbur etti. Bütün kurumlarına ve oralarda çalışan memurlarına, böyle olduklarına dair imzalar attırdı. Peki böyle yaptı da ne oldu? Millet “Kemalist” mi oldu?

Hayır! Herkes sözünü verdi, imzasını attı ama içinden bu sisteme lanet etti. Böylece ahali, içi başka dışı başka insanlar olmaya alıştı. Bizim kültürümüzde “içi başka dışı başka” olanlara, “dili-

nin kalbindekini yalanlayanlara,” “ağızlarından dökülenler kalplerindeki farklı” olanlara ne dendiğini bilmiyor olamazsınız.

Eğer Kemalistlerin yaptığını Müslümanlar yapmaya kalkışarlarsa, sonuç değişmeyecektir. Halk dün “Kemalizmin münafığı” olurken, bugün “İslam’ın münafığı” olacaktır. Hayır, İslam kimsenin münafık olmasını istemez. O, ihlas ve samimiyeti över. O yüzden kafire bile din özgürlüğü tanır. Asla zorlamaz. Münafık olmasına ortam hazırlamaz. Zaten nifakla gelen bir iman da iman sayılmaz. Tam aksine, nifak, küfrün en kötü, en alçak, en zararlı ve azap bakımından en çok olanıdır.

İşte bu yüzden, İslam hukukunu gönüllü seçmeyen, onun yerine kafir hukukları seçen Müslümanlara kötü söyleyip baskı yapmak, taleplerini reddederek eziyet ve işkence yapmak çare değildir. Çare, doğrusunu anlatmak ve ikna etmektir. Kalben sevdirmek ve benimsetmektir. Yapılacak olan ancak budur.

CANI CEHENNEME

Bu acı karşısında birisi kalkar da “Yahu hocam, demokrasinin de, laikliğin de canı cehenneme, niye giriyorsun bu çetrefilli konulara?” diyebilir.

Al benden de o kadar! Ben de rahatsızım, ama dert söyletiyor be birader! Biz yok saysak da sorun ortada. Yok saymakla yok olmuyor ki küfür! Mecburen girdiğimiz bu konuların gelin isterseniz “niye” sini açıklamaya çalışalım inşaallah.

Ama bu söz, “Sen hocasın. Hocalar devlet ve siyaset işlerine karışmaz” anlamında söyleniyorsa, asıl yanlış buradan başlamış demektir. Bu çok ilkel bir kurnazlık gösterisidir aynı zamanda. Böyle diyenler, eğer birilerinin etkisinde kalmış saf ve ahmak kimseler değilse, mutlaka siyaset ve devlet yönetimini bildikleri gibi kullanmak isteyen menfaatperestlerdir. Dünyalarını dile-

dikleri gibi yaşamak isteyen, nefislerinin haz ve zevklerine meftun, şehvetlerinin peşinde koşmaktan maneviyatlarını yemiş birtirmiş insanlardır. Bu işlerine rahat rahat devam edebilmek amacıyla İslam'ı devlet ve siyaset işlerine, halkın eğitim ve terbiyesine karıştırmak istemezler. Müslümanlar, kendilerini hayattan koparacak ve sürü kılacak bu tür fikirlerin sahiplerini iyi tanımalı ve onlara fırsat vermemelidirler.

Maalesef bu Batıcı, laik, zorba sistem, halkı kendi dininden, medeniyetinden, tarihinden, kültür ve sanatından, örf ve âdetlerinden, töre ve an'anelerinden koparmış, onları Batı taklitçisi, kozmopolit, şahsiyetsiz, kimliksiz, idealsiz bırakmıştır. Bu sistemin kafir yetiştirmeye ayarlanmış materyalist ve pozitivist eğitim sisteminden geçen insanımız, hayata yamuk yumuk başlamıştır. Çok yerde imanlarını kaybedip kafir olduklarını, mürted olup dinden çıktıklarını veya gırtlaklarına kadar günaha batarak fasık ve facir sayıldıklarını bilemeyecek kadar dinden, din bilgilerinden mahrum bırakılmışlardır.

Oysa din, hayatı düzenlemek için vardır. Kur'an ölümlere değil, dirilere indirilmiştir. Ahiret bu dünyada yapıp ettiklerimizin hesabı içindir. Dinin kanunları insana ve evrene hayat verir. Onun dışındaki kanunlar hayatı zehirler, eşyayı bozar, yaşamayı zahmete ve azaba çevirir.

Öyleyse hoca olmak, din alimi olmak memleket ve dünyanın önemli meseleleriyle, halkın idarî, hukukî, iktisadî, ticarî, sosyal ve siyasî meseleleri ve menfaatleriyle meşgul olmamayı değil, tam aksine meşgul olup ıslah etmeyi, yanlış düzeltmeyi, kötü ve zararlı olanı atıp iyi ve yararlı olanı almayı ve korumayı gerektirir.

Yüz yıldır halkı kandırdılar; neymiş efendim, din alimi dediğin, hoca dediğin ahiretle uğraşmış, onun işi ölümden sonra başlanmış. Mezara kadar yapılacak işler dünya işleriymiş ve onlarla uğraşmak hocalara yakışmazmış. Onu idareciler ve siyasetçiler yaparmış vs. vs.

Aman Allah'ım, bu ne kadar saçma bir fikir?!

Siz hiç duymadınız mı, “dünya, ahiretin tarlasıdır” diye? “Burada ne ekersen, orada onu biçersin” diye. Mezara kadar yapılanlar, mezardan sonrasını tayin ederler. Öyleyse hayatın her anında ve alanında İslam alimlerinin, hocaların, Kur'an ve sünnetten alınan ve içtihattan kaynaklanan görüşleri vardır, olmalıdır. Alimler, toplumun tabii önderleridirler. Bunu yapmıyorlarsa, hesaplarını zor verirler.⁴¹

AH ZARURETLER

Zaman zaman belirtiyoruz: “Kendi dünya görüşümüzü anlatırken başka dünya görüşlerinin ve medeniyetlerinin kavramlarını kullanmayı doğru bulmuyor ve sevmiyoruz.”

Buna rağmen görüyorsunuz ki bu ülkede yaşarken bazen bunlara mecbur olduğumuz zamanlar oluyor maalesef. Bunu da “mahzurları gideren zaruretlar” arasına koyabiliriz herhalde.

Her neyse, bir önceki yazımızda sistemin sahibi demokratlara özetle “halk kendi iradesi ile şeriati seçerse, işte halk, işte iradesi, çekilin aradan da demokrasi tecelli etsin. Yok, halk şeriati seçmezse, bizim de seçmeleri için irşat ve tebliğden başka yapabileceğimiz bir şey yok” demiştik.

Sonra da “Bu acı karşısında birisi kalkar da ‘yahu hocam, demokrasinin de laikliğin de canı cehenneme, niye giriyorsun bu çetrefilli konulara?’ diyebilir” demiştik.

Sahi neden “al benden de o kadar” dediğimiz halde, “demokrasinin de, laikliğin de canı cehenneme! Batı ürünü bu tür sistemlerle ne işimiz var bizim?” demiyoruz da böylesi çabalara giriyoruz?

41. Bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y.

Bunu izah etmeye çalışmıştık az yukarıda. Fakat önemine binaen bu konu üzerinde biraz daha durmak istiyoruz. Elbette bir sebebi vardır bu açıklamalarımızın. Yoksa bu kadar yazı abesle iştigal olur gerçekten.

Peki nedir o sebepler?

Az önce kısaca değindiğimiz noktayı tekrar vurgulamak isterim önemine binaen. Maalesef ülkemiz ve İslam coğrafyası imansızlık ateşinde cayır cayır yanıyor. İnsanlar eteklerinden tutuşmuş, küfür ve şirk alevlerinde kavrulurken gaflet ve cehalet vurdumduymazlığı ile hâla kendilerini “iyi bir Müslüman” sanıyorlar. Din bilinmiyor, şariat bilinmiyor. Dinden çıkıldığının, mürted olunduğunun farkında değil insanlar, analar, babalar, akrabalar. İslam hayattan kovulmuş. Kamusal alanlar, sokaklar, eğitim kurumları, ekonomik pazarlar gibi hayatın merkezleri cahiliyenin işgali altında.

Bir şeyler yapmamız lazım!

İmkansız konuşmanın âlemi yok. Şimdi elimizden ne geliyorsa, şartlar ve imkanlar neye elveriyorsa onu yapmamız lazım. Bir yerden başlayarak bir şeyler yapmamız lazım.

“En iyi, iyinin düşmanıdır” demişler. “En iyinin” faydasız kavgasını verirken, “iyiyi” de elden kaçırmamız lazım.

Her şeyi bir anda yapalım derken, hiçbir şey yapamaz hale düşmememiz lazım. İyice açılalım derken kilitlenmememiz lazım. İslam’ın tadrîcîlik ilkesinden faydalanmamız, merhale merhale, aşama aşama tekamül etmemiz lazım. Merdiven basamaklarına sağlam basarak hedefe yükselmemiz lazım.

İşimiz kolay değildir. “Binbir başlı kartalı kanaryanın taşıması” istenmiştir. “Anadolu’nun saf ve masum çocuğunun” sırtında bir dava, bir yük vardır. Bu dava mukaddes olduğu kadar da ağır ve büyüktür, üstelik çağımızda hordur, hakirdir. “Avuçta kor taşımak kadar” zordur. Üstelik omuz vereni azdır. Çünkü

sonunda ne rütbe, ne de mal vardır. Sadece zehirle pişmiş aştan ve ayrılık eşten, dosttan, arkadaştan...”

Tam da zaruret fıkhı zamanıdır yani!

Peki, nedir bu zaruret ve burada gerçekten bir zaruret söz konusu mudur?

Bunu göreceğiz elbette. Ancak asıl konumuzdan uzaklaşmak için kendi davamızı bir kere daha tesbit edelim, sonra zaruret, ruhsat ve azimet gibi meselelere gelelim inşaallah.

BİZİM DAVAMIZ

Bizim bir Müslüman olarak büyük ve köklü iki davamız vardır. Bunlar asıl ve temel davalarımızdır. İlki ve önceliklisi özeldir, kişiseldir. Diğeri ümmet, yani insanlık bazında toplumsaldır, dünya çapında geneldir.

İlk ve öncelikli özel davamız; Allah Teâlâ’nın biricik dini İslam’ı iyi öğrenmekle sahih bir iman, ihlaslı ve samimi salih ibadetler, tam teslim olunarak ihlas ve içtenlikle uygulanan ilahî kanunlar ve içe sindirilmiş güzel bir ahlak ile bir ömür Allah Teâlâ’ya kullukta bulunup yaşayarak O’nun rızasını kazanmaktır. İmtihan dünyasında iyi sınav vererek yüz akıyla ahirete gidebilmektir bir başka ifadeyle. Ara sıra fakir de “İlahî ente maksûdî ve rızake matlubî” derim. Buna malum eskiler “mücadebe-i nefis, tezkiye-i nefis, tasfiye-i kalb” demişlerdir. Nefis terbiyesi için verilen mücadeleye Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “cihad-ı ekber” de demiştir. Aslın aslı da budur. Allah Teâlâ hepimize bu uğraşta muvaffakiyeti nasîb ve müyesser eylesin. Amin.

Genelde ümmet olarak davamız ise İslam dinini kendi vatanımızda güzelce yaşayıp uygulayarak onun devlet ve cemiyete getirdiği saadet ve selameti dünyaya fiilen göstermek, elimizden geldiği kadar onu dünyaya güzelce tanıtarak hakim kılmak,

böylece batıl din, ilke, ideoloji ve sistemlerin sebep olduğu fitne ve fesadı tümüyle yeryüzünden kaldırmaktır. Bu da bizim sürüp giden “cihad-ı ebedî” mizdir. Rabbimiz bizleri bu davada makbul hizmetleri olan bahtiyar kullarından eylesin. Amîn.

Bu davamızın gerçekleştirilebilmesi için elbette öncü bir kadroya, onları destekleyen bir halk kitlesine ve bu toplumu organize ederek idare edecek bir yönetici kadro ve devlete ihtiyaç vardır. Bütün bu oluşumların davetten başlayarak devlete, dünya hakimiyetinin fiilen tahakkukuna ve sürekli sürdürülmesine kadar gözetilecek usul, yöntem ve stratejisi kendi ilkelerine dayanır. Eğer siyasetten kastımız buysa, evet, bizim de böyle bir siyasetimiz elbette vardır.

Bizim siyasetimiz tamamen bize aittir ve bu açıdan bize özeldir, orijinaldir, ecnebiye benzemez. Devletimizin adı “İslam Devleti,” toplumumuzun adı “ümme”tir. Bu devleti, işinde bilgili, ehliyetiyle liyakat kazanmış, bedeninde yeterli güç ve kuvveti olan takvalı Müslümanlar yönetir. Müslüman olmayanın bizi yönetmesi haramdır, buna asla rıza gösterilemez, hiçbir zaman izin verilemez. Ama gayrimüslimlere, azınlık olsalar bile asla haksızlık yapılmaz, insan haklarından, temel hukuktan, din ve vicdan özgürlüğünden yana asla mahrum ve mağdur edilmezler. Bizim için olan fayda veya zararlar aynen onlar için de söz konusudur.

İSLAM'A GÖRE PARTİLER

Müslümanlar bu hedefe giderken özü bir, aslı aynı ama teferruat ve ayrıntılarda farklı, idarî, iktisadî, ilmî, kültür, sanat, medya gibi muhtelif alanlarda çalışan, metotları farklı teşkilatlar, cemaatler, bugünkü kavramla ifade edecek olursak Sivil Toplum Kuruluşları (STK) halinde olabilirler. Bu örgütlü cemaatlerin adına ister dernek, ister vakıf, isterse bir başka kurum densin, isim-

ler fark etmez, fakat hepsi de İslam ile kayıtlı ve şartlı olmalıdır. Konumuza gelirse, siyasî parti (eski tabirle fırka, hizip) bile olsa İslam'ın ölümsüz ilkelerini tanımalıdır. Bizim için bu ilke anayasal bir zorunluluktur. Bizim devlet ve toplum hayatımızda bu ilkeleri tanımayan partiler fitne ve fesat kaynağı oldukları için, kurulmasına ve faaliyetine izin verilmezler. Tıpkı bugün laik düzenin İslam Partisine izin vermediği gibi.

Çok önemlidir; bugün benzer gerekçelerle “İslam Partisi” kurulmasına izin vermeyenler, sanırım İslam'ın bu görüşünü “fikir özgürlüğüne aykırı” bulmayacaklardır. “Mukabele-i bil misil / misliyle mukabele” denilen bir deyimden haberleri vardır herhalde! Yoksa çok ayıptır. Var olmasına rağmen yok sayıp itiraz etmeleri ise daha ayıp ve utançtır kendileri için. Çünkü cevap cebimizde hazır: “Siz İslam partisine izin vermezken, bunu özgürlüklere aykırı bulmazken, şimdi bizi nasıl eleştirebiliyorsunuz? Size ne oluyor ki öteden beri yapageldiğiniz bir şeyi şimdi ayıp sayıp tenkit ve inkar ediyorsunuz?”

Kaldı ki ileri demokrasiyi yaşadıkları söylenen ülkelerde de her partiye izin verilmez. Mesela ırkçı partilere izin verilmez. Bir Balkan ülkesinde seçimleri kazanan bir ırkçı partiye bütün Batı ayaklandı ve istifa ettirmek suretiyle hak ettiği hükümeti vermediler.

Bizim, “hayırda yarışan ve yardımlaşan, günah ve düşmanlıkta uzlaşmayı uzaklaşan” bütün partilerimizin varoluş amacı, insana hizmet kalitesinde kendilerini ortaya koymaktan ibarettir. Temel düşüncelerde zaten aynı olduklarını söylemiştik.

Bizim partilerimizin üyelerinin adı “Müslüman” veya “mü'min”dir. Bağlı oldukları Anayasa, Kur'an-ı Kerim'dir, yasaları Sunnet-i Seniyye'dir, tüzük ve yönetmelikleri içtihatlardır.

Buna göre bu partilerimizin aslında kurucusu Allah Teala, onursal genel başkanları Peygamber Efendilerimiz (s.a.v.), üye-

leri Müslümanlar, şimdiki genel başkanları da üyelerin seçimiyle gelen ehliyet ve liyakat sahibi âdil Müslüman başkandır. İsterseniz “başkan” yerine “halife” de diyebilirsiniz.

Bunlardan başka bir partimiz olamaz bizim. Bu laik bu düzende zaten olamaz ve şu anda da yoktur zaten. Buradan ötesi olsa olsa azimetin yokluğu sebebiyle ruhsata düşüş ve zaruretin getirdiği “ehven-i şerri tercih” olur.

Soru:

“Zaruret,” “azimet,” “ruhsat,” “ehven-i şer” ve “tercih” diyorsunuz. Anlamadık, onlar da nedir?

Cevap:

Düşünceyi açan çok önemli anahtar kavramlardır. Açıklayalım inşaallah.

SİYASETTE ZARURET, AZİMET VE RUHSAT

AZİMET VE RUHSATI TANIYALIM

Önce belirtelim ki, İslâm hukukunun ilkelerinden biri de “güçlüğü kaldırmak ve insanlar için kolaylaştırmaktır.”

Konu ile ilgili olarak Kur’ân-ı Kerîm’den iki ayet sunalım:

“Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez.” (Bakara, 185)

“Sizin üzerinize dinde hiçbir güçlük yüklememiştir.” (Hac, 78)

Hz. Peygamber’in (s.a.v.) sünneti bu ilkeyi belirler: “Şüphesiz bu din kolaylık dinidir; hiçbir kimse din ile kuvvet denemesine kalkışmamıştır ki din ona galip gelmesin! Şu halde doğru yolu tutun, itidalden ayrılmayın, sevinçli ve ümitli olun; sabah, akşam ve gecenin -huzurlu- vakitlerinden faydalanın!”⁴²

“Allah’ın Rasûlü (s.a.v.) ne zaman iki şey arasında serbest bırakıldıysa -günah olmadıkça- daha kolay olanı tercih etmiştir;

42. Buharî, Sahih, 1/28.

eğer günahsa ondan, insanların en uzağı yine Rasûlullâh (s.a.v.) olmuştur.”⁴³

İslâm farz ve haram gibi birtakım kesin emirler vermiştir. Mesela namaz kılınacak, oruç tutulacak, zekat verilecek, hacca gidilecek, haram yenmeyecek, yalan söylenmeyecektir. Bu emirlere “azimet” denir. Bununla beraber insanların zaruretleri, zorlukları, mecburiyetleri gibi engelleyici, kısıtlayıcı mazeretlerini gözönüne alarak onlardan güçlüğü kaldırmak için bazı emir veya yasaklar ya hafifletilmiş, ya ertelenmiş, ya da tamamen kaldırılmıştır. Buna da “ruhsat” adı vermiştir. Mesela namazda ayakta durmak farzdır. Bu azimettir. Ancak ayakta namaz kılamayan hasta veya engelliler oturarak, ona da güçleri yetmiyorsa yatarak namazlarını kılarlar. Buna da “ruhsat” diyoruz. Mesela sağlıklı ve mukim olan her mükellef Müslüman, Ramazan ayında oruç tutacaktır. Bu emre “azimet” diyoruz. Fakat hasta veya yolcu olanlar Ramazan ayında oruç tutmazlarsa, başka sağlıklı ve rahat günlerinde sayısınca oruç tutarak kaza ederler. Buna da “ruhsat” diyoruz. Örnekleri çoğaltabiliriz. Mesela açlıktan ölmek üzere olan kişi aslında kendisine haram olan leş, domuz veya başkasının malını izinsiz yiyebilir. Savaşta Müslümanları korumak için hile yapıp yalan söylenebilir. Boğazına bir şey tıkanan kişi onu açmak için su yoksa yanındaki alkolden bir miktar içebilir. Bütün bunlar ona zaruretin, mecburiyetin, mahkumiyetin getirdiği kolaylıklardır. Yani ruhsatlardır.

Bu sebeple dinde iki nevî hüküm yer almıştır: Normalde istenen azîmet hükümleri ile zaruret durumunda devreye giren ruhsat hükümleri.

Buna göre İslam’da zaruret, dinin yasak ettiği bir şeyi yapmaya mecbur eden, zorunlu kılan, insanı çaresizliğe iten durumdur. Dince yasaklanmış bir şeyi zarûret halinde yaparken insanın mak-

43. Müslim, 5/108.

sadı sadece dinini ve canını kurtarmak değil, aynı zamanda ve gerektiğinde malını veya namusunu da kurtarmaktır. Bilindiği gibi “Zarûretler yasakları mübâh kılar.” Yani onu kullandıktan haramın getirmesi gereken ceza kalkar. Yoksa o haram, helal olur anlamına gelmez. Bu çok önemli bir noktadır. Bu yüzden zaruret ile ruhsata izin verilen kişi, bunu tabîî bir hal görmemeli, diken üstünde oturan adamın acısı ve huzursuzluğu ile bir an önce o vaziyetten kurtulup azimet durumuna geçmeye bakmalıdır. Konu hakkında bu kadar açıklamayı kafi görüyor, ayrıntıya girmek istemiyoruz.⁴⁴

İSLAMİ SİYASET VE ZARURET

Bilindiği gibi İslam bireysel olduğu kadar toplumsal bir dindir. Kendi fert ve toplumunu oluşturmak, kurumlaştırmak ve korumak için kendi devletine ihtiyaç duyar. Bu konuyu daha önce de görmüştük. Yine görmüştük ki İslam devlet yönetimi için belirli bir biçim, şekil, yöntem önermez. Onun temel ilkeleri ve vazgeçilmez yasaları vardır. Önemli olan bu ilkelerin ve yasaların gerçekleşmesidir. Asr-ı saadette yaşanan devlet başkanını seçme şekilleri güzel bir örnektir ama mutlak belirleyici değildir. Hele Emevîlerle gelen saltanat ve veliahtlık biçimi hiçbir şekilde İslamî değildir.⁴⁵

Şimdi soralım: Bu azimet ve ruhsat, devlet ve biçim hakkındaki bilgileri niçin veriyoruz?

Bu sorunun cevabı, başlığımızın ana konusudur. Bilindiği gibi Türkiye ve emsali “laik” ülkelerde “İslam Partisi” için izin verilmez. Temel insan haklarına aykırı da olsa böyle bir imkan ve

44. Daha fazla bilgi için bakınız: <http://www.hayrettinkaraman.net/kitap/meseleler/0177.htm>

45. Bu konularda geniş bilgi için “İslam’da Devlet ve Siyaset” kitabımıza bakılabilir.

fırsat yoktur. Anayasa bir “İslam Devleti” yapılanmasına yolu kapatmıştır. Teklif edilmesine bile tahammülü yoktur. Bu durumda Müslümanlar kendi toplum ve devletlerini kurmak, medeniyetlerini inşa etmek için ne yapacaklardır?

İşte “azimet” ve “ruhsat” kavramları burada devreye girmektedir.

Peki, bu sefer soruyu şöyle soralım: Bu çerçevede Müslümanlar ne yapacaklardır?

İleride detaya gireriz ama bu konuda iki görüş ağır basmaktadır. Kısaca özetleyelim:

1. Bugün başta irşat ve tebliğ asıl olmak üzere yapılan İslamî hizmet ve hareketlerin bir boyutu da siyaset sahasında mevcut imkanları kullanarak İslam’a ve Müslümanlara hizmet vermek, faydalı olmak ve önlerine konan kimi haksız engelleri kaldırmak olabilir. Maksat bu olunca bazı zaruretler kendi miktarınca kullanılırsa onlar için olan bazı mahzurları mübah kılabilir.
2. Var olan bu imkanı, “usulümüze aykırıdır” diye redderek kullanmamak gerekir. Bu görüşe göre, bu sistemde parti kurarak yönetime talip olmak, İslam karşıtlarının anayasa ile korunmuş olan yönetimlerine teslim olmaktır. Dolayısıyla zulüm ve haksızlıklara ister istemez ortak olmaktır. Bu doğru ve yararlı bir yöntem değildir. Bu bizi hedefe götürmeyen, emekleri zayi eden bir davranıştır.

Bu görüşte olanlar da iki kısma ayrılıyorlar. Bir kısmı, yapılanı asla kabul etmeyerek bu yöntemi şirk ve küfür sayıyor, bu işe bulaşanları şirke düştükleri için tekfir ediyorlar. Yani kafir sayıyorlar.

Diğer kısmı da kendileri yapmamakla yetiniyor, yapanlara karışmıyor, dil uzatmıyor, sadece hatalı ve faydasız bulduklarını söylemekle yetiniyorlar.

Bunun dışında kalan bir grup daha vardır ama biz onları “görüş sahibi” olarak kabul etmiyoruz. Onların yaptığı, dayatılan hata teslim olmak, bunun İslam’a tebdili için, ıslah ve düzeltilmesi için hiçbir mücadele vermemek, bu sistemde keyfince yaşamayı yeğlemektir. İşte asıl kabul edilemez olan tavır ve tutum budur. Hiçbir Müslüman da sanırım bunu savunamaz.

Biz birinci görüşün usulünce denenmesini daha faydalı görürüz. Ancak iki görüşe de bir şartla saygı duyarız. O şart da, iyi niyetle İslam için çalışanların usul, metot, yöntem kavgalarına girerek birbirlerinin aleyhinde olmamalarıdır. Yeri geldikçe yardımlaşmalarıdır. Asla düşmanlarının ekmeğine yağ sürece hareketlere girişmemeleridir. Müslümanların genel birliğine zarar vermemeleridir. Herkes doğru bildiği yolunun zaman zaman muhasebesini de yaparak istikametini bozmadan hizmetlerine devam etmelidir.

ÖRGÜTLÜ TOPLUMUN GÜCÜ

Peki, siyasî faaliyetlerin dışında neler yapılabilir?

Bunu kitabımızın baş taraflarında yazmıştık, kısaca hatırlayalım. Hiç şüphesiz cemiyeti Sivil Toplum Kuruluşları (STK) ile teşkilatlandırarak idare, iktisat, ticaret, hukuk, kültür, sanat, medya, eğitim, terbiye, davet, tebliğ, irşat ve benzeri sivil alanlarda yapılacak çok büyük hizmetler vardır. Şimdi bunları tekrar etmeyelim. Çünkü konumuz laik devlette İslamî siyaset imkanlarını araştırmaktır. Sadece şu kadarını hatırlatalım: İslam davasını laik siyasette yürütecek olanların olabileceği iki vaziyet vardır:

Ya iktidar olmak değil, davanın tebliğ edilmesi amaçlanır. Çünkü siyasetin sesi gür çıkıyor. Bu vesileyle sürekli doğrular anlatılarak insan kazanılır. Bu insan sayısı belli bir oranı

aşınca toplumsal değişim kaçınılmaz olur. Bunu yapanlar “müzmin muhalefet” olmayı, iktidardan uzak kalmayı göze alacaklardır.

Ya da “oynamaktan maksat ütmek, öğrenmekten maksat tutmak” gibi, “siyasetten maksat iktidar olmak” diyerek hükümet olmak amaçlanır, ona göre faaliyet yapılır. Ama bu durumda nihâî hedefe varmadan önce birçok ilkedden ister istemez taviz vermek de göze alınır. Belki de doğrudan din değil, dolaylı yollarla, temel haklar ve hürriyetler üzerinden siyaset yapılır. Bu konuda her babayiğidin bir yoğurt yeme şekli olabilir. Muhtemeldir ki bazıları da yüzüne gözüne bulaştırabilir. Doğrusu bu yol, sürekli bilgi, irade, azim ve kararlılık isteyen çileli bir yoldur. Kendine göre zevkleri de vardır ki, bulaşan bir daha kolay kolay ayrılmak istemez.

Ne var ki bunu yapanların zaman içinde hassasiyetlerini yitirme, dünyevileşme ve sıradanlaşma tehlikeleri de vardır. Bunun için tedbirler alınmalı, istişare asla unutulmamalı, fikir özgürlüğü, eleştiri imkanları, denetim yolları, muhasebe zamanları açık tutulmalıdır. Velhasıl her türlü tedbir alınmalıdır. Bu sayılanlar olmazsa olmaz gerekliliklerdir.

Biz bu zamana kadar bunun iki örneğini de yaşadık. Önce davayı açıkça anlatan bir parti kuruldu; Millî Nizam Partisi. Laik Batıcı sistemin yasakçı zihniyeti yüzünden bir yıl yaşayamadı, kapatıldı. İşte yaşanan tecrübeyle bu gerçek görülünce, bundan sonra yavaş yavaş ikinci usül tercih edildi. Şu anda Hüdapar da Millî Nizam gibi tavizsiz siyaset gütmeye kararlılığında gözüküyor.

İsterseniz bu tecrübeyi biraz açalım: İlk tecrübe Necmettin Erbakan liderliğinde Millî Nizam Partisi tecrübesidir. O kapanınca aynı ekip tarafından Millî Selamet Partisi kurulmuştur. Bu parti de ilk yıllarında açıkça dinî söylemlerde bulunuyordu. Kendini kitlelere böyle duyurdu ve iktidar ortağı oldu.

Hatta tek başına iktidarın zor yakalandığı ülkede sembolü gibi “anahtar” parti durumundaydı. 12 Eylül Darbesi ile kapatılınca, yerine aynı çizgide devam eden Refah, Fazilet ve Saadet partileri kuruldu. Kendileri kabul etmese de genel kanaat Recep Tayyip Erdoğan liderliğindeki Adalet ve Kalkınma Partisi de bu tecrübenin daha ileri bir aşamasıdır. Bunların yanında bazı partiler de siyasî arenaya atılmışlardır ama kalıcı ve etkin olamamışlardır.

Her iki parti de oldukça başarılı oldu ve iktidarı ele geçirdi. Kendince kimi faydalı icraatlar da yaptı. Bunların değerlendirilmesi başka bir kitabımızda enine boyuna incelendi.⁴⁶ Şimdi burası o değerlendirmelerin yeri değildir. Dolayısıyla işin uygulamasını kendi yerine bırakalım da siyasette azimet ve ruhsat kavramlarını biraz daha yakından görelim. Çünkü siyasette bu kavramları inkar eden Müslümanlar da yok değildir.

SİYASET VE PARTİLERDE AZİMET VE RUHSAT

“Azimet” ve “ruhsat”ın ne demek olduğunu az önce görmüştük. Kısaca hatırlayacak olursak, azimet, farz veya haram olsun dinî hükümlerin aslı, tabii ve normal olanıdır. Mesela namaz kılmak farzdır, leş yemek haramdır gibi.

Ruhsat ise, zorda ve darda kalan Müslümanı, zorluk ve darlık oranında genişlik ve rahatlığa kavuşturan geçici izinlerdir. Mesela ayakta namaz kılamayanın oturarak namaz kılması, acından ölecek hale gelen insanın ölmeyecek kadar leş veya haram kılınan etten yemesi gibi. Buna göre birinci örnekte kıyam/ayakta durma farzı, ikinci örnekte leş yemenin haram olması hükmü kaldırılmış olur.

46. Hatta o kitabı yazdık ama faydalı olup olmama açısından hâla tereddütlerimiz var. Bu sebeple şimdilik yayınlamaya teşebbüs etmiyoruz.

Başka bir ifadeyle azimet, İslâmî emir ve hükümlerini tam ve mükemmel olarak yerine getirme hususunda kesin irade kullanılarak yapmaktır. Ancak bu hükmü tam ve mükemmel bir şekilde yerine getirmek mümkün olmazsa o zaman ruhsatları kullanmak gerekir.

Zaruretler haramların işlenmesini mübah kılar ve haram olmasından doğan cezayı ortadan kaldırır. Su bulamadığından ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalan susuz bir kişi, ölmeyecek kadar içki içebilir. Tedavi maksadıyla doktor, kadın ve erkeklerin avret yerlerine bakabilir. Böyle yapanlardan günah kalkar.

Zaruretler ve ruhsatlar elbette ölçüsüz değildir. Meselâ bir kimsenin malına tecavüz etmek haramdır. Aç kalıp da ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalan kimse, başkasının malını, onun rızası olmasa da alıp yiyebilir. Bundan dolayı günahkâr olmaz ve sorguya çekilmez. Ancak sonra mal sahibine hakkını vermesi veya helâlleşmesi de gerekir.

Bizim siyasî partiler bakımından bir önceki yazımızda anlattığımız azimettir. Buradan ötesi de zaruret ve ruhsat olur.

Nasıl mı?

İşin tabii olanı, normal olanı, Müslümanların İslam devletinin hakim olduğu bir İslam toplumunda İslam ahkâmına, kanunlarına, şeriatına, yasalarına göre yaşamalarıdır. Bir devlet İslam kanunlarını uygularsa o devlete “İslam Devleti” denir. Böyle bir devlet idaresinde yaşayan topluma da “İslam Toplum” denir. Müslümanlar İslam ahkâmını, hukukunu, kanunlarını almak ve başka hukuku, kanunları, yasaları inkar ederek reddetmek zorundadırlar. İnançları bunu gerektirir.⁴⁷

47. Bu konuda daha fazla bilgi için şu kitaplarımıza bakılabilir: Bu Sistemden İslam’a, İslamlaşma Bilinci, İslam’da Devlet ve Siyaset, İnançta Arınma, Sistem ve Şeriat, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Laiklik Sorgulaması, Batılılaşmayla Hesaplaşma, İslam’sız Olmaz.

Peki, Müslümanlar bir şekilde kendi devlet ve toplumunu kaybetmişlerse ne yapacaklar? İslam’ı uygulamayan, üstelik uygulanmasına izin de vermeyen, ona giden yolları kanunlarla kapatan bir devlet ve sistemde yaşamak durumunda, zorunda kalırlarsa, ne yapacaklar da bu zorlukları aşacaklar?

Bu vaziyette ne yapılacağına dair geleneksel fıkıh kitaplarımızda üç görüş vardır. Şimdi kısaca bunları görelim:

1. Az olduklarından ötürü güçlerinin yetip yetmediğine bakmaksızın ya bu zalim ve kafir devlete isyan ederek kendi devletlerini kuracak veya bu uğurda savaşarak öleceklerdir. Fıkıh kitaplarımız bu görüşe “Devrimci Görüş” diyor. Bu görüş, ehl-i sünnetin faydasız bulup katılmadığı, daha çok haricilerin ve kimi şîilerin görüşüdür.
2. Ya da devlete, siyasete, topluma karışmayacaklar, kendilerine verilen haklara kanaat ederek, özel imkanlarıyla dinlerini öğrenmeye çalışarak bireysel ve toplumsal hayatlarında ellerinden geldiği kadar dindar yaşamaya gayret edeceklerdir. Bu görüş de “Sabırcı Görüş” denir. Eş’arîlerin görüşü olarak meşhurdur.
3. Üçüncü ve orta yol olanı ise, devlet ve toplumu İslamlaştırmak için cebir ve şiddetten uzak yasalar çerçevesinde mücadele edeceklerdir. Bir yandan eğitim ve irşat ile dini öğretip yayarken, bir yandan da siyasete atılıp ele geçirdikleri imkanları davaları doğrultusunda kullanmaya çalışacaklar. Fıkıh alimlerimiz bu görüşe de “Temkinci Görüş” diyorlar. Ebu Hanife ve Maturîdîlerin benimsedikleri, bu görüştür.

Biz bu üç görüşün fıkım delilleriyle birlikte “İslam’da Devlet ve Siyaset” ile “İlim ve İktidar” kitaplarımızda enine boyuna yazdık. Burada da özet bilgiler verdik. İsteyen arkadaşlar o kitaplarımıza bakabilir.

KISA BİR DEĞERLENDİRME

Hak, hukuk ve adaletten ayrılmış bir devlet ve yönetimi iktidardan alacağı etme, devirme, yerine başkasını getirme yollarından biri de “kıyam” veya “isyan” hareketidir. Hiç şüphesiz çok tehlikeli olduğu için kıyam veya isyan etmenin elbette birçok şartı vardır. Bu şartlar oluşmadan ve olgunlaşmadan yapılacak bir isyan hareketi canları, malları ve ırzları zayi ederek boşuna acı çekmek ve kendine yok yere zarar vermektir. Bazen de uzun yıllar sürecek dahilî çatışmalara, iç savaşırlara sürükleyerek çok kardeş kanı dökülmesine ve beldelerin harap olmasına sebep olacaktır.

Düşman da zaten bunu istemektedir. “Bir isyan etseler de işlerini tamamen bitirsek” diye fırsat beklemektedirler. Hiçbir Müslümanın aklından böyle hikmetsiz ve zarar verici yanlış düşünceler geçmemelidir.

Bize göre ikinci görüş de, yani “Sabırcı Görüş” de doğru değildir. Çünkü cebir ve şiddet olmadan İslam için elden ne geliyorsa yapmak gerekir. Dinimizin emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker/iyilikte yarışma, kötülüğü engelleme, nasihat ilkeleri bunu gerektirir. Biz bu işlemlere kısaca “cihat” diyoruz.⁴⁸ Bu da dinin bir emridir. Öyleyse bu yapılmalıdır. Yani Temkinci Görüş.

Hiç kimse dinin emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker/iyilikte yarışma, kötülüğü engelleme, nasihat ilkeleri çerçevesinde cihat yapma işine karşı değildir. Bunda ittifak vardır. Öyleyse üzerinde ittifak edilen bu işler, herkese düşen en önemli işlerdir. Herkes bu tür faaliyetlere katılmalı, bu uğurda çalışan STK'lara malî ve bedenî destekler vermelidir.

Tamam, buraya kadar anlaştık.

48. Daha fazla bilgi için bakınız: Cemal Nar, Cihat ve Zafer Şartları, Özgü y., İstanbul.

Şimdi gelelim ihtilaf ettiğimiz meseleye. Konuya bir soruyla girelim:

LAİK SİSTEMDE İSLAMÎ PARTİ KURMAK

İslam'ın yürürlükte olmadığı ve İslamî bir partinin kurulmasına da izin verilmediği laik, ateist, materyalist, pozitivist bir sistemde, o ülkede vatandaş olan Müslümanların temel hak ve hürriyetlerini koruyacak, hayatlarındaki zorluk ve sıkıntıları kaldırarak yaşamlarını kolaylaştıracak, maddî refah ve kalkınmadan, gelir dağılımındaki paylaşımdan adil olarak yararlanmalarını sağlayacak, kendilerine gelen maddî ve manevî zararları defedecek, yönetme ve denetlemede, hukuk ve eğitimde, iktisat ve her türlü sosyal yaşamda hak, hukuk, özgürlük ve eşitliklerini yasal teminat altına alıracak bir siyasî parti kurmalarını acaba nasıl olur?

Acaba bu işlem Müslümanlara faydalı olur mu? İslam açısından bunun hükmü nedir? Caiz midir, değil midir? Bir başka ifadeyle emir mi, yasak mı, mübah mı, yani serbest midir?

Bu görüşler İslam dünyasında tartışılmaktadır. Bizim ülkemizde iş tartışmadan öte fiiliyata dökülmüştür. Peki, bu işe biz ne diyelim, sizler ne dersiniz?

Biz yazarak düşünmeye ve bir yerde sizlere danışmaya devam edeceğiz. Niyetimiz Rabbimizin rızasıdır. Öyleyse hakaret etmeden, alay edip aşağılamadan seviyeli bir şekilde ve üretken olarak bu konular üstünde düşünmeye ve düşündüklerimizi yazmaya, konuşmaya devam edelim. Bu ilmî bir meseledir. Üstünde çalışmanın ve bilgiye dayanan fikir yürütmenin bir tadı vardır. Hadi kendimizi o zevkten mahrum etmeden tadını çıkaralım.

RUHSAT, DİNİN EMRİ DEĞİL MİDİR?

Neydi o soru veya sorun, önce onu bir daha hatırlayalım mı?

“İslam’ın yürürlükte olmadığı ve İslamî bir partinin kurulmasına da izin verilmediği bir sistemde, Müslümanların temel hak ve hürriyetlerini koruyacak, hayatlarındaki zorluk ve sıkıntıları kaldırarak yaşamalarını kolaylaştıracak, maddî refah ve kalkınmadan, gelir dağılımındaki paylaşımından adil olarak yararlanmalarını sağlayacak, kendilerine gelen maddî ve manevî zararları defedecek, yönetme ve denetlemede, hukuk ve eğitimde, iktisat ve her türlü sosyal yaşamda hak, hukuk, özgürlük ve eşitliklerini yasal teminat altına alıracak bir siyasî parti kurmaları:

1. Müslümanlara faydalı olur mu?
2. İslam açısından bunun hükmü nedir? Caiz mi, değil mi? Bir başka ifadeyle farz mı, haram mı, mübah mı? Ne dersiniz?”

“Bizim ne dediğimizin bir önemi yok. Asıl Rabbimiz ne diyor ona bakalım.” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, doğrudur. Fakat Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “*Müslümanların güzel gördüğü şey Allah katında da güzeldir.*”⁴⁹ sözünü unutmayalım. Bu hadis, şeriatımızın dört aslından, yani kaynağından biri olan “icma”nın da delilidir.⁵⁰

49. Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, 4318.

50. Ancak bu, “Müslümanların, mübahlardan güzel gördükleri” demektir. Farz, mendub, haram, mekruh, batıl, fâsîd olduğuna dair hakkında delil olan hususlarda ise, Müslümanların güzel gördüğüne tâbi olmak değil, delile tâbi olmak vacib olur. Mesela bugün Müslümanlar kadın-erkek halay çekmeyi, dans etmeyi, içki içmeyi, açık seçik gezmeyi, namahrem ile güle oynaya konuşmayı güzel(!) görüyorlarsa, bu haram ve çirkinlikler asla helal ve caiz olmaz, güzel görülemez. Müslümanların uygun gördüğüne tâbi olmak, şûrada, mecliste danışma

Bundan maksat nedir?

Bunu iyi tespit etmeliyiz. Elbette bu kural, Kur’an ve Sünnet dışında kalan ve hakkında nass (ayet ve hadis) bulunmayan konulardadır. Yoksa bir akl-ı evvel kalkar, “Müslümanlar bugün içki içmeyi güzel görürlerse, o meşru mu olacak?” diye sorar. Siz de, sanki dinde ruhsatı meşru kılan Allah değilmiş gibi “Dinde ruhsat muhsat yoktur, Allah ne dediyse o olur.” diyen cahillerle tartışmanın zorluğu altında “of” diye inlersiniz.

Biz bu konudaki görüşleri az yukarıda maddelemiştik. Şimdi burada diyoruz ki, bizim bu soruya iki çeşit cevabımız vardır. Öncelikli cevabımız şahsîdir ve sadece bizi bağlar: “Bizim meslek ve meşrebimiz cebir ve şiddet olmadan dinimizin emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker, nasihat, iyilikte yarışma, kötülüğü engelleme ilkeleri doğrultusunda “cihat” yapmaktır. Yaptığımız için “particilik” olarak anlaşılmaması ve siyasî ihtilaflara kurban edilmemesi için bilfiil siyasete karışmamaktır.

Birisi kalkar da “Tamam, anladık, siz bilfiil içinde olmayacaksınız, siz siyasete karışmayacaksınız, ama hiç olmazsa isteyenlerin siyasî parti kurup çalışmasına ne dersiniz?”

O zaman da genele mahsus ikinci cevabımız gelir: “Her ne kadar biz bilfiil siyasete karışmamayı tercih etsek de, zarureten mübah olduğu için iyi niyetle siyaset yapmak isteyenleri engellemez, içlerinde olmasak da imkan nisbetinde destek veririz. İyi işlerinde tebrik eder, kötü ve zararlı işlerinde eleştirir, doğruya işaret ederek irşada çalışırız.”

Bu arada şu uyarıyı da yapmak zorunda hissediyoruz kendimizi: İnsanları idare etmek, yöneticilik yapmak, baş olmak şan ve şöhreti, mal ve makamı da beraberinde getirdiğinden, doğrusu

ve istişarede söz konusudur, Şer’î hükme delil getirmede söz konusu değildir. Dolayısıyla Müslümanların uygun gördüğü şer’î delil değildir, onlarla şer’î hükme delil getirmek uygun olmaz.

bu iş oldukça tehlikelidir. İktidar imtihanı çetindir, çünkü ateş-ten gömlektir, çok kuvvetli bir iman, irade, istikamet ve uyarıcı salih, sadık dostlar gibi yardımcıları ve dayanakları olmayanları bu ateş çok fena yakabilir. Teşebbüs etmek isteyenler, tavsiye ederiz, iki kere düşünsünler. Altından kalkabileceklerse, kendilerine güvenebiliyorlarsa, buyursun yapsınlar. Çünkü sevabı da o nispette çoktur. Çünkü başkalarına hizmet etmek, kendine hizmetten çok hayırlıdır ve sevabı katmerlidir. Bu işin ne kadar sevap olduğunu ve bir o kadar da tehlikeli olduğunu “İlim ve İktidar” kitabımızda yazmıştık, bakılabilir.

Burada şu soru akla gelebilir: “Neye dayanarak ‘mübah’ dedik?”

İslam’ın zaruret ve ruhsat ilkelerine dayanarak “mübah” dedik. Bu bizim bu zamana kadar (Allah Teâlâ’ya lütfu için hamd ederiz) okuduklarımız, duyduğumuz ve gördüklerimizin neticesinde vardığımız kanaatimizdir. Açıkça belirtelim ki biz müctehit değiliz. Kimsenin de bunu bir fetva olarak almasını beklemiyoruz. Sadece “bu bizim bir görüşümüzdür” diyoruz. o kadar. Yazıdan anlaşıldığı gibi bu konuda “ilk fetva veren” de biz değiliz.

Önce şunu dikkat çekerek açık açık söyleyelim: Burada bizim maksadımız, asla ve kat’a yürürlükte olan İslam dışı yapılanmayı ve tağutî yasaları benimsemek, desteklemek ve onlara güç vermek değildir. Bilakis “tağutu inkar” kesinlikle iman şartıdır. Bu inkar, “olmazsa olmaz” bir iman şartıdır. Bunlar malum. Yine bilindiği gibi iman ve inkarın mahalli kalptir.

Peki, “bu mübahdır” fetvasından amacımız nedir?

Hemen söyleyelim; beklenen amaç, demin saydığımız şekilde Müslümanların hak ve hukukunu korumak, dinin bilinmesi ve yaşanmasına imkanlar sağlamak, Müslümanlara yapılan eziyet, işkence ve zulümleri önlemektir, o kadar. Kısacası maksat, fıkıhın “mefsedeti def, menfaati celp” kaidesine göre hareket etmektir.

Düşmanlarının da böyle bir partinin kurulmasını istememeleri, kurulanları en ufak bir bahaneyle kapatmaları, bunun gerekliliğini ve faydasını ortaya koymaktadır.

Burada çok büyük zorluklarla karşılaşmak mümkündür. Mesela Müslümanlar inanmadıkları kanunlar ve düzenlemelere göre konuşmak ve davranmak zorunda kalabilirler. Hakkı haykırarak yerine susmayı tercih etme durumunda kalabilirler. Bunu yaparken yüreklerinde samimiyetle kendi iman ettikleri kanunlar olmakla birlikte, dışta bunlara muhalefet vardır. Bu “için ve dışın başkalığı” gibi “amelî münafıklığı” akla getiren ve elbette hoş olmayan bir durumdur. Belki de zehir içmek gibi bir şeydir Müslümanlar için.⁵¹ Bu işin sınırı, ölçü ve miktarı ise bunu sadece buna mecbur ve mahkum olanların yapmasıdır, olmayanların değil. “Zaruretler, kendi miktarlarınca takdir olunur.”⁵²

İşte biz buna “zaruret” diyoruz. “Zaruretler, memnu olan şeyleri mübah kılar.”⁵³ “Takiyye” diyenler de vardır. Olabilir.

İşte bu durum, şartların getirdiği miktar kadar olmak ve ilkelere aykırı tutum ve davranışlar asla kalpten benimsenip tasdik edilmemek kaydıyla yapılırsa, belki normal durumlarda bunu yapacak olanlara terettüp eden günahlar, zarurettten dolayı yapanlardan kalkabilir. “Zarar bikadri’l-imekân def’ olunur.”⁵⁴ Hatta kimileri kalplerinin seviyesi ve ihlaslarının boyutu ile bunu bir nevi cihada da çevirebilirler.

51. Bu konuda çok Müslümanın acı ve ızdırap dolu sızlanmalarını dinledik. Ama herkes 28 Şubat Post Modern Darbe öncesinde Kayseri Belediye Başkanı Şükrü Beyin samimi feryadını internetten görebilir, hatta dinleyebilir. Bir üniversitenin rektörüken milletvekili olan Mustafa Kamalak Bey, özel bir görüşmemizde şöyle demişti: “Kendimi hür zannedirdim. Esir veya köle olduğumu Meclis’e girince anladım.”

52. Mecelle, md. 21.

53. Mecelle, md. 20.

54. Mecelle, md. 30.

Bu yer yer yaşanan “özü başka sözü başka olma,” “söylemi eylemine ters düşme,” “zaman ve zemine göre konuşma,” durumu, “nifakı” çağrıştıran ve elbette insan onuruna yakışmayan çok çirkin bir vaziyettir. Üstelik bu, düşmanı kandırmaz, dostu inandırmaz. Yani kimseyi tatmin etmez. Ancak zevahiri kurtarmak vardır. Sistem münafık olunca, böyle komiklikler çok yaşanır maalesef. Aslında zorun da zoru bir durumdur bu. Zarureti olmayanın asla katlanamayacağı bir durumdur yani. Bu ve benzeri başka sebepler yüzünden birçok ehil insan siyasetten uzak durmaktadır.

KİM SORUMLU?

Ancak bu çirkinlikten sorumlu olanlar öncelikle Müslümanlar değil, halkın iradesini hiçe sayarak Müslümanları haklarından mahrum edip bu konuma mecbur eden düzenbazlardır. Az önce “sistem münafık olunca” derken bunu kasdetmiştik.

Fakat onlar insan hakları ve onurları karşısında o kadar laubali ve arsızdırlar ki, hem bu hak gaspını yapar, hem de dıştan kabullendiğini söylese bile kalbinden laikliği reddeden Müslümanlar için “takiyecici” diyerek, sanki bir marifet ve galibiyet iftiharını imiş gibi “sözde değil, özde laiklik isteriz” diyebilirler. Bu haksız ve hukuksuz zalimlikleriyle daha çok beklerler! Kaldı ki, asıl takiyeciler kendileridir. Çünkü inanç, söz ve hayat tarzlarıyla İslam’dan fersah fersah uzak düştükleri halde, yeri geldikçe halka kendilerini sevdirmek için “Müslüman” olduklarını söylerler. Ne alaka?

Her neyse... İşte bu zarurettten kaynaklanan partiler herkesçe bilinmelidir ki “asıl olan,” “tabii ve normal olan” değil, aksine “gelip geçicidirler.” Asla kalplerde yer etmezler; dışta ve değişkendirler. Diken üstünde otururcasına rahatsız edici ve acı vericidirler. Şartları ortadan kalktığında derhal bitirilmelidirler.

İşte bu laik sistemde bizim “siyaset” ve “parti” anlayışımız budur.⁵⁵

Bir kere daha uyaralım ki ruhsatlar, zaruretlerin mecbur olduğu mahkûmiyetlerdir. Bunların üstünde asıl ve azimetlermiş gibi gereğinden fazla durmak ve ayrıntılarında boğulmak, aslında dinimize ve dünyamıza faydası olmayan ve yasaklanan boş işler anlamında “lağv” ve “malayânî” sayılabilir.

“EHVEN-İ ŞER” MESELESİ

Gelelim “ehven-i şer ihtiyar olunur” ilkesi meselesine. “Ehven-i şerrin tercih edileceği” “kavaid-i külliye”den olarak fıkhımızda tesbit edilmiş, en son Mecelle’nin küllî kaidelerine de girmiştir. Hatta günlük hayatımızda çok kullandığımız bir deyim haline gelmiştir desek mübalağa etmiş olmayız herhalde.

Bu ifadenin aslı “ehven-i şerreyn”dir. Yani, “iki şer, iki kötünün az veya hafif olanı” şeklindedir. Önemli bir fıkıh, yani İslâm hukuku kaidesidir. İslâm hukukuna göre hazırlanan Mecelle’de; “ehven-i şerreyn ihtiyar olunur” diye geçmiştir ki, “başka ihtimal (alternatif) yoksa ve yapmak zorunda olduğumuz şeyler kötü veya zararlı şeylerse, onların arasından en hafifini seçmek mecburiyetindeyiz” demektir. (Md.29)

Aynı zamanda Mecelle’de benzer üç madde daha vardır:

55. Yeri gelmişken bir kere daha belirtelim ki bizim kişisel olarak asıl çabamız, bu ruhsattan uzak kalarak azimeti gündemde tutmak ve yaşanır kılmaktır. Bu “ruhsatlı siyaset” asla gözümüzde de, gönülümüzde yoktur. Biz ilke olarak insanlığa hizmet adına davet, tebliğ ve irtibat çalışmalarını ilmî zeminde yapma kararı aldık. Bundan da çok memnunuz. Ancak, hakkını vererek, ilkeli ve dürüst kalarak bu işi yapan ve ümmet adına bir boşluğu dolduranlara da destek ve duamız vardır.

“İki fesatla karşılaşıldığında hafif olanı yapılır, büyüğünün çaresine bakılır.”

“Büyük zarar küçük zararlar giderilir.”

“Genel zararı önlemek için kısmî zarar seçilir.” (md. 26, 27, 28).

Bugünkü Türkçe ile aktardığımız bu maddeler İslâm hukuku açısından önemli kaidelerdir ve bilinmeleri halinde günlük hayatımızda birçok problemimizi çözerler.

Ancak ifadelerden de anlaşılacağı gibi, iki şer, iki kötü, iki zararlıdan hafif olanının yapılabilmesi için, hayır olan ihtimalin (alternatifin) hiç bulunmaması ve ikisinden birini mutlaka yapmak zorunda kalınması şartları vardır. Buna göre; şerlerin yanında bir de hayır varsa veya hayır olmasa bile şerlerin hiçbirini yapmadan da olabiliyorsa şerrin hafif olanı dahi yapılamaz.

Meselâ: Yaralı bir adamın, secdeye gidince yarası akıyorsa ima ile oturarak kılar. Çünkü secdeyi terk etmek, namazı abdestsiz kılmaktan daha hafif bir zarardır. Bir adamın tavuğu başkasının değerli bir incisini yutsa, incinin sahibi tavuğun parasını verip onu kesebilir, diğeri vermemezlik edemez. Hamile bir kadın öldüğünde, çocuğunun canlı olduğu umuluyorsa kadının karnı yarıp çocuk çıkarılır. Etrafa yayılmasından endişe edilen bir yangını söndürmek için gerekirse itfaiye, birinin evini yıkabilir. Susuzluktan ölmek üzere olan birisi, şaraptan değil de biradan ölmeyecek kadar içebilir. Sünnetten ya da farzdan birinin mutlaka gideceği yerde, kalbi kan ağlayarak sünneti bırakıp farzı yapar.⁵⁶

56. Daha geniş bilgi için bakınız: Ali Haydar Efendi, Dürer, 1/83 vd; M. Sıddık el-Burnû, el-Veciz, S. 82 vd) (<http://fikih.ihya.org/islam-fikhi/ans-279.html>)

Bunu siyasete uyguladığımızda şöyle söylenebilir: “Millet ve dine hizmet ederek faydalı olmaya çalışan bir parti yoksa veya yok hükmünde zayıfsa, bari en az zararlı olan partiye rey verilir.”

İşte bu kaide gereği Bediuzzaman Said Nursî (k.s.) ve kendisine uyulmaya layık birçok İslam alimi, zamanında CHP yerine DP’ye oy vermişler ve bunu aleni ilan ederek örnek olmak istemişlerdir. Şimdi bu olayı bildikleri halde bazı Müslümanlar “Bu sistemde bir partiye oy vermek için kimden fetva aldınız, hangi alimden duydunuz?” diyorlar ve ekliyorlar: “Bu sistemde bir partiye oy vermek, şirk, dinden çıkmaktır.”

Şimdi bu milletin iman selameti için dünyasını da, ukbasını da feda eden iman kahramanı bir imam ve üstad olan Bediuzzaman Said Nursî (k.s.) için “müşrik” demek ve onun gösterdiği yolu ve fetvayı kabul etmemek, cehalet ve haddini aşmak değil midir? Hangi ciddi Müslümandan bu saygısızlık beklenir?

Dikkat edilsin, bu fikri ve uygulamasını doğru bulmayan ve faydalı görmeyenlere saygımız vardır. Kabul etmesek de hakaret etmeyiz. Bizim “cahil ve saygısız” dediklerimiz, ihtilafli bir meselede Müslümanlara şirk, irtidat, kafir olma sıfatını yapıştıran, “tekfir” silahını yersiz kullanan haddini aşmış, aşırılığa düşmüş densizlerdir.

HAYIR VARSA ŞER ALINMAZ

Bu meseleye itiraz eden kardeşlerimize faydalı olur ümidiyle kısa bir okuma parçası sunalım:

“Özellikle Hakkın hâkim olmadığı, şer ve fesâdın devlet ve çevre eliyle mecbûrî istikamet olarak gösterildiği yerlerde çoğu zaman iki şerden birini kabul etme mecburiyetinde kalırız. Bu

takdirde yapılacak iş, şerrin ehvenini, yani daha hafifini kabul etmekten geçer.

Burada hayırla şerrin karşılaştırması yapılıyor değil. Elbette ki hayırla, ehven-i şer karşı karşıya gelince hayır işlenecektir.

İki şerden birinin tercih edilmesinden başka bir seçenek olmadığı durumda ne yapılacağıyla, nasıl hareket edileceğiyle ilgili olarak, ehven-i şerrin tercih edilmesi, zararın en azla atlatılması olarak değerlendirilmelidir.

Ömer Nasuhi Bilmen üstadın *Istılâhât-ı Fıkhiyye Kamusu*'nda bu gerçek, "İki fesad teâruz ettikde (karşı karşıya geldiğinde) ehafı (daha hafifi) irtikâb olunur." şeklinde kurallaştırılır ve iki ayrı misalle açıklanır: "Yangında, yangın yerine yakın evlerin yıkılması, yangının büyümesini önleyecekse bu yola tereddütsüz gidilir." "Batmaya yüz tutan geminin bir kısım yükleri denize atılır."⁵⁷

YA HAYIR HİÇ YOKSA?

Gelelim çıplak gerçeğe. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi Türkiye'de laik sistem İslam Partisine izin vermiyor. Kurulan her parti Anayasaya ve yasalara bağlı kalmaya mecbur. Anayasasının başlangıç ilkeleri partilere "Atatürk Milliyetçiliği" ve "laiklik" şartını dayatıyor.

Öyleyse ne yapacaksınız?

Hatırlanırsa bunu da yazdık daha önce. Özeti şu: Ya bir parti kurup siyasete katılmayı hiç düşünmeyeceksiniz. Sizi eller/yabancılar idare edecek. Ya da dayatılan şartlara içinizden "hayır," dışınızdan "evet" diyerek partinizi kuracak ve siyasete katılarak ülke yönetiminde söz sahibi olacak, hem din ve dünya bakımın-

57. Devamına kolayca erişebilmeniz için bakınız: <http://fecir.net/node/2873>

dan halka hizmet edecek, hem de bu haksızlığı gidermeye çalışacaksınız.

Bunu yapanlar vardır ve bunu İslam'ın "zaruret" ve "ehven-i şerreyn" ilkelerine dayanarak yapıyorlar. Hatta bu yaptıklarına "cihat," parti üyelerine ve mensuplarına da "cihat ordusu" diyorlar. Biz bu tür ifadeleri, safları çoğaltmak ve sıkı tutmak gibi iyi niyetle söylenmiş mübalağalı sözler kabul ediyoruz. Çünkü zaruret gereği yapılmakta olan hata ve yanlışlardan cihat ordusunu tenzih etmek istiyoruz. Karşı taraftan bu tutum ve davranışları, bu tür bir siyaset tarzını kınayarak "takiyeciler" diye aşağılayanlar, asıl, insanlara özgür siyaset yapma ortamını sağlamadıkları için kınanmayı hak etmiş suçludurlar. Aslında bu ayıplı ortamdan kendileri utanmalıdırlar.

Velhasıl ortada "mutlak hayır" diyeceğimiz bir "İslam Partisi" olmayınca şerler arasından birini, ya "bize en yakın" ya "bize en az zararlı" ya da "hem yakın hem de iktidar şansı var" diyerek tercih ediyoruz. İşte bunu da İslam fıkının "ehven-i şer tercih edilir" kaidesine göre yapıyoruz.

Bu görüş karşısında, "bu ve benzeri şart ve ortamlarda hiçbir zaman parti kurup siyasete katılmayı düşünmeyeceksiniz. Varsın sizi zalim eller, düşman ecnebler idare etsinler. Varsın hak ve hukukunuza saldırarak size zulmetsinler. Siz bu ortam içinde elinizden geldiği kadar İslam'a davet ve tebliğ çalışmalarınızı yapacaksınız. Bir İslam toplumu oluşturmaya bakacaksınız." diyenlere saygı duyduğumu daha önce de ifade etmiştim. Bu düşünceyi "demokrasi ve laikliği ret" anlamında tercih edenlere ve üstlerine düşen davet ve tebliğ vazifesini yapanlara sevgilerimi sunarım. Kendilerine başarıları için dua ederim.

Fakat ikinci sık olan "parti kurmak" için "şirk" veya "küfür" diyenleri hatalı bulurum ve biraz "fıkıh," biraz "fıkıh usulü" okumalarını, biraz da bizden evvel yaşamış büyüklerin sözlerini dinlemelerini tavsiye ederim.

Hele hele aynı sistemin çamurunda kirlenmişken, bu sistemi her işlerinde vergi vererek güçlendirirken, sağlık ve sosyal kurumlarından hep faydalanırken kendilerini temiz, kardeşlerini kirli görenler, temiz kalmayı tekellerinde tutarak hizmette rekabet yerine kavgayı seçenler, yaptıklarından utanmalı ve kendilerini ilmin ışığında bir daha gözden geçirmelidirler.⁵⁸

Her Müslüman elbette bir İslam toplumunda yaşamak ister. Elbette bir İslam devletinin adil ve hakkaniyetli gölgesinde rahat ve huzur içinde ömür sürmek ister. Elbette İslam medeniyetinin iftihar edilecek faydalı ve güzel kurumlarının inşa edip ortaya koyduğu izzet ve şeref bahşeden eserlerinden istifade etmek ister.

Şayet böyle bir devlet ve medeniyetten mahrumsa, ona yeniden ulaşmak için her türlü gayret ve çabayı sarf etmek ister. Buna mani olan, bunun için verdiği mücadelelere karşı çıkan, her iyi işlerini yok etmeye kasteden düşmanlarına elbette kendisi de düşman olur. Bir Müslüman için bunda bir sorun yoktur. Sorun, bu İslam toplumuna, bu İslam devlet ve medeniyetine nasıl ulaşılacağı meselesidir.

Şimdi bu meseleleri biraz daha yakından görmeye çalışalım:

58. Bizim bir ömür kendimize, dinimize ve milletimize hizmet etmek için tahsil yapıp sonunda öğretmen ve vaiz olarak insanlara dinlerini anlatmamızı, sırf devlet memuru olduğumuz için “tağuta hizmet” sayan, öyle nitelendirerek reddeden, üstelik aşırılık bataklığında ihtilaf üretmekten başka bir şey yapmayanların kulakları çınlasın. Onlar, herkesin ürettiği bal ve pekmezleri yedikten sonra içine eden, gerilerinde o nimetlerin sahiplerine teşekkür yerine mikrop bırakan zararlı sinekler gibidirler ve bu çirkin tutum ve davranışlarıyla saygıyı hiç hak etmiyorlar.

DEVLET KURMADA USUL MESELESİ

FARKLI USUL TEKLİFLERİ

Biz Müslümanlar kardeşiz, dostuz elhamdulillah. Birbirimizin yâri, yardımcısı, velisi, vekili ve koruyucusu olarak yekdiğerimizi sevmeye mecburuz. Çünkü hadise göre “*Birbirimizi sevmedikçe mü’min olamayız. Mü’min olamayınca da cennete giremeyiz.*”

Aynı dinden kardeşler olmamız, ayrıntılar müstesna, temel inanç, düşünce ve tasavvurlarda da aynı olmamızı sağlayacaktır elbette. O yüzden evren ve eşyayı değerlendirirken pek farklı düşünemeyiz.

Değişik yerlerde Müslümanların gündemindeki konuları içeren seri yazılar yazıyor, konuşmalar yapıyoruz. Bu yazı ve hitabelerde kitabın hacmini büyütmemek ve yersiz detaylara dalmak için pek kaynaklara girmiyoruz. Hülasalar bazında konuları sunmaya çalışıyoruz. Aslında söylenenlerin altında mutlaka onları destekleyen ayetler, hadisler ve alimlerin beyanları vardır. “Bunlar biliniyor” diyerek süratle yol almaya çalışıyoruz.

Bunun bazı zararları da olmuyor değil. Mesela enine boyuna yazmayınca zaman zaman kendimizi iyi anlatamamış, fikrimizi güzel ifade edememiş, muhatabımızı ikna edememiş olabiliyoruz. Bu ve başka sebeplerle siz değerli okuyucularımız da farklı düşünce ve siyasî mülahazalarla yanlış veya eksik anlıyorsunuz da olabilir. Kabul ediyorum ki bunlar bir yerde insan için olağan sıkıntılardır, her zaman, her yerde, herkes için geçerli olabilir. O yüzden hoşgörüyü hiç elden bırakmamamız gerekir.

Şunu da söyleyeyim; aslına bakarsanız bizim İslam devletimiz bizi demokrasilerden elbette müstağni kılar. Batı uygarlığı da, ona sahiplenen ve yeryüzüne yaymaya çalışan gelişmiş ülkeler de, onlara İslam'ı tebliğ etme davası hariç, umurumuzda değildir. Maddî medeniyetleri ve çapulculuğa dayanan servetleri bizim gözümüzü boyayamaz. Yararlı yönlerini alır, canavarlıklarını reddederiz. Din, hukuk, siyaset ve medeniyette onlar bizi taklit etsinler, elimizde Kur'an ve Sünnet olduktan sonra biz kimseye muhtaç olmayız. Bu tür konularda niye onlara ittiba edelim?

Asıl ve önemli olan şudur: Bu ülkede carî sistem İslam değildir. Biz ise öyle olmasını isteyerek "İslam ve ümmet" diyoruz. Türkiye'de İslamî hareketin gelişmesi ve nihaî hedefine ulaşması için mücadele ediyoruz.

Burada tartışma konusu şudur. Bir başka ifadeyle bize şunu soruyorlar: "İslam Partisine izin vermeyen bu sistemde bizim kendi İslam devlet ve medeniyetimizi inşa davamızın bir siyasî ayağı olacak mı?"

Sormasalar ilgilenir miydik bilemem. Ama madem soruyorlar, bir cevabımız olmalı herhalde. İşte cevabımız: "Evet, vardır."

"Öyleyse nedir?" sorusuna karşı deriz ki, insanın olduğu yerde farklı fikirler muhakkak olur. Bu meseleye gelince, bu konuda bu ülkede üç görüş vardır:

1. Parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz.
2. Batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, bir netice de doğurmaz. Öyleyse bu abes ve günah işlerden kaçınmalıyız.
3. Siyaset ve partiler ana davamız ve hedefimiz değildir. Ancak İslam davamız için dinimize yakın bir parti olursa veya bize bazı hizmetler sunma ve zararlardan koruma karşılığında uygun bir partiyle anlaşma yapılırsa, belki davamıza ulaşmada o parti bir araç olarak kullanılabilir.

Siz hangi görüştesiniz bilemem, ama sevgili okuyucularım siz benim hangi görüşte olduğumu biliyorsunuz. Çünkü bir önceki bölümde bunu kısaca yazmıştım. Özetlersek, şahsen fiilî politika yerine doğrudan İslam'ı tebliğ için, davet ve irşat için, eğitim ve öğretim için çalışmayı seçtim. Bunun için fiilî politikayla uğraşmam. Ama iyi niyetle onu dine hizmet ettirmek için kullananları da desteklerim.

Burada birinci ve ikinci görüşte olan kardeşlerimize bir çift sözümüz var, inşaallah tevazu gösterir dinlerler, inşaallah akıllarına yatar da alırlar. Umut işte, neden olmasın?

Ey "parti ve siyaset çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz" diyen kardeşlerimiz! Biliyoruz ki sizin de asıl amacınız İslam'dır. Lütfe sizin safınızda olmayan kardeşlerinizi davet ederken olumlu, ılımlı ve yapıcı bir üslup kullanın, kırıcı, itici, dışlayıcı ve kaçırıcı olmayın. İslam'ın davet ve tebliğ metodundan ayrılmayın. Asla "particilik hastalığına" yakalanmayın. Bu hastalığın sebebi, partiyi araç olmaktan çıkarıp amaç haline dönüştürmektir. Hastalık belirtileri ise, İslam'ın haram kıldıklarını farkında olmadan kendine helal kılmaktır. Öyleyse şu ölçülere hassasiyetle bağlı kalmalı, bu konuda kendimizi ve çevremizi sık sık gözlemlemeli ve hesaba çekmeliyiz:

İslam'da bir Müslüman için dedikodu, gıybet, teccüss, suizan, iftira, hakaret, aşağılama, alay etme, haberleri araştırmadan

kin ve nefret duyma, sövme, ara bozma, kendini övme ve beğenme, kibir, gurur, tefahur, kendini tezkiye, yani temize çıkarma, başkalarını tekfir, tefsik ve başkalarını cehennemde görerek kendini garanti cennetlik sayma vs. haram kılınmıştır.

Müslüman mütevazı, alçak gönüllü, kardeelerini sever ve değer verir, her işini ve sözünü ihlas ve samimiyet açısından değerlendiren, kalp kırmaz, gönül incitmez olur. Akli başında bir Müslüman büyük lokma yemeli, ama “kimin sıratından geçip geçemeyeceği” noktasında büyük laflar etmemelidir. İslam büyük bir dava, cihat, azim bir iştir.

Cahilî sistem içinde, onun icazet verdiği kadar parti kurarak dolgun maaşlarla, lojman ve arabalarla, şan ve şöhretle yaşayarak dünyasını zevk u sefa ile sürdürenler, başkalarına İslam ve cihat hakkında ders vermeye utanmalı, millete tepeden bakmamalı, asla aşağılamamalı, aksine aldıkları oydan ötürü velinimetleri olan halka daima teşekkür ederek hizmetçi olmaya çalışmalıdırlar. Bilgi, amel ve cihat konusunda küçük çocuk seviyesinde kalmış olanlar önce bir alimin önüne diz çöküp kemal-i edeple otursun, İslam’ı öğrensin, nefsini terbiye etsin, sonra da asla boyundan büyük laflar etmeden, edebiyetle söze, sohbete karışsınlar. İslam’da krallık da yoktur, veliahtlık da.

Hepimizin biricik davası İslam’dır. Batıl bir sistemde bir araç olan partiyi asla ana dava haline getirmemeli, kendimizinkini överken de, başkalarınınkini yererken de ölçüyü kaçırmamalıyız. Çünkü sistem içinde partinin yeri, varlık ve hikmet sebebi bellidir.

Sonuçta bir kere daha hatırlayalım ki hepimizin biricik davası İslam’dır. O yüzden batıl bir sistemde bir partiyi asla dava haline getirmemeliyiz. Üstelik kendimizinkini överken de, başkalarınınkini yererken de dengeli olmalı, itidal ve orta yolu unutmamalı, ölçüyü kaçırmamalıyız. Çünkü sistem içinde partinin yeri, varlık ve hikmet sebebi bellidir. Buna olduğundan fazla değer vermemeliyiz.

Ey “batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirkettir, kaçınılmalıyız” diyen kardeşlerimiz! İçtihadınızı bir kere daha düşünün, zarureten siyaseti kullanmayı faydalı bulan Müslüman kardeşlerinizi “kafir” ve “müşrik” saymayın, kardeşlik hak ve hukukunu koruyun.

Çünkü zaruretler zorlar da bir parti kurmak veya kurulu biriyle anlaşmak şayet davamıza hizmet edecek olursak, bunun bir kıymet-i harbiyesi, bir değeri ve faydası olacak olursa, asıl davamıza zarar vermeden hepimiz olmasa da en azından bir kısmımız onunla iştiğal edebiliriz. Bu içtihadı da “zaruretlere göre hareket etme” sayarak asla “küfür” ve “şirk” diye nitelemeyebiliriz.

Bu kardeşlerime şu uyarıda bulunmayı bir borç sayıyorum. Bu tür düşünceler daha çok Arap ülkelerinde yaşayan alimlerin fikirleridir. Oralarda ise genellikle krallık, sultanlık ve diktatörlük vardır. Adı cumhuriyet olsa da bazı ülkelerde uygulamaların cumhuriyetle, cumhurun iradesiyle hiçbir alakası yoktur. O şartların ürünü olan bu tür fikirler, şartları daha başka olan Türkiye’ye haliyle uymaz, çok fayda da sağlamaz. O yüzden Arapça’dan tercüme edilen eserler okunurken buna dikkat edilmelidir. Kaldı ki o eserlerin yazarlarının itikatta ve amelde mezhepleri de önem arz etmektedir. Öteden beri “ehl-i rey” ile “ehl-i hadis” arasında usul ve metot farkları vardır. Kadim selefiyeden sonra gelen Maturidiyye ve Eş’ariyye vardır. Şimdilerde “yeni seleficilik” gibi akımlar, ehl-i sünnetin genel çizgisinden, çok meslede ayrılmışlardır. Bu tür bilgilerden uzak okuyucuların sağlıklı değerlendirmeler yapamayacağı ortadadır. Nitekim memleketimizin birçok genci, hakkında hiçbir bilgisi olmadığı halde, Maturidilik ve Eş’arilikten çıkıp selefi olduklarını söylemektedirler. Onlara, “Neden mezhebinizi terk ediyorsunuz? Ne eksiklik gördünüz? Girdiğiniz yeni mezhebin terkettiğinizden farkları nedir?” deseniz apışıp kalıyorlar. Bu da ayrı bir felakettir. Bu yüzden Arabistan coğrafyasında birçok terörist grup, bu cahil genç-

leri “cihat, şeriat, ümmet, hilafet, İslam devleti” gibi güzel kavramları bazen istismar ederek, bazen de içini yanlış veya aşırı fikirlerle doldurarak kandırıyorlar. Özellikle de Batılı emperyalist devletlerin İslam coğrafyasında yaptıkları sömürü savaşları, işgal hareketleri, zulüm ve zorbalıkları, gençlerin o gruplar etrafında cihat ve mücadele niyetiyle kümelenmelerine sebep olmaktadır. O yüzden kendi ülkemizin alimlerini okumak, delillerini kavramak çok çok önemlidir.

Elbette bu “ilkeli ve ahlaklı olma, kafirleri ve sistemlerini reddetme, Müslüman kardeşliğine sahip çıkma, eleştirilerimizi usulü dairesinde yapma tavsiyelerimiz bizi de bağlar. Biz de daima kardeşliğimizin gereğini yapmalı, kalbin ve dilin doğru olmasına dikkat etmeli, alay, aşağılama, hakaret, gıybet, nemime, suizan, tecessüs vb. haramlardan kaçınmalı, aziz ömrümüzü ilim, amel, ahlak ve cihatta tüketmeliyiz.

Aslında ilkelerde anlaşmak kolaydır. Esas zor olan anlaşma ayrıntılara girince başlıyor. Bunun örnekleriyle yazsak mı bilemiyorum.

SİSTEM BATAKLIKSA

Atalarımız “hamama giren terler” demişler. İnsan ve ortam ilişkisini ne güzel ifade ediyor bu atasözümüz. Hem hamama gireceksiniz, hem de terlemeyeceksiniz, olmaz öyle şey. Hele de hem terleyecek, ama kendi terini görmeyerek başkalarına “terlemiş ve ekşi ekşi kokmuşsun” diyerek hakaret edeceksin. İşte bu hiç olmaz.

Bu sistem devlet yönetiminden, yasama, yürütme ve yargı gibi bütün erklerinden İslam’ı kaldırmış, bir daha geri gelmesin diye de olanca tedbirleri almıştır. Devletin bütün önemli kurum ve kuruluşlarını bu amaca göre hem kanunlar, hem de atamalar-

la sağlama almış, Batıcı, laik, inkarcı bir sistemdir. Adı cumhuriyet de olsa, demokratik de olsa aslında “faşist” bir düzendir. Bu devletin dini yoktur, kutsalı yoktur, haramı helali yoktur, uygulanacak ilkesi yoktur. Dost ve düşmanına göre alınan tavır vardır sadece! Yani zor ve zorba bir düzendir.

Bu sistem bu haliyle bize göre kötülük üreten bir bataklıktır. Şimdi bizim bazı kardeşlerimiz kalkmış, uçuşan sinekleri göstererek, “işte bir sivrisinek daha” diye suç, kötülük, haram ve günah sayıyorlar. Başkalarını hep kirlenmekle suçlarken, kendileri gırtlaklarına kadar sistemin pisliğinde yaşadıklarını unutmuşlar, sanki temiz kalmışlar gibi kardeşlerine dil uzatıyorlar. Hayır, kimsenin kimseye “tencere dibin kara” deme hakkı yok, zira cevap ceptedir: “Seninki benden kara!”

Bu yüzden havada yeni bir sinek gördükçe, sanki biz görmüşüz gibi bize de gösterenlere diyoruz ki: “Sinek sayma kardeşim, burası bataklıktır, aklından zorun mu var senin? Buranın sivrisinekleri saymakla bitmez. Bunu görmemek elbette yanlıştır. Önemli olan, bataklığı kurutmak için bir şeyler yapmaktır.”

Bu çıplak gerçeği “parti ve siyaset, çağın cihat şeklidir, onsuz olmaz” diyenler de görececek, “batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirktir, bu tür faaliyetlere girenler müşrik olur, kafir olur” diyenler de görececek, “siyaset ve partiler ana davamız ve hedefimiz değildir. Ancak bir araç olabilir. Bu yüzden İslam davamız için dinimize yakın bir parti olursa veya kurulursa veya faydalı görülür de bize bazı hizmetler sunma veya bazı zararlardan korumaya dair söz vermesi karşılığında bir partiyle anlaşma yapılırsa, o parti kullanılabilir” diyenler de görecektir. Fakat bunlardan hiçbiri bir başkasına “bak sizinkiler ne yapıyorlar, ne haram ve günahlar işliyor, ne pisliklere batıyorlar” diyerek malumu i’lam etmeyecekler. Bunu “sizinkiler” ve “bizinkiler,” keyfinden değil, hepimizin içinde yaşadığımız zalim, zorba, baskıcı ve batıl sistemin zorlamasıyla yapıyor olduğunu idrak etmemiz lazımdır. El-

bette bu arada ruhsatı istismar ederek haramları haddinden fazla işleyen ve bunu keyif alarak yapan nefs-i emmare sahipleri varsa, onlar da iyi tanınacak, ellerinden Müslümanları kötüye kullanma imkanları alınarak dışlanacaklardır. Bu da, her zaman muhasebe ve istişareye önem veren hareketin üstüne düşen bir borçtur.

Bu neye benzer? Allah korusun aramızdan birinin kızı kaçırılmış ve kirlenmişse, sen, ben, o fark etmez, hepimiz oturup aramızdan ve utancımızdan ötürü ağlamalı ve bu kirliliğe karşı nasıl bir temizlik yapabileceğimizi düşünüp taşınmalıyız. Bir utanç varsa, az çok hepimize de sıçramıştır. O da bu mikrop yuvası, pis ve kokuşmuş sistem içinde yaşamaktadır. Kurunun yanında yaş da yanar. Ne diye kendimizi temize çıkararak kardeşlerimizi pislikle itham ediyoruz ki? Pis olan sistemdir ve hepimizi de kendi pislğine çekmektedir.

Bu şartlarda bu pis sistemin içinde yaşayan ama bundan mustarip olan bazı dindar insanlar hem kendi maişetleri gereği, hem de fazladan bir hizmet olarak, bu pislğin panzehiri inanan insanlar ve kadrolar yetiştirmek ve onları sistem içinde etkili yerlerde kullanarak temizlik çabalarına güç katmak için, ellerinden gelen her imkanı değerlendirerek, bazen yasal yollardan giderek, bazen dava adına yasakları çiğneyip riskler yüklenerek, bir insan hakları, adalet, hukukun üstünlüğü, eşitlik ve bu arada özellikle de din ve vicdan özgürlüğü mücadelesi veriyorlar.

Bunlardan kimileri her çeşit sivil toplum kuruluşları (STK) ile, kimileri siyasî partilerle, kimileri eğitim öğretim yuvalarıyla, kimileri irşat ve tebliğ hizmetleriyle bu temizlik çalışmalarına katkı sunmak istiyorlar. Artık ellerinden ne gelirse bir şeyler yapmak istiyorlar. Yer yer başarı elde ederek kısmî zaferler de kazanıyorlar. Adım adım zulüm duvarlarını iterek alan genişletiyorlar. Bunun faydasını inkar etmek, en azından nankörlük etmektir.

Herkes gibi bu çalışmaların faydasını gören, kazanılan hak ve özgürlüklerden belki de herkesten daha çok nimetlenen kimi

fanatikler belki kabul etmeyeceklerdir ama gerçekler ortadadır. Yüz yıllık mücadele düşünülürse, az şeyler yapılmamış, az zulümler engellenmemiş, az hak ve hürriyetler kazanılmamıştır yani. Özellikle de CHP'nin tek parti zulümüyle zamanımızı bir kıyaslayın, başarıyı görürsünüz. Alınan yol yüzünden bazı sistemzâdeler vaziyete bakarak “Bir zamanlar bunlar adamdan sayılmazdı. Bunlara her istediğimizi yapardık da gıkları çıkmazdı. Şimdi bunlar elimizdeki iktidara sahip çıkmak istiyorlar. İstekleri bir türlü bitmiyor. Yahu nereden, nasıl türedi arkadaş?” diye çatlıyorlar. Düşmanların gördüğünü artık dostlar da görmezse bilmem ki ne demeli?

Biz yine de genel konuşarak kimseyi dışlamadan muhabbetle şöyle sesleniriz: Ey kardeşim, bizim hizmet şeklimiz budur. Katılmak istersen sen de buyur. Bu hizmet tarzını istemezsen, buyur, sen hizmet metodunu kendin seç, tercih ettiğin gibi çalış. “Aman kalsın” der, hiçbir hizmete yanaşmazsan sen bilirsin, tamam katılma. Ama ne olur, iyi niyetle hizmet edenleri, “yok niyetleri bozuk, yok metotları yanlış, yok böyle tavizlerle bir sonuca varılmaz, yok işbirliği, sistemi yaşatma ihaneti olur” gibi kendi görüşleriyle kardeşlerine karşı gelme, birlik ve beraberliği bozma, gereksiz ihtilaf ve münakaşalarla gücü kırma, davaya zarar verecek dostu üzme, düşmanı sevindirme. Lütfen, ya usul ve adabına uyarak irşat, nasihat, bilgi verme, yanlışı gösterme gibi emri bi'l-ma'ruf adına hayır konuş ya da sus! Çünkü Müslümanlara zarar vermemen de neticede bir salih amel sayılarak sevap getirebilir. Lütfen kardeşim, hiçbir şey yapamıyorsan bari bunu yap.

Sonuçta birileri “biz bu pislğin çıkış gözüne kadar girecek ve oradan pislik vanalarını kapatmaya çalışarak imkan nispetinde, gücümüz yettiği kadar bu pis ortamı temizlemeye çalışacağız” diyorlarsa, çok bir şey de değil, bizden sadece bir oyla temsil gücünde destek istiyorlarsa, bence o kadarcık bir desteği vereceksin kardeşim.

Bu söze şöyle bir gerekçeyle karşı çıkılıyor: “Oy verip desteklediklerinin yaptığı bütün kötülüklerden, ‘sebeplere olan, yapan gibidir’ hadisine göre sen de sorumlusun. Bu vebale katılma, uzak dur.”

Bu doğru bir düşünce değildir. Sen ona bir oyla destek verirken, onun ister istemez yaptığı bütün hatalarına ortak olmazsın. Burada asıl olan, senin niyetindir. Ameller niyetlere göre değerlendirilir. Sen ona gücü niçin verdinse, onun karşılığını alırsın. Bu konuda hâla tereddüdün varsa şunu düşün; destek vermek kadar vermemek de bir sorumluluktur. İnsan bir tercih yapmışsa, sonucundan etkilenir. Niçin şöyle düşünmüyorsunuz? Diyelim ki sen destek vermedin. Sana yakın, davana yakın insanlar yerine, tam tersi, o makamlara sana ve davana düşman birileri geldi. O takdirde sana da, dinine de düşman olanların yaptığı tahribat, ettiği zulümler, bu destek vermediğin yakınlarının yaptığından elbette kat be kat fazla olacaktır. Şimdi söyler misin, bu fazla oluşa bir nevi sen sebep olmuş olmayacak mısın? Eğer, “sebeplere olan, yapan gibidir” kuralını düşünerek hareket ediyorsan, tamam et, ama bakış açını biraz geniş tutarak bazı gerçekleri ıskalamaktan kurtul.

Ama sen yine de serbestsin, ister içinden “Zaten pislik içindeyiz. Bari bir de bunları deneyelim. Faydalı olurlarsa ne ala. Yoksa zaten yok.” diyerek, dışından da “Gidin, arkadaşlar ve insanlık için elinizden geleni yapın.” diyerek bunlara bir oy verebilirsiniz. İstersen de “aman bu pislik bana da bulaşmasın yeter” der, bir oyla da olsa destek vermez, pisliğin içinde debelenerek temiz kalmaya çalışırsın. Ama bilesin ki oy vermemekle içinde yaşadığın sistemin pisliklerinden uzak kalmazsın. Tamam, insan gücü yetmediğinden sorumlu değildir, bu yüzden kimseyi aşağılayamayız, ayıplayamayız. Elinden geldiğince temiz kalmaya çabala-yanları tebrik ederiz. Bu başka bir bahistir. Bizim burada demek istediğimiz, sistemin içinde olup İslam adına mücadele edenleri

kınayanların, o sistemin hakimiyet alanında yaşadıkları sürece, içlerinde olsunlar olmasınlar, asla temiz kalamayacaklarıdır. O sistem kendilerini mahkum etmiştir, haberleri bile yoktur. Emekleri karşılığında geçimleri yanında bu dine ve millete hizmet etmek isteyen, bunun için gayret ve çaba harcayan imamaları, vaizleri, müftüleri, din dersi öğretmenlerini, İmam-Hatip hocalarını, sırf bu sistemde memur oldukları için suçlayan, hatta hiç utanmadan, sıkılmadan, edepsizce onlara “bel’am” diyen⁵⁹ cahiller, aşırı uçlara kaymış dengesizler, ihtilaftan ve düşmanlıktan başka bir şey üretmeyen sapıklar, acaba bu sistem içinde ne hallere düştüklerinin farkında mıdır?

Yukarıda sayılanların hizmetlerini yok sayan, sadece memur oldukları için onları kınayan ve dışlayan bu zavallı cahiller, acaba verdikleri vergilerle bu sistemi yaşattıklarını hiç düşünüyorlar mı? Bu sistemde iş yeri açıp para kazanırken, sosyal sigortalarına para yatırıp emekli maaşlarını yerken, ehliyet alıp araba kullanırken, hasta olduklarında hastaneye giderek tedavi olurken, kendilerini ve çocuklarını okullara göndererek diploma alırken, zamanı gelince askere gidip terhis olurken, ev yaptırıp belediyeden elektrik, su, doğalgaz ve oturma ruhsatı alırken ve daha bir sürü sayamayacağımız başka işleri mecbur kalıp yaparken, bu sisteme, tıpkı memurlar gibi, bir çeşit destek verdiklerini ve yaşattıklarını hiç düşünmüyorlar mı? Yoksa bu dinin azimet ve ruhsat emirleri sadece kendileri için mi?

Netice olarak şunu ifade edelim ki, şimdi birileri kalkar, “Bu sistemde oy vermek şirktir. Bu sistemi yaşatacak bir iştir. İnsanı dinden çıkarır” derse veya “Oy verdiniz de ne oldu? İşte bunların zamanında yapılan haramlar ve zulümler ortada!” derse, bilinsin ki bu adamlar ne dini, ne sistemi, ne mücadele-

59. Gerçekten memur olsun olmasın bel’amlık yapanları biz de kınar, hatta lanetleriz, onda mesele yok.

yi, ne de Müslümanları anlamışlardır. Bu cehaletin çaresi ilimdir. Ahmaklığa gelince, maalesef ahlakçılar “onun tedavisi yoktur” diyorlar. Acımak şifa vermiyor ki, çaresiz dertlere düşenler için elden ne gelir?

Şimdi dayanma gücünüz varsa dökelim eteklerimizdeki ihtilafları ortaya, bakalım değişen bir şey olacak mı?

AYNI ÇAMURDA DEBELENMEK

Biz bu zamana kadar “siyasette de ciddi bir hizmet imkanı vardır. Hem bu devletin imkanlarını Müslüman millete hizmet yolunda harcayarak maddî ve manevî kalkınma sağlamak, hem yetiştirdiğimiz kadrolara iş vererek yerinde kullanma ve devlet tecrübesine alıştırıp yönetime hazırlama, hem Müslümanları belli bir kurum altında disiplinli, organize ve teşkilatlı bir güç halinde yaşatma, hem de kimi kötülükleri önleme...” gibi amaçlarla dindar insanların bir siyasî parti kurarak hizmet etme fikrine olumlu baktık.

Bu yolu hiç kullanmama gibi bir durumumuz zaten yoktur. Biz istemesek dahi daha önceden kurulmuştur bu partiler. “Madem kurulmuş, bu da bir hizmet yoludur, dindarları destekleyelim.” dedik. Bu yüzden bu zamana kadar dindar ve muhafazakar olduklarını söyleyerek Müslümanların dertlerini dillendiren ve bu sözlerini yaptıkları ile gösteren partilere oy verdik. Bir partiye oy verirken ölçümüz sadece din olmuştur. Dindar partileri desteklerken, dine ve Müslümanlara açıkça cephe alanlara biz de açıkça cephe aldık, mücadele ettik. Ölçümüz her zaman Allah için sevip desteklemek, Allah için buğzedip kösteklemektir.

Eğer destek vereceğimiz vasıflardaki partiler birden fazlaysa ne olacaktır? Bu bir sorundur elbette. Keşke olmasa da dindar

insanların gücü dağılmasa. Birlik ve beraberliğin rahmeti yaşansa da ayrılığın azabı yaşanmasa. Ama insanların fikirleri, metotları, karakterleri ve hevesleri farklı olunca, bundan kaçış zor gibidir. O zaman da yine akl-ı selime müracaat edilir ve hangisini desteklemek Müslümanların hayrına ve menfaatine daha uygun görülürse o desteklenir. Bu konudaki görüş ayrılıkları da saygı ile karşılanır. Rekabet yapılırken İslam’ın koyduğu emir, yasak ve mübahlar gibi aziz ilkeleri dikkate alınır, kardeşlik ve genel birliğin korunmasına azami gayret gösterilir.

Ne var ki siyasetle beraber işin içine iktidar hırsı ve dolaşısıyla menfaatler girince, herkes bu ilkelere uygun hareket etmeyecektir. Ne yapalım, dünya bir imtihan meydanıdır. Gözlerini siyaset bürüyen, ama istemi de, dostu da, düşmanı da, dini ve onun davet metodunu da hakkıyla bilmeyenler, bilseler de değerlendiremeyenler, “bekara avrat boşamanın kolay olması” misali bol keseden atıyor ve ileride oylarını almaları muhtemel olan insanları dahi soğutup kendilerinden kaçırıyorlar. Bu konuda yaşanmış kimi kötü tecrübelerle vakıfız. Ancak biz davamız adına “kol kırılır yen içinde kalır” diyerek bildiklerimizi ortaya dökmüyoruz.

Her şey gözümüzün önünde cereyan ediyor. Sizler de siyasetin ne kadar heyecanlı olduğunu görüyorsunuz. Sonuçta herkesin cazibesini bildiği iktidar gücü ve dünya menfaati vardır. Ne yazık ki, bütün aklını, fikrini ve ilmini partisine bağlayanlara ve onun medyasında verilen her düşünce ve habere gözleri kapalı atlayanlara, dinin bu konulardaki ahlak ve faziletlerini, kardeşlik hak ve hukukunu, fedakarlık, diğergamlık ve kardeşini kendisine tercih (îsar) erdemini anlatabilmek çok zordur. Çünkü işin içinde nefsin heva ve hevesi kadar maddî menfaatleri de vardır.

Bu açıdan bakıldığında “particilik” bir çeşit ırkçılıktır. Malum ırkçılık, zalim de olsa, mazlum da olsa, her halükarda kar-

deşini veya kendinden olanı desteklemektir. Irkçılık sadece ırk, soy ve boya bağlılık değildir. Parti, meşrep, cemaat, dernek, vakıf sevgisi de aşırı olursa gözleri kör eder ve yerine göre ırkçılık ve asabiyete sebep olur. Bunu aşmak o kadar kolay değildir.

“Aynı” olduklarını göremeyenler, ne yazık ki kendilerini hak, başkalarını batıl görürlerken aynı çamur sistemde debelendiklerini bilmiyor veya bilmezden geliyorlar. Dedikleri tek bir cümle vardır: “Biz farklıyız. Biz gelirsek başka olur.”

Fakat “nasıl başka olur?” diye hiç düşünmüyorlar. Çünkü onlara yıllarca söylenen aynı nakarattır: “Sizin düşünmenize gerek yoktur. Lider ve kadrosu her şeyi düşünmüş ve hazırlamıştır. Biz iktidara gelince işler tıkır tıkır işleyecek ve sistem her şeyiyle değişecektir.”

“Nedir bu hazırlık?” diye sorsanız, ortada ne doğru dürüst bir kitap, ne rapor, ne dosya, ne de belge vardır. “Peki ne var?” dersanız cevabı maalesef hüsrandır. Zira ortada ancak bol bol laf ve vaat vardır. Ne var ki atalarımızın da dediği gibi, “laf ile ne karın doyuyor, ne de peynir gemisi yürüyor.”

Sonuçta şu hakikati bir kere daha vurgulayalım: Nihâî amaç İslam devleti ise hiç şüphesiz o, ancak iyi insanların/müslümanların çoğalması ve çabalaması ile olur. Bunun için de sahil bir imanla İslam’ı doğru bilmek, ihlas ve içtenlikle yaşamak, başkalarına da anlatıp yaşamalarını sağlamak için davet, tebliğ ve irşat için çok çalışıp didinmek gerekir. Siyaset olsun veya olmasın, bu şekildeki bir mücadele asla terk edilemez.

DERDİMİZ, DAVAMIZ DOĞRU BİLİNE

“Nasıl bilirsiniz?” sorusunu er geç soracaklar musalla taşında, bizim için de, sizin için de. Sizler de bir şeyler diyacaksınız sorulduğunda, bizler de. Önemli olan içimizin ne söylediğidir.

Eğer söylenenlerde bir kalp ve dil uyumluluğu varsa, bu, hakkında konuştuğumuz insanlar kadar, bizim için de kaydı tutulan önemli bir tanıklıktır.

Bizi okuyanlar kısmen de olsa yazılarımızdan bazı düşüncelerimizi öğrenecek, üslubumuzdan da az çok karakter ve huyumuzu bilebileceklerdir. Yeri geldiğinde tanıklıkları da o istikamette olacaktır kuşkusuz. Fakat yazdıklarımızı internet sitelerimizden ve sosyal medyadan okuyan bazı kardeşlerimizin eleştirilerindeki olumsuz düşünceleri duyunca doğrusu şaşırıyorum. Zira bakıyorum da maalesef bizim yazdıklarımızı veya konuştuğularımızı değil, kendi inandıklarını veya zan ve tahminlerini tekrarlıyorlar sürekli. Bu tanıklıklarının istismar etmek değil midir? Bu halleriyle bir şey ifade etmeyecektir şahitlikleri. Hakikatler meydandadır, herkes karakterine göre iş işler. Biz ise insanların neden yalan dolana sığındıklarını anlamadan sadece üzülmüyoruz insanlık adına.

Maalesef sosyal medyanın en acınacak yanı, oralarda insanların ne yazıldığını okumadan ya da anlamadan yaptıkları yalan yanlış yorumlar ve olumsuz eleştirilerdir. Bence hepimizin durup bir durum değerlendirmesi yapması gerekiyor.

“Sağır için kamet getirilmez” derler ama olsun, belki faydası olur diye hem onlar, hem de bizi yeni okuyanlar için yine bir durum değerlendirmesi yapmak istiyorum.

Bir kere daha söylemekle bir kere daha iftihar ederim ki bir Müslüman olarak bizim davamız İslam’dır. Sadece İslam! Bu asıl ve asıl davamızın biri özel, diğeri genel olmak üzere iki yanı vardır.

İlk ve öncelikli olan özel davamız, Allah Teâlâ’nın biricik dini İslam’ı iyi öğrenmekle elde edilen sahil iman, ihlaslı sahil ibadetler, içten gelerek samimiyetle uygulanan ilahî kanunlar ve içe sindirilmiş ve davranış biçimine dönüştürerek alışkanlık kazanılmış

güzel ahlak ile ölünceye kadar kullukta bulunup Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır. Başka bir ifadeyle bu imtihan dünyasından yüz akıyla ahirete gidebilmektir.

Genelde ümmet olarak davamız ise İslam dinini kendi vatanımızda güzelce yaşayıp uygulayarak onu başımıza taç gibi devlet yapmaktır. Böylece cemiyete getirdiği saadet ve selameti dünyaya fiilen göstermektir. Elimizden geldiği kadar onu güzelce tanıtarak yeryüzüne hâkim kılmak, batıl din, ilke, ideoloji ve sistemlerin sebep olduğu fitne ve fesadı evrenden tümüyle kaldırmaktır.

Bundan başka bir davamızın olmadığına kalbimizi bilen Rab-bimizi ve bizi okuyan veya dinleyen din kardeşlerimizi şahit tutarız.⁶⁰

TEVHİD MÜCADELESİ

Bu davamızın gerçekleştirilebilmesi için, bizim öncelikle yapmamız gerekenleri, tarih boyunca Peygamberlerin tevhit mücadelesinde görüyoruz. Bunun en son örneği Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) hayatında ortaya konmuştur. Bu davet ve hareket metodu üzerinde ilmî çalışmalar yapılmıştır. Biz de bazı kitaplarımızda onun davet ve hareket metodunu ortaya koymaya çalıştık.

Bu metodun özeti ihlasla yaşanan İslam dinini her halükarda tebliğden ibarettir. Bu sayede davayı iyi anlamış ve ona tam

60. “Okuyanı anladık, ama dinlemeyi nerden çıkardınız?” diyenlere hatırlatırım: Bizim tamamen görsel videolardan meydana gelen yüzlerce, binlerce sohbetimiz www.ilimistan.com sitemizde ve You Tube’de hizmet vermektedir. Rabbim o sesi kıyamete kadar susturmasın. Evlatlarım ve kıyamete kadar torunlarım lütfen bunu bir vasiyet bilsin ve sitelerimizi yaşatma gereğini ciddiyetle yapınlar. Dualarım peşindir kendilerine!

inanmış öncü bir çekirdek kadroya ihtiyaç vardır. Tabir-i caizse feleğin çemberinden geçmiş, candan, aileden, aşiretten, maldan, memleketten, varlıktan ve yokluktan, acıdan ve işkenceden yana imtihanlardan başarıyla çıkmış bir kadro. Bu kadro örnek olacağı için çok önemlidir.

Sonra bilerek ve yaşayarak devam edilen sürekli davet ve irşatlarla bu kadronun geniş halk kitlelerince benimsenip desteklenmesi sürecine girilir. Başarı Allah’tandır; verirse şımarmadan şükredilir, vermezse de ye’se düşmeden sabredilir. Başından beri olduğu gibi buradan ötede de kendisine düşen vazife, iyi bir organize ile Allah için çalışmaya devam etmektir. Önemli olan, ömür imtihanının bu yolda bitmesidir.

ÖNEMLİ BİR NOKTA

Burada mühim olan, davetin cebir ve şiddetten uzak, herkese açık ve anlaşılır olmasıdır. Zalim olmaksızın mazlum olmayı tercih etmektir. Bunun için halkın korkutulmaması, kuşkuya düşürülmemesi gerekir. Halkın desteğini kazanmak zor, ama kaybetmek çok kolaydır. Bir davanın başarıya ulaşması için muhakkak halk desteğine ihtiyaç vardır. Sünnetullah, yani Allah Teâlâ'nın evrene koyduğu kanun böyledir. Bir davanın yeteri kadar halk desteğine eriştikten sonra devlete dönüşmemesi mümkün değildir. Kendini değiştiren bir milleti Allah da değiştirecektir. Sünnetullah böyledir. O millet o kıvama geldikten sonra, onu yeniden organize ederek idare edecek bir devlet, eninde sonunda gelecektir. Bunun delillerini ve örneklerini “Cihat ve Zafer Şartları” kitabımızda anlatmıştık. Bu yazı da bize davamızı sunduğu gibi buna erişmenin yöntemleri hakkında da az ama öz ipuçları veriyor.

Bunu biraz daha açamaz mıyız?

NE YAPMALIYIZ?

Neden olmasın? İsterseniz biraz daha açalım şimdi.

Bütün bu “davetten devlete ve dünya hakimiyetine” davamızın tüm safhalarının, oluşum süreçlerinin fiilen sürekli sürdürülebilmesi ve gerçekleştirilebilmesi için gözetilecek tedrici, yani aşamalı bir usul, yöntem ve taktik, yine bu dinin kendi ilkelereinden çıkarılabilir.

Bir kere daha belirtelim ki bizim devletimizin adı “İslam Devleti,” toplumumuzun adı “İslam Toplumı,” “İslam Milleti” veya “Ümmet”tir. Bu devleti, işinde bilgili ve bedeninde güçlü ehliyet ve liyakat kazanmış takvalı bir Müslüman ve kendisi gibi yardımcıları yönetir. Müslüman olmayanların bizi yönetmesi haramdır, buna asla rıza gösterilemez, hiçbir zaman izin verilemez.

Müslümanlar bu hedefe yürürlerken kökü bir, ama dalları ayrı muhtelif hizmet cemaatleri halinde olabilirler. Eğer cemaatler dini biliyor ve yaşıyorlarsa, başka bir deyişle iyi niyet, ilim ve ahlak üstünde iseler hiç mesele yoktur. “İhtilafu ümmetü rahmetün” hadisine göre amelde farklılıktan ve cemaatleşmekten korkulmaz.

Cemaatler insan gerçeğinin neticesidir. İnsan tabiat ve karakterleri çok değişik olduğundan, onu yok etmek hem mümkün değildir, hem de yersiz ve gereksizdir. Üstelik gereken enerjiyi boş yere harcamak, israf etmektir. Tam bir hamakat ve hikmetsizliktir. Unutulmamalıdır ki “insanlar madenler gibidir,” benzer karakterli insanlar bir araya geldiklerinde kendi huy ve karakterleri istikametinde hizmetleri çeşitlendirerek bereketlendirebilirler. Herkes kendi huy ve karakterine uygun olan alanlarda daha rahat hizmet edebilir. Değilse, gönüllü hareketlerde dayatmanın ne yararı olabilir?

Bu örgütlü cemaatlerin adına ister parti, ister fırka, isterse hizip densin, isimler fark etmez, hepsi de İslam ile kayıtlı ve şart-

lıdır. Birbirlerine “kardeşlik hukuku” ile bağlıdırlar. Bunun yanında da sevgi ve saygı gelir. Farklılıktaki temel ilke “hayırda yarışan ve yardımlaşan, günah ve düşmanlıktan uzaklaşan” bir cemaat olmaktır.

İslam’ın ölümsüz ilkelerini tanımayan partiler fitne ve fesat kaynağı oldukları için, bizim cemiyetimizde kurulmasına izin verilmezler. Bunu “yasakçılıkla” kınayanlar, bugün “İslamcı Partiler”in kurulmasına izin vermeyenlerdir. Kendilerinin başkalarına yaptığını başkaları kendilerine yaptığında avaz avaz bağırarak bunu çirkin görenlerin o çifte standartlı tutum ve sözlerinin hiçbir değeri yoktur. İyisi mi, “fikir özgürlüğüne aykırıdır” diye bunu yanlış bulup konuşanlar, ancak kendilerine güldürürler.

Tevfik-i ilahî ile özel cihadımızda başarılı olmak, genel cihadımızdaki kısmî başarıların vesilesi olacaktır. Bu başarı karşısında bizim “zaferi kendimizden bilme” yanlısına düşmememiz gerekmektedir. Bundan mütevellit gurur, kibir, enaniyet ve ucub, yani kendini beğenmişlik kokan “yaptım, ettim, tuttum, başardım” gibi sözler sarf etmemiz, Allah Teâlâ’ya karşı nankörlüktür, bir “gizli şirk”tir. Bu tür tutum ve davranışlar inancımız ve ahlakımıza göre çok ayıptır, günahıdır, vebaldir. “*Nefislerinizi temize çıkartmayınız*” emri karşısında hep hâyali olmak durumundayız.

“Kısmî başarı” dedim, çünkü dünyanın tümünün Müslüman olması büyük bir ideal olsa da aynı zamanda bir tatlı hülyadır. Bu yüzden bizim “kızıl elmamız” anlamında idealimiz, dünyada yaşayan bütün insanların Müslüman olmasıdır. Davamız ise, dünyadaki herkes Müslüman olmasa da İslam hakimiyetini tanıyarak buna teslim olmasıdır. Zira murad-ı ilahî insanı dinine inandırmaya icbar etmeyip bu konuda muhayyer bıraktığından, herhalde bundan sonra hiçbir zaman asla herkesin Müslüman olması tam olarak gerçekleşmeyecektir. Kur’an-ı Kerîm’de birçok ayet,

“çok hırslı çalışılsa da insanların ekseriyetinin iman etmeyeceğini” ifade eder. O yüzden ideal başka, dava başkadır. Davamızın gerçekleşme ihtimali her zaman vardır ve bu yüzden ayakları yere sağlam basmalıdır. Bir insanın davası ne kadar ideale yaklaşılabiliyorsa, o kadar başarılı olmuş demektir.

Bir kere daha belirtelim ki bu büyük davamızın tahakkuku için öncelikle gereken ilim, amel ve ahlakta kemale ermiş Müslümanların sayısını çoğaltmaktır.

Bunu nasıl sağlarız? Bunun için neler yapmalıyız?

PEYGAMBERLER METODU

Bazı arkadaşlarımızın ısrarla “Peygamberler metodu” dedikleri ve bizim de az önce anlatmaya çalıştığımız çalışma usulü burada kendini gösterir. Bunun özeti şudur: “Bu işe ehil insanların ilim, amel ve ahlakta kemale ermiş Müslümanların adedini çoğaltmak için tebliğ, irşat, eğitim ve cihat diyerek canla başla, çok ama çok çalışmaları ve birbirleriyle bu konuda yardımlaşarak yarışmalarıdır.”

Bu sayı çoğaltma işlemi toplumu değiştirecek ve dönüştürecek kıvama eriştiğinde İslamî oluşumun devlet ve toplumsal yanmasını kimse önleyemez. Bundan ötesi iyi bir yönetim, zuhurata hazır olma, cihada katılma ve ilahî kadere teslimiyettir. Her halükarda ilahî vaad gerçekleşecektir biiznillah:

Allah bir milleti, iman ve salih amel istikametinde kendilerini bilinçli bir şekilde iyi yönde değiştirdikleri zaman, topyekun değişimde de başarılı kılar ve yeryüzünde onları hakimiyet davasında mansur ve muzaffer eyleyerek insanlığa örnek hale getirir. Bu başarı ve arkasından gelen mutluluk ve refah, huzur ve ferahlık, büyük bir mükafatın sadece dünyadaki kısmıdır. Esas ödüller ahrette, Allah katındadır onlara.

Bu kuralın aksi de geçerlidir elbette. Yani iyi bir millet, kendini kötülük istikametinde değiştirirse, Allah Teâlâ da onları o doğrultuda değiştirir. Dünyada ve ahrette azap verir.

“*Zafer Allah katındadır ve onu dilediğine verir.*” ayeti gereğince, çalışılmış ama başarı gelmemişse, gereken muhasebe yapıldıktan sonra varsa hatalar telafi edilmeli, yoksa asla ye’se ve ümitsizliğe düşülmemelidir, faaliyetler Allah için devam etmelidir. Bu da ihlaslı olmanın ve kendimizi devreden çıkarmanın bir gereğidir. Amaç yeryüzü imtihanında başarılı olmak değil midir?⁶¹

Her neyse, bu değişimin ana yapısı dini bilme ve bu bilgiyi bilinçli bir şekilde yaşamadır. Ama bununla beraber toplumu bütünüyle kucaklamak ve şefkatle sarmak için başka yapılacaktır da vardır.

Nedir mi bunlar?

Kısaca söylersek, bir toplumda neler varsa, onun İslamcasının ortaya konması ve yaşanmasıdır.

Bir toplumda neler var?

Sayalım mı?

İŞTE CAN ALICI SORULAR

“Evet, sayalım” diyerek devam edelim:

Bir toplumda aile vardır. Eğitim öğretim vardır. Çarşı-pazar, yani iktisat-ekonomi vardır. Hukuk ve mahkemeler vardır. Sanat, zanaat, ticaret, ziraat, işçilik, memuriyet vardır. Emniyet ve asayiş vardır. Şehir tanziminde belediye ve bayındırlık vardır. Basın, yayın, dergi, kitap, televizyon, internet vardır. Ni-

61. Bu konudaha fazla bilgi için bizim “Cihat ve Zafer Şartları” kitabımıza bakılabilir.

hayet genel bir devlet yönetimi ve vilayetlerde temsilcisi valilikler vardır.

Bunda mutabık mıyız?

Herhalde bunun cevabı “evet” olacaktır. Çünkü aksini düşünmek mümkün değildir.

Öyleyse asıl soruyu sormanın zamanı gelmiştir: “Bunlar nasıl İslamî kılınır?”

İşte burada uygulama başlar. Uygulama başlayınca da haliyle farklılıklar başlar, ihtilaflar başlar. İster istemez başlar, çünkü insanların tabiatları, akli, ilmî ve tecrübe seviyeleri, bakış açıları, zevkleri ve ihtiyaçları çok değişiktir. Bu yüzden ihtilaflar ana davaya ve temel ilkelere ters düşmedikçe normal karşılanmalıdır.

Belki “neden ihtilaf başlasın ki?” diyeceksiniz.

Hemen söyleyelim: Şimdi yapmamız gereken şu ihtiyaçlara baktığımızda bunların bir kısmının bireysel ve sivil, bir kısmının da toplumsal ve resmî, yani devlet eliyle yürütülen işler olduğunu görüyoruz. Sivil için kısmen sorun yok, ama resmî olanlarla ilişkiler nasıl düzenlenecektir? Bu ihtiyaçlar nasıl karşılanacaktır?

İşte ihtilafların ana kaynağı şu sorulara verilen cevaplarla başlıyor:

İslamî tabirle “kafir, cahil, zalim, zorba ve azgın (tağutî)” devlet, sistem veya rejimle bir ilişki kurulacak mı?”

“Kurulacaksa bu nasıl bir ilişki olacak?”

“Yok ilişki kurulmayacaksa yaşamak için gerekli olan ihtiyaçlar nasıl karşılanacak?”

“Bu ilişkiler kurulmadan vatandaşlar olarak yaşamak nasıl mümkün olacaktır?”

Şimdi karşılamamız gereken şu ihtiyaçları bir kere daha bakalım:

- Sivil veya resmî, özel veya genel eğitim, öğretim, terbiye, öğretmen, öğrenci ve her seviyeden eğitim işleri ve kurumları.
- İktisadî, ticarî, sınaî, ziraî ve zanaat kurum ve kuruluşları.
- Eşkiyadan, çetelerden, teröristlerden ve sıradan suçlulardan kendimizi, ailemizi ve toplumu koruyacak ve suçluları yakalayarak adliyeye sevk edecek emniyet, asayiş ve hukuk işleri.
- Suçluları yargulamak ve cezalandırmak için mahkeme ve ceza evi işleri.
- Kitap yazma, basma ve dağıtım, sözel veya görsel basın, yayın ve medya işleri.
- Her türlü kültür, sanat ve medeniyet kurumları ve hizmetleri.
- Her alanda faaliyet yapacak sivil toplum kuruluşları, bunları birleştiren ve iş veya uygulamada danıştıran üst kurumlar ile toplumun sıkı sıkı sarmalanması işleri.
- Kısacası bizim elimizle bizim davamızı ortaya koyan her teşkilat ve kurumun kurulması ve yaşatılması işleri...

Hadi bu ihtiyaçların sivil kısmını zor kolay yaparız diyelim. Gerçi bütün bunlar için de devletin koyduğu yasalar ve mevzuatlar var, ama hadi bunları da aştık diyelim, “Cahilî, tağutî küfür ve şirk rejimi” ile ilişkilerde resmiyeti ilgilendiren işleri nasıl yapacağız?

Yoksa bu kadar işleri yürürlükteki yasaları dinlemeden ve onlara uymadan mı yapacağız? Bu şartlarda buna gücümüz yetecek mi? Yani kanunlar buna izin verecekler mi?

Buna “evet” diyenler mazur görülüp muhatap alınmaz, ancak şifası için dua edilir.

Yok, yasalara göre yapılacaksa bütün bu işler “tağutî rejim”-den bağımsız nasıl yapılabilir?

Daha doğrusu biz nasıl yapacağız?

Mesela çocuğumuzu okullara göndermeyecek miyiz?

Devlette memur, amir, müsteşar, öğretmen, profesör ya da işçi olarak çalışmayacak mıyız?

Hadi diyelim yasama, yürütme ve yargı erklerinde tağutî rejime katılmamak için hakim, savcı, avukat, polis, asker, üst düzey bürokrat ve diplomat olmayalım, memur olmayınca acımızdan ölecek değiliz, ama iş bu “tağutî rejime” vergi ile destek vermek için acaba esnaf, iş adamı, sanayici, çiftçi, şoför de mi olmayacağız? Bu sistemde Müslümanların yeri çöpçülük mü? Sadece amele, ırgat, vasıfsız işçi veya sanayici çırağı olmak mı? Pisliklerini mi temizlemek hasımlarımızın?

METOT MESELESİNDE AŞIRILIK

Her söze “Peygamber Metodu” diye itiraz eden kardeşlerimize soruyorum, yukarıda saydığımız konularda “Peygamber Metodu” acaba nedir?

Peygamberimiz Mekke döneminde, tağutî-cahilî Mekke devleti yönetiminde bu işleri nasıl halletti?

Evet, nasıl halletti?

Mesela devlete memur, hakim, asker, elçi, diplomat vermedi mi?

Bunların üstünde düşünen var mı?

Hadi söyleyin, bahsettiğiniz o “Peygamber Metodu” bu işleri nasıl halletti?

Bakıyorum da bu durum hep görmezden geliniyor. Üstelik üstüne dair bir sürü de efsane uyduruluyor. Neymiş efendim?

“Müşrikler onu devlete kral yapmak istemişler de o bunu kabul etmemiş! Öyleyse biz niye devlete başkan, bakan, müsteşar, memur olmayı kabul ediyormuşuz?”

Yok, böyle bir şey!

Biliyorum, hemen “Nasıl yok yahu? Bu sözler ona söylenmedi mi?” diye itirazlar gelecek.

Evet, bu sözler söylendi, ama bizim anladığımız manada söylenmedi. Çünkü Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) karşısında bugün bizim anladığımız manada “başında kral ya da başkan olmasını istedikleri bir devlet” yoktu. İşin can alıcı püf noktasını işte bu kardeşinizden duyunuz; Cahiliye döneminde Mekke’de bir “devlet” yoktu. Yani bırakın Müslümanları, müşriklerin bile bir devleti yoktu.

“Nasıl olur?” dediğinizi duyar gibiyim. Açıklayalım. Kitabımızın başında devletin tarifini, şekillerini, unsurlarını gördük. İşte o zaman Mekke’de böyle bir devlet yoktur. Orada kendine özel, istisnaî, orijinal ve garip bir durum vardı. Güç birliği yapan kabile reislerinin basit birliktelikleri vardı, o kadar. “Daru’n-Nedve” ise bugünkü Meclis veya Parlamento gibi sağlam çalışma kuralları olan, uymayanların cezalandırıldığı bir kurum değildi. Hem bu kurum, hem de üyeleri yer yer denenip görüldüğü gibi, zayıf, kırılğan, tez dağılabilen, kendi içinde rekabet ve tefrika dolu, yerine göre Hz. Hamza’nın bir tokadı ile dağılabilecek ya da işlemez hale gelecek, örümcek ağı kadar da zayıf bir birliktelikti. Sonuçta sorun devlet değil, çoğunlukta olan kalabalık müşrik topluluğu idi.

Şimdi buradan soruyorum, olmayan bir devletle Peygamberimizin onlarla olmayan ilişkilerinden nasıl olacak da bugün var olan çağdaş bir laik devlet için “Peygamber Metodu” çıkaracaksınız? Bunu hiç düşündünüz mü?

İtiraz etmeye kalkışanlara tavsiyemdir, lütfen acele etmeyin, iyi düşününüz, genel ilkelerle zaman ve zemine göre hare-

ket etmek başkadır, her zaman belli bir davranış biçimine mecbur eden metot başkadır. Bu can alıcı noktayı biraz daha açalım inşaallah.

CAHİLİYE MEKKE’SİNDE “DEVLET”

Şimdi o tespitle, o can alıcı soruyu tekrar sorarak konuya girelim: “Mekke’de bir ‘devlet’ yoktur. Olmayan devletle Peygamberimizin (s.a.v.) modern devletlerle olabilecek ilişkilerini nereden biliyorsunuz?”

Yine soruyorum, olmayan devletle olmayan ilişkilerden nasıl oluyor da “sanki varmış ve siz onu biliyormuşsunuz” gibi Peygamber adına “İslam ve Modern Devlet İlişkilerine” dair ortaya bir “metot” çıkarabiliyorsunuz?

Hele hele de “olmayan bu ilişkilerden” bugün var olan “çağdaş laik bir devlet” ile Müslümanların ilişkileri için nasıl bir “Peygamber Metodu” çıkaracaksınız?

Sübhaneallah!

Aslında ben bu konuyu çok kısa bir izahla geçmek istiyordum. Ancak okuyucuların sosyal medyada bu fikri çok hararetli bir şekilde tartıştıklarını görünce, konuyu daha ayrıntılı yazmanın gereğini hissettim. Öyleyse bu önemli soruları biraz daha açalım.

Hukuktan ve siyasetten azıcık da olsa anlayan herkes bilir ki bir devletin devlet olarak var olabilmesi için her şeyden evvel o devletin bir devlet başkanı, yeterli yardımcıları, halkı, ülkesi veya toprağı, hakimiyeti, yani kanun koyup onu uygulayacak güç, kuvvet ve iktidarı, devletin malî işlerini yürütecek vergi kurumu ve hazinesi, işlerini yaptıracak memurları ve kendini iç ve dış düşmanlarına karşı koruyacak asker veya polis gibi bir insan gücünün olması gerekir.

Mekke’de bunların hangisi vardı?

Mesela varsa bir devlet başkanı o kimdi?

Yok böyle bir şey! Ne devlet var, ne de başkanı!

Sadece her kabilenin bir reisi vardı. Onlar da zaman zaman Daru’n-Nedve’de toplanır, ortak bir karar almaya çalışırlardı. O zaman en etkili ve saygın reis Ebu Talip idi. Şimdi o mazlum mu devlet başkanıydı ve Peygamberimizin onunla ilişkilerinden mi metot çıkaracaksınız?

Böyle söyleyenler, o kafir devlet başkanı ile Peygamberimizin aynı İslam dinini beraber korumaya çalıştıklarını mı söyleyecekler? Böyle söyleyerek kendilerini inkar mı edecekler?

Eğer öyleyse, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) o günün devlet başkanı ile İslam’ı beraber korudu. Şimdi bunu mu çıkaracaklar hüküm olarak?

Bu devletin veziri, bakanı, ordu komutanı, hazine başkanı, vergi memurları, yargısı, polisi kimlerdi? Bir mahkemesi, hakim ve ceza evi var mıydı o zamanda mesela?

Ülkesinin, topraklarının sınırı nerde başlar, nerde biterdi? Vatandaşları kimlerdi? Ordu komutanı kimdi o zaman? Ülkede hakimiyet nasıl sağlanırdı? Kanunları kim koyardı, kim uygulardı? Karşı gelenleri otoriteye kim boyun eğdirirdi? Kabilelere baskın yapanları kim yakalar ve yargılayıp cezalandırırdı? Bunlara dair metot çıkarılacak bilgiler var mıdır? Yoksa, olmayan bir şeyin hangi bilgisinden bir metot çıkarılır Allah aşkına!

Yok böyle bir şey!

Peki bu yanlış anlamalar nereden kaynaklanıyor?

Bazı yazarların her olaya akademik bakma ve tasnif getirme anlayışları ile hayallerini harekete geçirerek tumturaklı cümleler kurmasından!

Mesela Merhum Muhammed Hamidullah akademisyen bakışa bir örnektir. “Şamil İslam Ansiklopedisi”nin ondan ve benzerlerinde alıntıladıkları da süslemeye güzel bir örnektir.

İlkin Hamidullah’a bakalım. O “İslam Peygamberi” isimli muhteşem eserinde önce şunları söyler:

“49. Mekke, bir Şehir-Devlet olarak, tamamen oligarşik bir temel üzerine oturtulmuştu. ‘Resmî görevler’ on kadar aile arasında babadan oğula geçen bir anlayışla elde edildiğinden, idarî işler çok sayıda insana bölüştürülmüş durumdaydı. Bu ‘bakanlar kurulu,’ bütün yetişkin yurttaşların katıldığı bir ‘parlamento’ tarafından denetleniyordu. (Bk. 1351-1425. paragraflar).”

“1352. Bir hükümdarlık yetkisini tevarüs etmek şöyle dursun, Muhammed (s.a.v.), hiçbir zaman hükümdarlık altında bir araya gelmemiş olan bir ülkede devlet örgütleyen ilk kişi olmuştur.”

Evet, işin gerçeği son cümlede: “Muhammed (s.a.v.), hiçbir zaman hükümdarlık altında bir araya gelmemiş olan bir ülkede devlet örgütleyen ilk kişi olmuştur.”

Şamil İslam Ansiklopedisi, “Daru’n Nedve”yi işlerken şöyle der: “İslâm’dan önce cahiliye çağında Mekkeli müşriklerin toplandı ve istişâre yeri; Şehir meclisi; Cahiliye devri Mekke şehir devletinin parlamentosu. Dâru’n-Nedve’ye katılan ve yaşları kırkın üzerinde olması şartı aranan Nedve heyetinin bir arada şehir halkının mülkî ve dînî meselelerini görüştüğü de ileri sürülmüştür... Dâru’n-Nedve, Mekke şehir devletinin yönetimi ile ilgili olarak verilecek her türlü hüküm ve kararın alındığı bir yer olup bugünkü anlamı ile tam bir parlamento ve yasama meclisi durumunda idi.”

Bütün bu bilgilerden sonra başta sorduğumuz soruları tekrar sormuş olalım ve cevaplarını alalım lütfen:

Mekke’de bir “şehir devleti” varsa, orada “devlet başkanı” veya “kral” anlamında bir “melik,” bir “sultan” olması gerekirdi.

Kimdir bu?

Bilinmiyor.

Neden?

Yoktu da ondan!

Sadece her kabilenin bir “reisi” vardı ve genellikle işler, bu “kabile reislerinin” hatırı sayesinde akrabalık ve asabiyet duygularıyla yürütülüyordu. Kusay’ın taksim ettiği görev de hacılara yemek verme, su içirme, Kabe örtüsü ve anahtarı taşıma, sancak taşıma vs. gibi basit işlerdi...

Buna rağmen hâla cahiliye döneminde bir devletten bahseden varsa, ona işi bitiren kesin soruyu soralım.

BÖYLE DEVLET Mİ OLUR?

Daru’n-Nedve’yi gündeme getirenler bir de “Hılfü’l-Füdûl”-dan bahsederler. Etsinler, iyidir, oradan da bir devlet çıkmaz.

Evet, bir de “Hılfü’l-Füdûl” vardır, doğrudur. Bu bir cemaat sözleşmesidir. Zulme karşı İslâm öncesi Arapların yaptığı, Hz. Peygamber’in de katıldığı bir antlaşmadır. İsterseniz meseleyi açıklığa kavuşturmak için bunu da kısaca görelim:

Bütün cahilî toplumlar gibi İslam öncesi Arap toplumu da kuvvet sahibi zorbalardan hâkim olduğu, zulüm ve haksızlığın kol gezdiği bir toplumdu. Üstelik bu toplumda bir devlet de yoktu. İş reislerin insaf ve inisiyatifine kalmıştı.

Fil olayının yirminci yılında Ficâr savaşı olarak adlandırılan kanlı kabile kavgalarından sonra Mekke’de hiçbir koruyucusuz yabancı mal, can ve namus güvenliği kalmamıştı. İşler çığırından çıkmıştı. Yabancı tacirlerin malları alınır, parası ödenmezdi. Hac için gelenlerin hoş giden kadın ve kızları zorla ellerinden alınır, kimsenin feryadına kulak asılmazdı. Bu kötü gidişe dur diyecek bir devlet ve otorite de yoktu.

Böyle bir ortamda Yemen'in Zebid kabilesinden bir adam, Mekke'ye, satmak için bir deve yükü mal getirmişti. Mekke'nin ileri gelenlerinden As b. Vail, Zebidî'nin mallarını almış fakat parasını ödememişti. Ortada devlet ve mahkemeler olmadığından zavallı Zebidî parasını almak için Mekke'nin güçlü ailelerine başvurduysa da sonuç alamadı. Başvurduğu kimseler yardım etmek bir yana, adamı aşağılayarak kovmuşlardı.

Uğradığı zulümden bağı yanan Zebidî, bir sabah Ebu Kubeys dağına çıkarak Kâbe çevresinde toplanan Mekke halkına, "Ey Fihri halkı" hitabıyla uğradığı zulmü şiir biçiminde haykırdı. Bunun üzerine Hz. Peygamber'in amcası Zübeyr bir daha böyle olayların tekrarlanmasını engellemek için girişimlerde bulundu. Kendisine katılan Hâşim, Muttalib, Zühre, Esed, Hâris ve Teymoğullarının ileri gelenleriyle birlikte Mekke'nin zengin ve saygıdeğer adamlarından Abdullah b. Cud'an'ın evinde toplandılar. Uzun görüşmelerden sonra bu topluluk Mekke'de hiçbir yabancı ve yerli kimse'nin zulme uğramasına meydan verilmemesi, hakları alınıncaya kadar mazlumların yanında hareket edilmesi yolunda karar aldılar.

Antlaşma şu şekilde gerçekleştirildi: Abdulmuttalib'in kızı Atike veya Beyda, ortaya hazırladığı bir çanak koku koydu. Oradakiler birer birer ayağa kalkıp elini çanaktaki kokuya batırarak, "Vallahi, bundan böyle Mekke'de yerli olsun, yabancı olsun, zulme uğramış hiç kimse bırakmayacağız. Zulme meydan vermeyeceğiz. Mazlumlar zalimlerden haklarını alıncaya kadar mazlumlarla birlikte hareket edeceğiz. Denizlerin bir kıl parçasını ıslatacak suları kalmıncaya, Hira ve Sebir dağları yerlerinden silinip gidinceye, Kâbe'ye istilam ibadeti ortadan kalkıncaya kadar bu ahdimizde sebat edeceğiz." diye and içtiler.

Bu antlaşma, daha önceki zamanlarda aynı amaçla Cürhüm ve Katura kabilesinde Fadl ve Hidayl gibi birkaç kişinin yaptıkları andlaşmaya çok benzediği için onların adına izafe edilerek "Fadlaların andlaşması" anlamındaki "Hılful-Fudûl" olarak adlandırılmış-

tır. "Fudûl" kelimesi "fazlalık" anlamına da gelmektedir. Bu antlaşmayı yapanlar zulmedenlere fazladan zulmen alınan mallarını geri vermek üzere yemin ettikleri için bu isimle anılmıştır da denilir.

Andlaşmaya katılanlar ilk iş olarak As b. Vail'in kapısı önüne dikilmiş ve ondan Zebidî'nin hakkını almışlardır. Daha sonra da benzeri olaylarda zulmün ortadan kaldırılması yolunda başarılı girişimleri olmuştur. Bunlara örnek olarak birçok olay anlatılırsa da konumuzla doğrudan alakalı olmadığından sarf-ı nazar ediyoruz.

"Fadl'lar Andlaşması"na, o zaman yirmi yaşlarında olan Rasulullah-i Ekrem (s.a.v.) de katılmıştır. Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre Hz. Peygamber bu antlaşma hakkında şöyle demiştir: *"Âbdullah b. Cud'an'ın evinde yapılan andda ben de bulundum. Bence o and, kırmızı tüylü bir deve sürüsüne malik olmaktan daha sevimlidir. O zaman Hâşim, Zühre ve Teym Oğulları, deniz bir kıl parçasını ıslatacak kadar suya malik oldukça mazlumlarla birlikte bulunacaklarına and içmişlerdi. Ben ona İslâm devrinde bile çağrılısam icabet ederdim."*⁶²

Andlaşmaya katılanlar sonradan aralarına başka kimseleri almadıkları için onların ölümüyle "hılful-fudûl" son bulmuştur.⁶³

Peygamberimiz, "mazlumun hakkını zalimden almak için kurulan" bu kuruluşu övmüş ve "şimdi bile çağrılısam icabet ederdim" demişse, sözü uzatmadan hemen ince ayar iki soru soralım:

1. "Hılful-fudûl"un kurulmasını gerektiren bir ortamda devletten bahsedilebilir mi? Devlet olsaydı hakların korunması beş, on kişiye mi kalırdı?
2. Bu icabet ve katılım sözü sizin düşünce dünyanızda nasıl bir şimşek çaktırıyor ve acaba ne anlam ifade ediyor ki buradan bir metot üretiyorsunuz?"

62. Ahmed b. Hanbel, 1/190, 193.

63. Bkz. *Şamil İslam Ansiklopedisi*, "hılful-fudûl" md.

Özellikle de “laik devletle bütün ilişkileri kesmek gerekir” diyen kardeşlerimiz bunun üstünde biraz daha düşünmeli değiller midir?

O KAOSTAN DEVLET ÇIKMAZ

Her neyse, buraya kadar sorular sorduk, bize göre tezimizi güçlendiren, kimilerine göre zayıflatan bilgiler sunduk. Şimdi size hiç itiraz edilemeyeceğini düşündüğümüz başka bir gerçeği ifade etmenin zamanı geldi kanaatindeyiz.

Acaba cahiliye devrinde Arabistan’da nasıl bir siyasî, idarî, içtimaî, hukukî düzen veya sistem vardı?

O düzeni, daha doğrusu düzensizliği, kaosu, kargaşa ve karmaşayı gördükten sonra ortada bir devletin varlığından söz edilebilir mi?

Bütün meseleyi halleden bilgiler bu soruların cevabındadır zaten. Biraz siyer okuyanlar câhiliye devrinde Mekke ve etrafında siyasî bir nizamın, içtimaî bir düzenin olmadığını bilirler. Mekke, Taif ve Yesrip’de yaşayanlar az çok şehir hayatı yaşasalar bile çevre ahalinin ekserisi badiyede/köy ve kasabalarda göçebe hayatı yaşıyordu. İnsanlar kabilelere bölünmüşlerdi. Kabileler genellikle bir reis başkanlığında içtimaî düzenlerini aralarında iştişare ile temin eden bir toplumdur. Bu reis babadan oğula geçmekten ziyade ehliyeteye bakılarak tespit edilirdi. Bu açıdan bakıldığında Araplarda krallık ve veliahtlık sistemi yoktu. Bu illet Emeviler döneminde çevre devletlerden alınarak Müslümanlara dayatılan çirkin bir bid’at idi.

Bu kabileler, özellikle de göçebeler, devamlı surette birbirleriyle rekabet ve çekişme hâlinde idiler. Her an başkalarına saldırıya, insanların mallarını talan etmeye, namusunu lekelemeye, esir aldıklarını köle edinerek satmaya veya kullanmaya hazır

bir hayat tarzı içindeydiler. Baskın ve yağmacılığı, âdeti kendileri için bir geçim vasıtası kabul etmişlerdi. Kendilerine düşman olan kabîleye baskınlar düzenler, develerini sürüp götürürler, kadın ve çocuklarını esir alırlardı. Adiyat suresinin ilk ayetleri harika bir üslupla böyle bir manzarayı tablolastırır.

Cahiliye Araplarının aralarında düşmanlık eksik olmazdı. Bir kabilenin diğerine yaptığı kötülükleri, karşı kabile de aynıyla yapmaya uğraşırdı. Harp, baskın ve çarpışma ruhlarına ve hayatlarına öylesine işlemişti ki, başka kabileler arasında üzerlerine saldıracak kabile bulamazlarsa, birbirleriyle savaşırlardı. Şair Kutamî, “Kardeşlerimizden olan Bekr’lerden başkasını bulamazsak, onlara saldırırız!” beytiyle bu hususu anlatmak ister. Güçlü bir şair olan Mehmet Akif de “Bir Gece” şiirinde olayı dört mısra ile özetlemiştir:

*“Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta
Dışsiz mi bir insan onu kardeşleri yerd
Fevza bütün afakını sarmıştı zeminin
Salgındı bugün Şark’ı yıkan tefrika derdi.”*

Öteden beri, kabileler ve aşiretler hâlinde yaşayan bu insanlar merkezî bir hükümet etrafında toplanmayı düşünmemişlerdi. Bu sebeple yarımada, medenî ve sosyal kanunlardan mahrumdu. Bu yüzden de karşılıklı zulümler eksik olmuyor, çarpışmalar, vuruşmalar devam edip gidiyordu. İsteyen istediğini, gücü yettiği takdirde yapabiliyordu. Güçlünün ve itibarının yaptıkları dâima yanına kâr kalırdı.

Sonuç: Cahiliye döneminde bizim anladığımız manada bir devlet yoktu. Devlet ve devlet başkanı yoktu. Otorite ve hakimiyet, sınırları çizilmiş ve teşkilatlanmış bir ülke, yani toprak, kanun, sosyal düzenlemeler, memur, devlet bütçesi, tahsildar vb. yoktu.

İŞKENCE VE DEVLET

Belki bazıları bu hakikat karşısında hayrete düşerek şaşkınlıkla şu soruyu sorabilirler: “Peki devlet yoktu da o Müslümanlara kim eziyet ve işkence ediyordu?”

İşte bu sorunun cevabı can alıcı bir noktaya işaret eder. O günlerde Müslümanlara yapılan eziyet, işkence ve zulümler maalesef öncelikle kendi kabilesinden olan müşrik akrabaları tarafından idi. Hatta ırkçılık ve asabiyet hakim olduğundan, kendi akrabalarına kendileri istediği gibi eziyet ve işkence ederken, şayet bir başka kabileden birileri aynısını yapacak olursa, buna şiddetle karşı çıkarak adamlarını savunmaya geçiyor, onu koruyorlardı. Maalesef başka kabileden bir müslümana işkence yapmak, akrabalık asabiyet ve hamiyetine ters düştüğü için, o kabilelerce kavga sebebiydi. Zaman zaman böyle gariplikler de yaşandı. Yani kendi kabilelerinden Müslüman olanlara kendileri eziyet ederlerse iyi, ama başkaları işkence ederse kötü idi! Bunu istemiyorlardı. Çünkü bu, kabile izzet ve haysiyetine dokunuyordu. Bu arada “eman verme” âdet ve usulünü de hatırlatmış olalım.

Nitekim Müslüman olmayan Ebu Talip başkanlığında Hâşimîlerden birçok insanın Peygamberimizi korumasının altında yatan gerekçe de bu kabilecilik asabiyetidir. Şimdi biz bu gerçeğin alt yapısını döşeyelim ve biraz daha destekleyelim isterseniz.

Mesela bir defasında müşrikler Kabe yakınında Sevgili Peygamberimize ve ashabına saldırmışlardı. Hz. Ebu Bekir onu koruyayım derken asıl hedef olmuş ve çok kötü dövülmüştü. Dayaktan komaya girdiğinde kabilesi onu bir beze koyarak evine götürürken dövenlere dönerek “eğer ölürse size bunun hesabını sorarız” diye tehdit etmişlerdi.

Bu yüzden bazı müşrik akrabalar Müslümanlar için “eman” veriyorlar, yani “garantör” oluyorlardı. Garantiyi veren Kureyslinin bu tavrı genellikle toplum içindeki ağırlığını ve sahip oldu-

ğu şöhreti etrafa gösterme, böylece kendini kanıtlama çabasından kaynaklanıyordu. Bu ve benzeri sebepler yüzünden Kureysli aristokratlar dinî inançlarından ve İslamî yaşantılarından ötürü baskı görmemeleri veya ezilmekte olan din kardeşlerini savunma durumlarında saldırıya uğramamaları amacıyla, kendilerine sığınmış müslümanlar için bu garantiyi veriyorlardı. Bu sayede eziyetten kurtulanlar da vardı. Bu durumu “Müslüman-kafir devlet” veya “Müslüman-kafir devlet adamları” ilişkilerinde kullanmak üzere bir yere not edebilirsiniz.

Ama takdire şayandır, nasıl bir iman vardı ki, eziyet gören kardeşlerine bakarak bu emanı istemeyip reddeden, “Allah’ın himayesinde olmayı” tercih ederek eziyet ve işkencelere sabreden Osman b. Maz’un gibi yiğit Müslümanlar da vardı. Çok enteresandır, amcası, emanını istemeyen Osman b. Maz’un’dan garantörlüğünü kaldırdığını ilan ettikten sonra ilk yumruğu kendisi vurmüştü!

Hatta bazı Müslümanlara özellikle hatırlatırım, bunu da not alsınlar: Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) izinsiz Mekke’yi terk edip Taif’e gidince, dönüşte uzun müddet şehre giremedi. Hz. Zeyd (r.a.) ile dağlar arasında vadilerde yapayalnız ve çaresiz dolaştı durdu. Çünkü o zamanın örfüne göre izinsiz beldeyi terk eden, eski emanını kaybederdi.

Peygamberimiz rastladığı bir adamla önce Ahnes b. Şerîk’e, sonra da Süheyl b. Amr’a “himayelerine alarak eman vermeleri için” haber saldı, ama onlar eman vermeye çekindiler. Sonra aynı adamın bir kere daha elçiliğiyle, beldesinde sevilen ve güçlü bir müşrik olan Mut’im b. Adiyy ona eman verdi de Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “bir müşriğin emanında” şehre öyle girebildi. Eğer birileri o günlerdeki Mekke idaresini bir devlet yapılına sayıyorsa, Peygamberimizin bu devletin kanunlarından olan eman verme kuralına binaen, o devletle ilişkilerini, hem de “sığınma” ve “korunma talebi” gibi incitici sayılabilecek ilişkile-

rini kabul etmek zorundadır. Bu da bizim görüşümüzü desteklemek değil midir?

Yeri gelmişken söyleyelim: Vefa örneği Peygamberimiz (s.a.v.) yıllar sonra bile Mut'im b. Adiyy'in bu iyiliğini unutmamış, Bedir'de esir düşen müşrikler hakkında, Mut'im b. Adiyy'in oğlu Cübeyr'e, "*Mut'im b. Adiyy sağ olsaydı, şu kokmuşlar hakkında bana söyleseydi, onları onun hatırı için kurtuluş parası alınmaksızın bağışlar, serbest bırakırdım!*" buyurmuştur.

Ancak en altta kalan köleler veya köleyken azatlı olmuşlar (mevla, çoğulu mevali) ile kimsesiz Müslümanlar, her kesimden eziyet ve işkence görüyorlardı. En acınacak durumda olanlar da bunlardı.

Bazıları "O zamanda bir devlet vardı, ama ilkeldi. Bugünkü çağdaş devletler gibi teşkilatlı değildi" diyorlar. Hadi bunu kabul edelim, önemli değil, fakat asıl meseleyi unutmayalım. O güme gitmesin bu kargaşada.

Neydi o asıl mesele?

Hatırlatalım: "Mekke'de olmayan bir devletle Peygamberimizin yine olmayan ilişkilerinden nasıl olacak da var olan çağdaş, modern ve laik bir devlet için "Peygamber Metodu" çıkaracaksınız?

Mesele şu; "Mekke dönemi örneğindeki kafir bir devletle Müslümanların devlet kurmada usul ve metot ilişkileri örneği" çıkarılamaz. Yani olmayan Mekke devletinden bugünün küfür ve şirk devletiyle Müslümanların ilişkilerine doğru dürüst ne hukukî esaslar, ne de usul ve metot çıkarılabilir.

Bu zikredilenleri, tevhit, namaz ve ahlaktan başka hiçbir kanun, yasa, hüküm, emir indirilmeyen Mekke dneminden değil, olsa olsa, neredeyse bütün ahkam ve şeriatın içinde indirildiği Medine döneminden çıkarabiliriz. Hem de Kur'an'ın bütün kanunlarını ve Peygamberimizin bütün davranış kodlarını göz önüne alarak.

Peki Mekke döneminden alınacak usul ve metot yok mudur?

Olmaz olur mu? Hem de bütün Peygamberlerin tevhit mücadelesindeki metotları oradan çıkar. O da İslam dinine önce iman etmek, sonra onu öğrenip ihlasla yaşamak, sonra bütün zorluklara katlanarak tebliğ etmek, Müslümanların sayısını çoğaltmaya çalışmak. İsterseniz burada yüksek sesle "Asr Suresi"-ni okuyabilirsiniz.

Sorun ne?

Ya da neden bu kadar itirazlar?

Kimilerinin "Peygamber Metodu" diyerek insanlardan ve sistemlerden tamamen ilgi ve alakayı kesmeyi dindarlık ve cihat sanmaları bir yanılgıdır. Yani bilgi kıtlığıdır. Adam öğretmen olmuş, sonra İslam ile tanışmış, çocuklara bunu anlatacak ve nesilleri dindar yetiştirecek yerde, "burası tağutun mektebidir" diyerek ayrılmış, bunu da bir faziletmiş veya cihatmış gibi anlatmakta, binbir zahmetle orada dinini anlatan kardeşlerini de küçümsemektedir.

Bireysel tercihlere saygımız vardır, ama bunu genellemeyi ve bir marifet bilmeyi kabul etmiyoruz. Hatta binbir çileyle İmam Hatip ve özel lise açarak öğrencileri kendi mekanlarımızda kısım veya tamamen istediğimiz gibi yetiştirmeyi marifet ve cihat biliyoruz. Diğer kurumları da buna kıyas edebilirsiniz.

Oysa biz diyoruz ki, açıkça yasaklanmadıkça bütün imkanlarımızı kullanarak ulaşacağımız her yere girmeli ve oralarda dinimizi yaşayarak anlatmalı, o alanları İslamlaştırmalıyız. Böylece var olduğumuz her yer bizim olmalı, her alan bizimle müslümanlaşmalıdır.

Şimdi tam da burada çok yanlış yorumlanan bir gerçeği açıklamak istiyoruz.

PEYGAMBER, İKİNCİ ADAM OLAMAZ

Rahmetli Seyyid Kutup, başta “Yoldaki İşaretler” olmak üzere bazı eserlerinde bir düşünceyi izah sadedinde dile getirince şu olay çok söylenir ve örnek gösterilir oldu:

“Müşrikler Sevgili Peygamberimize (s.a.v.) ‘bu davadan vazgeç, seni başımıza kral yapalım’ demiş de o kabul etmemiş. İsteseymiş devletin başına geçer, bir yerde devleti ele geçirir, sonra da onun güç, kuvvet ve imkanlarını kullanarak herkese ‘hadi Müslüman olun’ demiş. Ama dememiş! Çünkü İslam gönülden teslimiyet işidir. Allah ve Resulüne içtenlikle iman, itaat ve bağlanma olmayınca, arzulanın İslamlaşma olmaz.”

Biz bu kıssadaki hikmeti görüyor ve buna bayılıyoruz. Ne kadar doğru bir tespit. Allah Teâlâ’ya ve O’nun Resulüne samimi iman var ama itaat yok, teslimiyet yok, şeriata bağlılık yoksa, böyle bir toplum İslam toplumu olamaz. Allah Teala’nın kanunlarını uygulamayan bir devlet de İslam devleti olamaz.

Ne var ki kimileri bu olaydan içtihat yoluyla şu hükmü çıkarıyorlar: “Bir Müslüman, halkının çoğu Müslüman da olsa, hükmü altında yaşadığı bir müşrik devletle hiçbir ilişkiye giremez.”

Bu sözü söyleyenler, bu ilişkiler yaşayını sadece siyaset ve yönetimle sınırlandırıyorlarsa, -kabul edilir veya edilmez başka bir mesele- belki olabilir. Yoksa bir insanın içinde yaşadığı devletle hiçbir ilişkisinin olmaması zaten imkansızdır. Hiç düşünmeden bu imkansızlığı yok sayarak İslam adına böyle bir hükme varmak, hayatın gerçeklerine aykırı bir mantıksızlıktır. Akıl ve mantığın olmadığı yerde içtihat ne gezer?

Gelelim bahsedilen olayın tahliline. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) elbette öyle bir teklifi kabul edip de davasından dönmezdi. Çünkü iman, gönüllü olarak yapılan bir tasdik işidir. İçten gelmelidir. Zorlama karşısında içten gelmeden sadece dilden ya-

pılan ifade/ikrar, iman değil, “nifak” adını alan çirkin bir küfürdür. Bu yüzden Peygamberimiz (s.a.v.) elbette kabul etmezdi bunu. Bu, aynı zamanda toplumu İslam’a hazırlamadan darbe ve ya benzeri imkan ve sebeplerle devleti ele geçirme gibi tepeden inmeci bir yöntemin de reddi demektir. Asıl işin bu tarafı ıskalanmamalıdır.

Bununla beraber şimdi biz açık seçik bir gerçeği ifade edelim: O gün zaten Mekke’de gerçek anlamda bir devlet yoktur. Dolayısıyla kendini tahtından indirerek yerine Peygamber Efendimizi çıkarıp oturtacakları bir kral yoktur. Öyleyse bu teklifin çok ciddiye alınır bir yanı da yoktur. Bu konuyu az önce enine boyuna anlatmıştık, tekrar etmeyelim. “Var” diyenlere sadece soralım: “Kimdi o günkü kral?” Adı kral olmaz da “melik” olur, “sultan” olur, “reis” olur veya başka bir isim veya sıfat olur, her neyse, evet, o gün bir devlet ve başkanı var deniliyorsa, kimdir o?

Bu bahsedilen olay az ileride anlatacağımız gibi vaki olmuştur ve bu laflar birkaç kurnaz müşriğin kandırıcı gevezeliğidir, o kadar. Yani bu işgüzar kafirler güya “ark altından bostanlık bağışlamışlardır.” En iyimser bir şekilde düşününce belki şöyle denilebilir: Aslında o gün bilinen şekliyle bir devlet ve bütün kabilelere hükmeden genel bir devlet başkanı yoktu. Belki -hiç mümkün değildir ama farz-ı muhal diyelim- Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yapılan teklifi kabul ederek devlet başkanı olsaydı, bütün kabilelere başkan olabilir, hepsini bir başkanlıkta toplayarak belki bir devlet kurulabilirdi. Ancak Kur’an okuyan ve peygamberlik vazifesini bilen bir insan bunun asla olmayacağını da bilir.

Her neyse, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) yutar mı bu boşboğazların asılsız astarsız ve tam bir mutabakat sağlanmadan bol keseden atılmış ham tekliflerini? Hem acaba ne kadar ciddilerdi bu teklifi yaparken? Ne kadar güvenilirlerdi sözlerine?

Sakın kimse demagoji yaparak “sözlerine güvenilen, ciddi adamlar olsalardı, yutardı demek mi istiyorsunuz?” gibi saçma sapan bir yanlış anlamaya veya iftiraya kalkışmasın. Gerçek şu ki ortada krallık falan olmadığını Efendimiz (s.a.v.) de biliyordu. Olsaydı bile davasından vazgeçerek asla ve kat’a kral olma tekliflerini kabul etmezdi. Az önce yazmıştık, bir kere daha te’yt edelim. Evet, hem Kur’an’dan, hem de sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) sözlerinden ve siyerinden bildiğimiz kesin bir şey var ki, bu, onun asla bir devlette ikinci adam olmayacağıdır. Çünkü Peygamberlik makamı mutlak itaati gerektirir. O kendisinin üstünde itaat edeceği bir kul kabul edemez. Biz de bu hakikate böyle iman ederiz.

Çünkü o, dinî olduğu kadar dünyevî alanda da gerçekleştirmek istediği değişimi ve gelişimi, yeni bir oluşumu sürdürülebilmek için, bir başka devlet başkanının veziri, bakanı, danışmanı rolüyle yetinmiş olsaydı, amacına ulaşamazdı. Böylece toplumun gerçek çıkarları ve yararları yönünde hareket etmiş de olmazdı. O, ilahî kanunlara göre yepyeni bir toplum ve devlet kurup düzenleyebilmesi için bütün itaat mekanizmasının, bütün devlet otoritesinin bizzat kendi elinde olması gerektiğini görüyordu. Ona göre zaten devlet asla bir amaç değildi, asıl gayeye ulaşmak için bir araçtı. Bu gerçeği devlet kavramının hadislerinde ve uygulamalarında ifade ettiklerinden de anlayabiliriz.

İŞTE O MEŞHUR TEKLİF OLAYI

Şimdi o meşhur “teklif” olayını görelim isterseniz. Üstad M. Asım Köksal merhumun yazdığına göre olay şöyle cereyan etmiştir:

“Kureyş müşriklerinin eşrafından Utbe b. Rebia, Şeybe b. Rebia, Ebu Süfyan Sahr b. Harb, Nadr b. Haris (Abduddar oğullarının kardeşi), Ebu’l-Bahterî b. Hişam, Esved b. Muttalib, Zem’a

b. Esved, Velid b. Mugîre, Ebu Cehil Amr b. Hişam, Abdullah b. Ebi Ümeyye, Âs b. Vâil, Nübeyh b. Haccac, Münebbih b. Haccac, Ümeyye b. Halef ve onlarla toplanabilen kimseler, bir gün, güneş battıktan sonra Kabe’nin arka yanında toplandılar. Bunlar o gün kavmin ileri gelen kurtlarıydı. Birbirlerine, ‘Muhammed’e haber salın da onunla konuşun, tartışın; tâ ki mazur görülesiniz, kınanmayasınız!’ dediler ve Peygamberimiz (s.a.v.)’e ‘Kavminin eşrafı seninle konuşmak üzere toplandılar, onların yanına gel!’ diye haber saldılar.

Resûlullah (s.a.v.), acele, onların yanlarına geldi. Onların iyi niyet taşıdıklarını sanıyor, doğru yola erişmelerini son derecede arzu ediyor, yüz çevirmekte direnip durmaları ise çok ağrısına gidiyordu. Hemen varıp yanlarına oturdu. Kureyş müşrikleri şöyle dediler: ‘Ey Muhammed! Biz seninle konuşalım diye sana haber saldık. Biz vallahi Araplardan, senin kavminin başını derde soktuğun gibi kavminin başını derde sokan bir adam daha bulunduğunu bilmiyoruz! Sen babalara, atalara dil uzattın! Dini ayıpladın! İlahlara dil uzattın! Akılları akılsızlık, beyinsizlik saydın! Birliği böldün, dağıttın! Aramızda yapmadığın, başımıza getirmediğin kötü iş kalmadı! Eğer sen getirip ortaya attığın o sözlerle mal, servet elde etmek istiyorsan; malca bizden daha zengin oluncaya kadar, senin için mallarımızdan mal toplayalım! Eğer sen onunla içimizde en büyük şan ve şerefi kazanmak istiyorsan; biz seni seyyid ve ulu kişimiz tanıyalım! Eğer sen onunla kral olmak istiyorsan; seni kendimize kral edinelim! Şayet o sana gelen şey görüp de tesiri altında kaldığın cinlerden bir tâbi işi ise -ki bu bazen olabilir- biz seni ondan kurtarınca veya senin hakkında mazur sayılınca kadar tedavi çareleri araştıralım.’

Resûlullah (s.a.v.), onlara şöyle dedi: ‘*Dediğiniz şeylerin hiçbiri bende yoktur! Ben size getirdiğim şeylerle ne mallarımızı istemek, ne içinizde büyük şeref ve şan kazanmak, ne de üzerinize*

hükümdar olmak için geldim. Fakat beni Allah size bir peygamber olarak gönderdi ve bana bir de Kitab indirdi. Sizin kabul edenleriniz için, cennetle müjdeleyici ve kabul etmeyenleriniz için de cehennemle korkutuş uyarıcı olmamı bana emretti. Ben Rabbimin bana yüklediği elçilik vazifelerini size tebliğ ettim ve sizi öğütledim. Size getirdiğim şeyi kabul ederseniz, o, dünyada ve âhirette nasip ve azığınız olur! Eğer onu kabul etmez, reddederseniz, Yüce Allah benimle sizin aranızda hükmünü verinceye kadar bana düşen, Allah'ın emrini yerine getirmek üzere, her güçlüğe göğüs gerip katlanmaktır.' buyurdu."

İşte Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) tevhit mücadelesindeki metodu budur: "Her güçlüğe göğüs gerip katlanarak tebliğe devam etmek."

Bu olaydan da, bütün hayatından da bu metot çıkar. Bütün peygamberler için de aynı metot geçerlidir. Biz de bunu kendimize metot ve meslek edindiğimizi defalarca burada yazdık hamdolsun. Herkese azimet olarak tavsiyemiz de öteden beri budur çok şükür. Bu yazıda fıkhumuzun bir gerçeği olan zaruretlere hiç girmeyeceğiz.

Şimdi bu olayın tahlili sadedinde düşünelim: Acaba bu teklifler ne kadar ciddi idi ve ne kadar gerçekleşebilme imkanı vardı? Bir kıymet-i harbiyesi var mıydı bu teklifin?

Siyer okumalarımızın verdiği kanaate göre biz buna koca bir "hiç" diyoruz ve o kurtların samimiyetine asla inanmıyoruz.

Neden mi?

Hemen söyleyelim; o gün "Mekke'nin Reisi" olarak bilinen adam kimdi?

"Abdulmuttalip," yani Efendimizin amcası!

Peki, ne kadar dinliyordlardı onu?

Ne dinlenmesi?

Müslüman olmamasına rağmen o da eziyet ve işkenceden nasibini alıyordu! Yeğenine ve akrabalarına fiilî saldırılarda bulunuyor, ictimaî, iktisadî ve siyasî ambargo uygulanıyordu.

Öyleyse bu teklifler de bir aldatmacadan ibaretti. Hoş, gerçek olsa da Peygamberimiz (s.a.v.) asla dinlemezdi. Çünkü ölüm tehlikesi karşısında bile geri adım atmayan, "güneşi sağ elime, ayı sol elime verseler bile kabul etmem" diyen o yüce şahsiyetin bu ilahî davasından vazgeçeceğini düşünmek, onu asla tanımadır. Üstelik ona da, ona inananlara da açıkça hakaret olduğundan küfür sayılır.

METOT NASIL ÇIKAR?

Şimdi ana konuya gelelim ve ezberlerimizi bir daha yoklayalım. Şimdi bu olaydan halkın azınlığı veya çoğunluğu Müslüman olan bugünkü modern devletler ile o Müslümanların ilişkilerine bir yasaklama çıkar mı? Müslümanların İslam olmayan devletlerle hiçbir siyasî, idarî, iktisadî, hukukî, terbiyevî bir ilişkinin olmaması çıkar mı? Bu tür ilişkileri yasaklayan bir kanun çıkar mı?

Bizim bu zamana kadar okuyup araştırmalarımıza göre çıkmaz.

İsterseniz soruyu şöyle soralım: Bu tür ilişkilere hukukî örneklilik veya kanunlar nereden çıkar?

Gayet açıktır; Kur'an-ı Kerîm'den, Sünnet-i Seniyye'den çıkar. Bu ikisi dinimizin aslı kaynaklarıdır. Eğer bu kaynaklarda bir hüküm bulunamazsa, o zaman icthad devreye girer. İctihad ehliyetini kazanmış müctehitler usul-ü fıkhıta belirtilen fer'î delillerden belli kaidelere göre yeni hükümler çıkarır, kanunlar koyarlar. Başta dört mezhep olmak üzere bize bırakılan o muazam fıkıh ve hukuk metodolojisi mirası bu tür ilişkileri düzenlemenin alanıdır.

Bırakın tarih ve siyer kitaplarını, acaba Kur'an ve sünnet gibi ana kaynaklardan bu ve benzeri ihtiyaç duyulan hükümleri kimler çıkarır? Her kitap okuyanın böyle bir yetkisi var mıdır?

İşte bu konu çok önemlidir. Özellikle de dinî ilimlerin az bilindiği çağımızda bu mesele çok çok önem kazanmıştır. Bakıyorsunuz basit bir seviyede din üzerinde tahsil yapmış, doğru dürüst fıkıh ve fıkıh usulü bilmeyen, Arapçadan anlamayan, ama bir televizyonda program yaptığı, bir gazete veya dergide yazdığı için adı meşhur olan birileri kalkıyor, bilir bilmez her konuda ahkam keserek fetva veriyor. Hatta Kur'an'dan başka kaynak tanımayan, başta Buharî olmak üzere sahih hadisleri reddeden, Peygamber Efendimizden teşri, yani yasama görevini alan, ona bu hakkı vermeyen kimi kişiler var ki, geçmişte yaşayan müçtehitleri, alimleri reddedip mezhepleri din uydurmakla suçlayarak inkar edip her meselede kafalarına göre fetva veriyorlar. Ölçüleri din değil, Batı kültürüdür. İnsanların geldiği seviye onlar için asıl kaynaktır. Çağdaş insanın aklına ters düşmeyi Kur'an'a ters düşmekten daha korkunç sayıyorlar. Bu cıvıkların ortalığı çamura vermelerine tepki olarak kimi insanlar da kimi aşırı akımlara kapılarak Kur'an ve sünnetin zahirine sarılıyor, akli, reyi, içtihadı yok sayıyor, dini dar kalıplar içinde boğmaya ve hayattan bağı koparmaya çalışıyorlar. Bu iki aşırı uç arasında kalan bilgisi kıt Müslümanlar ne yapacağını şaşırılmış haldeler.

Bu durumdan çıkış için yeni müçtehitlere, fakihlere, yani yetkin ve ehil İslam alimlerine çokça ihtiyacımız vardır. Kur'an'da "ulu'l-emr" olarak Müslümanların şartlı itaati emredilen, kendilerine sevgi ve saygı duyularak davalarına destek verilmesi farz kılınan alimlerimize ihtiyacımız vardır. Zamanımızda hem inkarcıların, hem de çağdaş Müslümanların itip kakarak incittiği garip kalmış alimlerimize aslında ne kadar da ihtiyacımız var! Maalesef bunun farkında olmadığımız ayan beyan ortadadır. Farkında

olunmayan bir ihtiyaç nasıl giderilebilir bilmem ki! Bunun için dahi o alimlerimize ihtiyaç vardır.

Her neyse, şunu herkes bilsin ki, "ef'âl-i Resul"den usul ve ahkam istinbatı işlemi, üç beş kitap okumakla kendini alim sanan, daha Resulullah'ın (s.a.v.) işlerinin hüküm yönünden kaç çeşit olduğunu bile bilmeyen, özel işleriyle genel işleri arasındaki hukukî değer farkını anlamayan sıradan insanların işi değildir. Elbette "haddini bilmek," kişi için en büyük erdemlerdendir. Şair "Kişi noksanını bilmek gibi irfan olmaz" derken ne kadar haklıdır!

Sonuçta günlük ictimâî hayatın mecburiyetleri olan işleri Müslümanca çözüme kavuşturma işi çok önemli bir meseledir. Bu konu aşırı uçların radikalizminden kurtarılmalı, alimlerimizin gösterdiği dengeyi sağlayan orta yolda yürünmelidir. İslam'ın insanlık için çıkarılmış barış ve mutluluk dini olduğu bütün insanlara bilgi ve uygulama olarak gösterilmelidir.

İLK İSLAM DEVLETİNİN DOĞUŞU

İslam açısından dünya üç büyük zaman dilimine, üç çağa bölünmüştür. Hz. Adem ile başlayan ilk çağ, ilk devre Hz. Musa'ya kadar sürer. İkinci devre, yani orta çağ, Hz. Musa'dan Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (s.a.v.) kadar olan çağdır. Ondan sonrası ise son çağ, yani ahir zamandır. Şüphesiz ki ahir zamanın ilk İslam devleti de, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in başkanlığında Medine'de kuruldu. Onun Mekke'de geçen peygamberlik hayatı bir devletten uzaktır. Ancak bir devletin temellerini oluşturacak insan toplumunun temel özelliklerini ve dinamiklerini hazırlama, ilahî devlet yönetimini kabul edecek toplumu oluşturma dönemi olarak kabul edilebilir.

Mekke'den Medine'ye hicret eden müslümanlar, orada yaşayan yahudiler, müşrik ve münafık Araplarca olmasa da, Ensar,

yani Medineli inanan kardeşleri tarafından çok iyi karşılanmışlar ve tarihte eşi benzeri görülmemiş bir güzellikle kendi aralarında “muahat/kardeşlik” anlaşması yaparak iyice kaynaşmışlardı.

Malum, Medine’de sadece müslümanlar yaşamıyorlardı. Az önce işaret edildiği gibi Yesrip’te onlardan başka müşrik Araplar ve yahudiler de yaşamaktaydılar. Bunlar, İslam’a karşı soğuk ve mesafeli idiler. Şüphesiz, güçlerinin yeteceğine inansalar, müslümanlara bırakınız devlet kurma fırsatı, yaşama hakkı bile vermezlerdi.

Bir de, içlerinden inanmadıkları halde, dışlarından inanmış gibi görünen münafıklar vardı. Ve bu üç grup da, Mekke ve dışındaki düşman kabilelerin müslümanlara ve onları barındırdıkları için kendilerine yönelik yapılan tehditlerden rahatsızdılar. Yer yer de Müslümanlara düşmanlık adına temas halindeydiler.

Bütün bunlara, Medineli müslümanlar olan Ensar’ın Evs ve Hazreç adlı daha önceleri iki rakip/düşman kabileden oluştuğunu eklersek, ilk günlerde Medine’nin barış içinde yaşamaya pek elverişli bir yer olmadığı kendiliğinden anlaşılır. Nitekim ilk yıllarında Müslümanlar hep silahlı olarak yatıp kalkarlardı. Korku duymaksızın huzur içinde bir uykuya hasrettiler.

İşte Peygamberimiz (s.a.v.) böyle bir ortamda yapılabilecek olanın en iyisini yaptı: Bütün kabilelerin ileri gelenleriyle oturup konuşarak ortak bir metni “anayasa” olarak yazıya geçirdi ve o çerçevede hukukun üstünlüğünü esas alan ilk İslam devletini kurdu.

Bu örnek davranışı biz Müslümanlar hiçbir zaman unutmamalıyız. Yani bizim dışımızdakilerle barış için oturup konuşmak, ortak çıkarlarımız üstünde anlaşmak, daima yapıcı olmak, birlikten, barıştan, huzurdan, hukuktan yana olmak, mümkün oldukça kavgadan ve kargaşadan kaçınmak. Bunu sağlamak için de her an cihat ruhunu diri tutarak caydırıcı bir gücü elde hazır bulundurmak.

Bu devletin anayasası niteliğindeki o sözleşme incelendiği zaman açıkça görülür ki, bu yeni kurulan devlet, barış ve insan haklarını esas alan bir devlettir. Bu devleti tanıyan fertler ve zümreler, din ve ırkları ne olursa olsun yeni siyasi toplumun birer üyesi olmakta, yeni haklar kazanmakta, sorumluluklar yüklenmektedirler.

Yeryüzünün ilk yazılı anayasası olan bu metinde özetle şu esaslar yer almaktadır: “Kamu hukukuyla ilgili mevzularda düzenleyici ve bağlayıcı kaideler getirmekte, devlet iktidarını tesis etmekte, umumi çizgileriyle icra ve kaza fonksiyonlarına ait meseleleri ele almakta, farklı zümreleri tabi olacakları hukukî mazumede serbest bırakarak teşriî sahada da nizamlayıcı davranmaktadır. Ayrıca -detaylara inmemiş de olsa- gerek iktidarın, gerekse halkın hak ve vecibeleri.”

Bütün bu vasıflarıyla bu ilk yazılı anayasa, insanlık tarihinde başlı başına bir devrim teşkil etmektedir. Kurulan bu yeni devletin temel dayanaklarına bakarsak şunları görürüz: Herkesin kabul ettiği bir devlet başkanı, Kur’an ve Sünnete dayalı sağlam bir hukuk, bütün ihtilafların anında ve adaletle çözüldüğü etkin bir yargı, herkese dinini ve hukukunu öğretmeye hazır bir sivil eğitim, bütün mal varlığını topluma harcamaya hazır bir hazine, devletin işlerini görece kadar atanmış memurlar, ülkesi ve kardeşleri için her türlü fedakarlıktan kaçınmayan erdemli bir öncü toplum ve her zaman Allah için savaşa hazır olduğundan düşmanlara karşı caydırıcı bir güç olarak var olan sivil bir ordu.

İslam devletinde Hz. Peygamber (s.a.v.) devlet başkanlığının yanında ayrıca yargı işleri, ordu komutanlığı, eğitim ve irtişat, diplomasi gibi daha birçok kamu hizmetlerini de bizzat yürütmüştür.

O dönemde mescit, ibadet yeri olmakla beraber, aynı zamanda eğitim, yargı, sağlık, danışma meclisi, dış politika, genelkur-

may, sosyal yardımlaşma ve dayanışma genel merkezi gibi birçok kamu hizmetlerinin görüldüğü bir mekandı.

Çeşitli beldelere atamaya giden görevliler, yönetim, yargı, malî ve eğitim başta olmak üzere, birçok hizmetleri gerçekleştirmişlerdir. Peygamberimiz yeni Müslüman olan kabile ve belde- lere bir mahzuru olmadıkça genellikle kendi reislerini yönetici olarak yeniden atardı. Bu uygulamalar bize yerinden yönetimle adem-i merkeziyetçiliği gösterir.

Medine’de kurulan İslam devletinin sınırları genişledikçe, indirilen yeni ayetler doğrultusunda İslam devletinin yasaların- da yeni gelişmeler olmuştur. Özellikle Hz. Peygamber (s.a.v.)’den sonra gelen Hulefa-i Raşidîn döneminde, İslam Anayasa hukuku ve devletin kurumlaşmasında önemli gelişmeler görülmüştür. Bü- yük bir devlet adamı, hukukçu ve teşkilatçı olan Hz. Ömer tara- fından kurulan “divanlar,” daha sonraki İslam devletlerinin tem- mel kurumlarından biri olarak varlığını hep korumuştur.

“Asr-ı Saadet” dediğimiz zaman dilimi daha sonraki bütün asırlara örneklik teşkil eden bir özdür, asıldır. Bu öz ve asıl mu- hafaza edilip korunduktan sonra bir kısım faydalı olan yeni tek- nik gelişmeler, yeni imkan ve kolaylıklar sağlayan kurumlar ve yöntemler, yani Peygamber Efendimizin tabiriyle “*bikmetler, mü’minlerin bir yitiği olarak nerede bulunsalar alınırlar.*” Çün- kü İslam, devletin temel ilkelerini öğretmiş, ama yönetim için belli bir şekil ve biçim emretmemiştir.

İyi bilinmesi ve korunması gereken asıl ve öz ile çağın hikmet ve yöntemleri birleştiğinde İslam her dem taze kalacaktır, çağdaş kalacaktır, güncel kalacaktır. Ona “eski,” “geri” veya “orta çağın karanlığı” diyenler, hiç şüphesiz kendi cehaletlerinin karanlığın- da boğulmaya mahkum olacaklardır.

SONSÖZ

Çok şükür bu kitabımızın da sonuna geldik. Buraya kadar geçen konularda güzel dinimizin bireyselliği kadar toplum- sallığına da dikkat çektik. O bir devlet ve toplum dinidir. Bir medeniyet dinidir. Bütün insanlığın mutluluğunu sağlayacak bir iman, ibadet ve terbiye yanında, yine çok parlak ve pek yararlı hukuku ve genel ahlâkı insanlara sunmuştur. O yüzden, önsöz- de de dikkat çektiğimiz gibi bizim Müslümanlar olarak genel da- vamız, İslam dinini kendi vatanımızda güzelce yaşayıp uygula- yarak onun devlet ve topluma sunduğu saadet ve selameti dün- yaya fiilen göstermek, elimizden geldiği kadar onu dünyaya gü- zelce tanıtarak benimsetmek ve hakim kılmaktır. Böylece insan- ları batıl din, ilke, ideoloji ve sistemlerin sebep olduğu fitne ve fesattan kurtarmaktır.

Batıcılar İslam’ın bu en güzel yanını reform yaparak törpü- lemek isterler. Onu bir devlet ve toplum dini olmaktan çıkarıp hayatın dışına atmak isterler. “Din bir vicdan işidir” diyerek onu

bireylerin vicdanına gömmek isterler. Aslında maksatları, dinsiz vicdanların karanlık, küflü ve köhne zindanlarında yok etmek, öldürmek isterler. Bunu da “laiklik” silahıyla vurarak yapmak isterler.

Neden mi?

Çünkü onların batıl ve zararlı dinleri hayatı kendilerine zindan etmiştir. Kilise onlar için derebeyleri kadar zalimdir. Üstelik ilim ve düşünceyi dondurmuş, düşünen ve öğrenen insanları acımasızca cezalandırmış, hatta yakmışlardır. İşte bu batıl dinlerden ürküp kaçanlar, ellerine geçen ilk fırsatta buldukları laiklik çaresiyle yanlış dinlerinin zulmünden kısmen kurtulmuşlardır. Böylece onlar, dini hayattan, toplumdan ve devletten koparak kiliseye veya fertlerin vicdanlarına hapsedmişlerdir. Bu onlar için bir fayda vermiş olabilir. Ama onlar hiç düşünmeden büyük bir yanlışın içine düşmüşlerdir. Evet, hiç düşünmeden, araştırma yapmadan İslam’ı da “Nihayet din değil mi? Hepsi birdir.” diyerek kendi işe yaramaz batıl dinleri gibi sanmışlar ve tarihin en büyük yanılığısına düşmüşlerdir.

İslam, daha ilk emri “*oku*” olan bir dindir. Okumayı, yazmayı, düşünmeyi, öğrenmeyi, araştırmayı, fikir yürütmeyi, iyi konuşmayı, kağıdı, kalemi, yazıyı öven ve isteyen bir dindir. Adı bile barıştan gelir. En güzel hukuku sunarak onun herkese eşit olarak uygulanmasını gerekli görmüş, adaletin gölgesinde toplumda huzuru, barışı, emniyeti sağlamış, kimden gelirse gelsin, zulme ve sömürüye karşı çıkmış bir dindir. Görüyorsunuz ki Batı “Din değil mi? Hepsi birdir ve toplumları uyuşturan bir afyondur” derken ne kadar cahildir, ne kadar hatalıdır ve bu yanlışına kurban gitmiştir.

Kutsalı unutan Batı, bütün himmetini dünya kazançlarına, servetlerine ve şehvetlerine verdiği için, emperyalist duygularından ötürü sömürüden, hırsızlıktan, yağmacılıktan, yani haksız kazanç ve zulümden vazgeçemiyor, onsuz yaşayamıyor. Bu yüz-

den zulme düşman olan ve bütün dünyaya barış ve huzuru hakim kılmak isteyen İslam ile çatışıyor ve savaşmak zorunda kalıyor.

Batı’nın hedefi İslam’a inanan müslümanları yeryüzünden bütün bütün kaldırmak değildir. Aslında bunu istemez de değildir, ama imkansızlığını da bilmektedir. O yüzden onu kaldırmak yerine değiştirmeyi hedeflemiştir. Bu değiştirme demek, İslam’ın ilâhî, semavî olma özelliğini kaybettirerek tağyir ve tahrifle bozup atmak demektir. Kendi dinine benzetmek, kuşa çevirmektir. Daha doğrusu devlet ve toplumu yöneten kanunlarının iptal edilmesini istemektedir. Bu onu işlevsiz hale getirmede yeter de artar bile. Batılılar ve Batıcılar bu yüzden laiklik üzerinde ısrarla durmakta ve İslam hukukunu devlet ve toplumdan uzak tutmak istemektedirler.

Oysa İslam, toplumsal bir dindir. Bu açıdan orijinal bir toplum oluşturur ve kendisinden başka toplumların din ve inançlarına benzemeyi, başkalarını taklit etmeyi yasaklar. Onun kendine has bir yönetim anlayışı vardır. Ahiret kadar dünya hayatını da düzenlemeyi amaçlar. Fitne ve fesattan uzak, İslam hukuku gölgesinde, Allah Teala’nın hakimiyeti altında yaşanabilir bir dünya kurmayı hedefler.

Ancak ne yazık ki Müslümanlar, 19. asır ve sonrası gibi yakın tarihte siyaseten mağlubiyetler yaşamışlardır. Bu onların parçalanması ve devletlerini, hilafetlerini ve şeriatlarını kaybetmeleriyle neticelenmiştir. O gün bugündür Müslümanlar galiplerin dayattığı yabancı ve din dışı, laik bir sistem ve kanunlara mahkum olmuşlardır. Bu, İslam’a aykırı bir durumdur ve kimse Müslümanlardan ilanihaye bu ayıba katlanmalarını isteyemez.⁶⁴

Aradan uzun zaman geçmesiyle darbenin ilk şokundan kurtulan Müslümanlar, kendilerine dayatılan bu sistemi, bu sosyal

64. Konuyla ilgili daha fazla bilgi almak için “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma,” “Batılılaşmayla Hesaplaşma,” “Laiklik Sorgulaması” ve “Sistem ve Şeriat” kitaplarımıza bakılabilir.

yapılanmayı artık sorgular hale gelmiştir. Devleti, sistemi, laikliği, demokrasiyi, siyasî hayatı ve partileri, seçim sistemindeki olumsuzlukları anlamaya, kavramaya ve sorgulamaya başlamışlardır. Kaybettikleri haklarını talep etmektedirler artık kendilerine güven içinde.

Biz Müslümanlar, artık İslamsız sistemlere, laik devletlere, din dışı yönetimlere itiraz ediyoruz. Kendi vatanımızda bizi ve dinimizi görmezlikten gelen bir avuç azınlığa “artık yeter” diyoruz. Bu zamana kadar katlanmak zorunda olduğumuz yanlışlara artık rızamız yoktur. “Yeter artık, millet, devlet, din ve toplum; her değer kendi yerinde, kendi makamında iş görsün” diyoruz. Millet iradesinin gerçek anlamda tecellisine fırsat verilsin istiyoruz. Bunun için yapılan çalışmaları destekliyoruz.

Özellikle de İslam coğrafyasında bu istekler, haklı olduğu kadar, aynı zamanda çoğunluğun, cumhurun da istekleridir. Gerçek bir devlet ve demokrasi bunu asla gözardı edemez, yok sayıp görmezlikten gelemez. Samimiyet ve ilkeli olmak bunu gerektirir. Biz de bulunduğumuz yerde hep yönetilen değil, aynı zamanda kendi dinimizle yönetenler olarak yaşamak istiyoruz. Kendi sorunlarımızı kendi ilkelerimiz ve hayat tarzımızla çözmek istiyoruz. Hatta sadece kendi ülkemizde de değil, bütün dünyada İslam hakimiyetini sağlama yolunda faaliyet yapmak istiyoruz. Bütün insanlar için barış, huzur, emniyet, saadet ve refahı temin eden kendi din ve medeniyetimizi inşa etmek istiyoruz.

Öyleyse bu ülkede, giderek bütün İslam coğrafyasında, kim bilir belki de bütün insanlık alanında yep yeni bir dünyaya doğuyoruz. “Yeniden İslam’a” diyoruz. “Yenilenen bir İslam ile yeni bir dünya” diyoruz.

Bu sevinç, bu umut, tepeden tırnağa haz veriyor bizlere, mutlu kılıyor, yaşama sevincimizi artırıyor, davamıza daha bir heyecanla sarılmamıza sebep oluyor.

İşte bu kitap, yeniden yapılanışın imkanlarını anlatıyor baştan sona. Bu mutluluk azdan çoktan okuyucumuza da sirayet ettiyse, ne mutlu bize. Bunun sevinciyle son sözümüzü, iftihar ve kıvançla göğsümüzü gere gere söylüyoruz:

Hamd olsun Âlemlerim Rabbi Allah Teâlâ’ya! Salat ve selam olsun Sevgili Peygamber Efendimize, bütün Peygamber Efendilerimize ve ehl-i beytlerine, ashabına, ümmetlerine...